

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ ВЯРВАЙ МИ

Превод от английски: Цветана Генчева, 2005

chitanka.info

ПРОЛОГ

Трент Равиндър бе застанал в гъстите сенки на старата вила, заслушан в шепота на вятъра, който шумолеше сред дърветата, докато наблюдаваше как червенокосата кралица на елфите плуваше тайно късно през нощта.

Беше очарователна — дребна, фина, хитра и игрива, будеше любопитство у всеки, който я зърнеше, и умееше да вбесява хората. Дни наред той се опитваше да се добере до нея, ала тя умело успяваше да му се изплъзне, всеки път, когато се доближеше.

На това му се казваше елфическа магия.

Тази вечер бе сигурна, че е сама, и сигурно наистина щеше да бъде сама, ако Трент не бе решил да се отърси от обзелото го към полунощ безпокойство, като се поразходи. И ето че някаква игра на съдбата или просто съвпадение го отведе зад вилата тъкмо навреме, за да я забележи как се плъзга по повърхността на езерото. Трент застина на място в мига, в който усети присъствието ѝ, уплашен, да не би да развали магията.

Стоеше и наблюдаваше лудориите, докато тя не излезе от водата. Бледата сребриста светлина блестеше по меките ѝ гърди и чувствените извивки на бедрата.

Когато посегна към хавлиена кърпа, той се поколеба дали да не ѝ признае, че бе наблизил. Та нали вината за тази нощна разходка бе изцяло нейна. Тъкмо Филомена Кромуюел бе внесла непознатото досега безпокойство в живота му. Тя бе елфът, който трябваше да отговаря за действията си.

Само че моментът не бе тази вечер. Тази вечер щеше да ѝ позволи да се оттегли в покоите си в замъка, вдълбан в гъба, или където възнамеряваше да прекара нощта. Нямахше защо да бърза, каза си Трент, докато се стопяваше сред сенките. Времето на неговата елфическа кралица изтичаше. Много скоро тя сама щеше да открие, че колкото и дълго да танцуваше или да успееше да се измъкне от всяка ситуация, нямаше да може да му избяга.

Много скоро Филомена Кромвел щеше да бъде негова.

Той се усмихна на това прибързано заключение. Единствената му задача бе да привлече вниманието ѝ. Само дете не беше толкова просто, колкото изглеждаше.

ПЪРВА ГЛАВА

Филомена Кромуел се забавляваше отлично. Музикантите свиреха с неприкрит ентузиазъм, нищо че бяха само една най-обикновена група от малък провинциален град. Ресторантът в кънтри клуба на Галънт Лейк бе пълен с местни жители, излезли да похапнат и да потанцуват. Истина бе, че и храната, и атмосферата бяха далече от заведенията в Ню Йорк, Сан Франциско или Сиатъл, ала за Филомена бе истинско удоволствие да знае, че всички в ресторанта оглеждаха крадешком и нея, и партньора ѝ за танци.

Отметна назад глава и усети как дългата ѝ червена коса се разстла с интимна небрежност по ръката на Трент, докато той я прегръщаше. Както всеки път, когато танцуваше с едър висок мъж като Равиндър, ѝ се налагаше да влага много физическо усилие, за да се предпази да не попадне още по-близо до него. Тъй като бе ниска и слаба, едрите мъже сякаш я задушаваша.

Отдавна бе запозната с необходимите маневри, които ѝ осигуряваха оцеляването на дансинга, а пък очите ѝ блестяха весело и закачливо, докато го наблюдаваше изпод спуснати клепки.

— Радвам се, че се справяш толкова добре, докато си под напрежение, Трент — прошепна тя.

Той наведе глава към лицето ѝ, удивителните му зелени очи тайнствено забулени и същевременно нащрек, въпреки изражението на хладна любезност.

— Все едно че танцуваме в аквариум. Ако предполагам, че ще привлечем чак толкова внимание, щях задължително да си сложа неонова връзка и пъстри тиранти.

Филомена се разсмя доволно.

— Това определено щеше да привлече погледите на всички.

— Не съм много сигурен — каза замислен Трент и огледа критично роклята ѝ. — Според мен щеше да е необходимо нещо повече от една най-обикновена неонова вратовръзка, за да засенчи

роклята ти. — Той плъзна длан по гърба ѝ към голия триъгълник, който започваше от врата и се спускаше чак под кръста ѝ.

Тя се намръщи и се престори на замислена.

— Не ти ли харесва роклята? Сломена съм. Моделът е на съдружничката ми. Глена има невероятен усет кое ще ми стои добре. Вярвам ѝ сляпо, когато става въпрос за дрехите ми.

— Нима? — В дълбокия тих глас на Трент не прозвуча и следа от интерес, а предизвикателните нотки бяха ясно доловими.

— О, да. Глена е наясно какво прави, когато се заеме да създава дрехи специално за мен. Тя е дизайнерката в нашата фирма. Моят усет е към тъканите и цветовете. Работим страхотно като екип.

Филомена се усмихна вътрешно, когато Равиндър отново огледа тъмнозелената ѝ рокля. Знаеше, че роклята бе едно от най-завладяващите творения на Глена Стърлинг, великолепно съчетание от изчистени линии и предизвикателност. Жарсето прилепваше към изваяното ѝ тяло и подчертаваше всяка извивка. Дългите ръкави и високата яка създаваха впечатление за строгост, когато човек я погледнеше отпред, а отзад деколтето падаше под кръста. Материята се стелеше около краката ѝ също като саронг. Голият ѝ гръб създаваше впечатлението, че е бе без сутиен. И наистина беше така.

— Поздравявам най-искрено партньорката ти. Знае как да те облече така, че да събуди у един мъж желанието да те съблече. На това му казвам невероятен талант, с който несъмнено се пробива в света на модата.

Филомена се усмихна доволна.

— Какво има, Трент? Защо имам чувството, че не я одобряваш? Дори нещо повече. Човек би казал, че си истински моралист. Или по-точно пуритан, дошъл направо от викторианска Англия. Чудя се защо ме покани да танцуваме.

— Много добре знаеш защо те поканих на танц.

Тя се засмя гърлено.

— Разбира се, че знам. Не бива да се шегувам дори. Наясно съм, че правиш услуга на семейството ми и това наистина е изключителен жест от твоя страна. Не са много мъжете, които биха проявили желание да ми обръщат достатъчно внимание тази вечер единствено за да не ми позволят да се забъркам в неприятности.

— Затова ли мислиш, че съм те поканил? Мислиш, че правя услуга на семейството ти ли?

— Естествено — кимна тя, убедена в думите си. — Още когато пристигнах преди две седмици стана ясно, че са уплашени до смърт, да не би да ги изложат и да съсипят сватбата на сестра ми, да не говорим за репутацията им тук, в Галънт Лейк. Добре че ти си отседнал във вилата и ще останеш през по-голямата част от лятото. Още щом те зърнала, майка съзряла в твое лице спасението на семейството. Надяват се да не ме оставиш да се забъркам в неприятности, поне докато не мине сватбата. Трябва да ти призная, че половината град чака с притаен дъх да види дали ще се справиш. Другата половина, естествено, искрено се надява да се провалиш. Просто потриват доволно ръце, защото това може да се превърне в невероятно сочна клюка. През повечето време Галънт Лейк е едно тихо, сбутано градче.

Той впи очи в блесналия ѝ поглед и заговори след малко.

— Както забелязвам, доста се стараеш да привлечеш погледите и вниманието на съгражданите си, нали така? Доста оклюмали ми се сториха отначало, а когато ти се появи и започна с представление като за абитуриентски бал миналата седмица...

— Това е абитуриентският бал, на който едно време така и не отидох — обясни Филомена. — Същата вечер отидох да работя като бавачка, защото си нямах кавалер. Не че някой се изненада, защото през цялата гимназия нямах нито едно гадже. Затова пък мога да си призная, че си струваше това десетгодишно чакане, за да преживея събитието. И смея да заявя, че миналата седмица прекарах много по-добре, отколкото щях да прекарам преди десет години.

— Предизвика невероятен фурор, когато записа на поканите „не се допускат бивши мажоретки и футболисти“. Майка ти едва не припадна, когато изолира всички влиятелни хора в града.

— Исках този абитуриентски бал да бъде за всички, които гледаха нещастно, докато бяхме в гимназията. Цялата вечер се поздравявахме, защото бяхме доказали, че има живот и след гимназията. Оказа се, че повечето, сме постигнали успех.

— Цял Галънт Лейк обсъждаше партито миналата седмица. Така каза майка ти. Баща ти пък разправя, че си профукала цяло състояние за шампанско, хайвер и разни други глезотии.

— Че защо да организираш абитуриентски бал, ако не го направиш както трябва? Освен това — отбеляза тя небрежно, — мога до си го позволяя.

— Значи нямаш нищо против всички приказки и шушукането.

— Този път нямам — увери го Филомена.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че последния път, когато им дадох повод за клюки, всички ме съжالياха. Да не говорим, че покрай съжалението отнесох не едно и две „нали ти казах“.

— Не мога да повярвам. Кога е било това?

— Не беше много отдавна — отвърна спокойно тя. — Точно преди девет години.

— Когато си била на деветнайсет?

— Хм. Някои жени са доста отракани и зрели на деветнайсет. Аз за съжаление съм от тези, които разцъфват по-късно. Освен това бях твърде закръглена, непохватна и не можех и две думи да си кажа с мъж.

Трент се усмихна едва забележимо.

— Не мога да си представя момент, в който да не знаеш какво да кажеш. И как стана така, че Филомена Кромуюел най-сетне разцъфна?

— Най-много ми помогна заминаването от Галънт Лейк. Свалих някой и друг килограм още през първата година в колежа и се понаучих на обноски. Отначало промяната не беше кой знае какво, но бе достатъчно, за да привлече интереса на един човек от Галънт Лейк. Започнахме да се срещаме, когато се връщах вкъщи през уикендите и по празниците. Той бе няколко години по-голям, изтънчен, приятен, красив и всичко останало. През пролетта на първата ми година в колежа вече бях сгодена. Не можех да повярвам. Съществуваше мъж, който ме желаше. Мен, Филомена Кромуюел. — Тя поклати глава и се усмихна, докато си спомняше колко наивна и млада е била.

— Струва ми се, че има драматична развръзка.

Филомена сви рамене.

— Не чак толкова драматична. Просто процесът на израстването ми приключи, когато един ден заварих годеника си в леглото с друга жена. Бивша съученичка. Една от готините популярни момичета. — Тя се усмихна. — Представяш ли си колко силно се изненадах! Точно за двайсет и четири часа всички в града вече знаеха. Годеникът ми

развали годежа и разтръби на всички, че имал намерение да се ожени за другата жена, че я обичал още открай време, че ме бил използвал, за да има с какво да се забавлява, просто си бил убивал времето, а аз така и не съм разбрала правилно намеренията му. През всичкото време си казвах, че няма да преживея унижението. Знаеш как е, когато си само на деветнайсет.

Само че на Трент Равиндър не му беше смешно. Наблюдаваше я с напрегнат поглед.

— Сигурно е било истински шок за едно мило, неуверено младо момиче. А би ли ми казала кой беше годеникът ти?

— Нима не знаеш? — Филомена бе истински удивена. — Не е честно от страна на семейството ми да ти поверят задължението да ме пазиш от беди, без да ти признаят основния проблем. Та това изобщо не е тайна. Казва се Брейди Пакстън. Тази вечер е тук със съпругата си. Седнали са ето там.

Тя извърна глава и погледна право към едър светлокестеняв мъж, седнал в другия край на ресторанта. Мъжът не бе откъснал очи от нея, откакто се бяха качили на дансинга, и очите им се срещнаха, когато Филомена погледна към неговата маса. Пакстън бързо извърна поглед, ала тя вече бе успяла да забележи притеснението в погледа му. Усмихна се вътрешно.

Равиндър рязко си пое дъх, а ръката му рязко притисна Филомена през кръста.

— Ти се една малка магьосница — измърмори той. — Нещастникът не може да откъсне очи от теб, нали? Да не би това да е тайното ти удоволствие, да събираш погледите на целия град?

Филомена поклати глава и усмивката ѝ угасна.

— Не, не мога да кажа, че ми е особено приятно, но всички са доста развълнувани. Така е още от мига, в който пристигнах. Доколкото разбирам, Брейди и съпругата му си имат проблеми и всички го знаят. В малък град не можеш да скриеш нищо. Мен ме нямаше дълго и съм загубила нишката на местните събития. През изминалите няколко години си идвах само за Коледа и за някой и друг уикенд. Тогавата така и не оставаше време нито да се засека с Брейди, нито пък да го прелъстя. Сега обаче съм тук за първата си дълга ваканция от девет години насам. А и изглеждам различно от онова деветнайсетгодишно момиче, потиснато от унижение.

— Май се е променил не само външният ти вид, нали? — попита съвсем на място Трент. — Дори бих казал, че това е най-малкото. Имаш стил и си постигнала значителен финансов успех. Родителите ти ми казаха, че се справяш много добре в модния бизнес. Докато си учила, си живяла в Ню Йорк и Сан Франциско, а в Сиатъл си имаш собствена фирма за спортни облекла. Баща ти сподели, че през последните две години си пътувала по цял свят, за да откриеш екзотични тъкани и мотиви и да си създадеш делови контакти. Каза ми, че малката ти фирма, как ѝ беше името, „Кромуюел и Стърлинг“ ли беше? Били сте натрупали цяло състояние през последната година. Предполагаше, че тази година печалбата ви ще бъде двойна.

Тя се разсмя.

— Боя се, че този успех не ни прави милионерки, нито мен, нито Глена. Все още е рано. Ако разбираш нещо от модния бизнес, щеше да знаеш, че по-голямата част от печалбите веднага се пренасочват към разширяване.

— Така е при повечето млади фирми — заяви сериозно той. — Струва ми се обаче, че ти предстоят още много възможности за изява, нали? Доколкото забелязах, тук, в Галънт Лейк, се забавляваш доста качествено още от момента, когато дойде. Страхотното зелено порше, с което пристигна, съвсем не е евтино, а обещите ти тази вечер личи, че не са имитация.

— Че какъв е смисълът от успеха, ако не можеш да му се насладиш? — попита Филомена.

— Значи сега имаш всичко, което си искала преди девет години — отбеляза Трент, преценил положението. — Изтънченост, самочувствие и пари. Връщаш се в родния си град, за да се изфукаш. А старата ти любов, сега вече женен и очевидно недоволен от брака си, се изяжда отвътре и се чуди как е могъл да те изпусне. Нищо чудно, че близките ти се безпокоят. Това си е съвършената рецепта за някой скандал.

Тя се замисли.

— Не съм сигурна — отвърна най-сетне. — Знам какво си мислят всички, ала аз научих много за Брейди преди девет години и веднага мога да те уверя, че той е преди всичко бизнесмен и така ще бъде. Трябва да ти призная, че ми е забавно да си представям как му

текат лигите по това, от което се отказа с лека ръка преди девет години, но ми се струва, че има и още нещо.

— Какво искаш да кажеш? — полюбопитства открито Трент.

— Говоря за теб — отвърна с нежен глас Филомена. — Не съм единствената, заради която цял Галънт Лейк клюкарства, Трент. Ти си другата атракция. Знаеш не по-зле от мен, че няма човек, който да вярва, че прекарваш цели шест седмици в горите на Орегон единствено за да ловиш риба. — Той бавно се усмихна, ала в извивката на устните му нямаше нищо закачливо.

— Това е самата истина. Дошъл съм тук, за да си почина.

— Хората са убедени, че използваш тази почивка за камуфлаж. Решили са, че си тук, за да проучиш терените за строителната фирма, в която работиш. Казва се „Асгард Дивелъпмънт“, нали? Я само обърни внимание как потайно ни гледат. Убедени са, че на тръгване ще се опиташ да купиш някое парче земя до езерото и след това ще вдигнеш курорт за милиони долари. Опитват се да измислят как да забогатеят от предстоящата сделка, включително и Брейди Пакстън.

— Ако си въобразяваш, че той наблюдава мен, жестоко се лъжеш. Лигите му текат по теб. Що се отнася до другото, мога с чиста съвест да ти кажа, че съм дошъл, за да си почивам.

— Щом казваш — съгласи се Филомена и очите ѝ блеснаха весело. — Имаш пълното право да пазиш професионалните си тайни. Най-малко аз мога да ти го оспорвам. В света на модата умеем да пазим тайна.

— И ти ли не ми вярваш? — попита рязко Трент. В зелените му очи нямаше и следа от весело чувство.

— А защо да ти вярвам?

— Защото — заяви той с хладна арогантност, която кой знае защо я стресна, — когато ти казвам нещо, можеш да ми вярваш. Аз не лъжа, Филомена, освен това не понасям и мен да ме лъжат. Може и да премълча нещо по ред причини, но със сигурност няма да излъжа. Това искам да го знаеш още от самото начало.

Очите ѝ се разшириха от удивление. Стори ѝ се, че Трент реагира прекалено остро на един съвсем обикновен шеговит разговор.

— Мили Боже, съвсем нямах намерение да те обиждам. Сигурна съм, че си честен като истински бизнесмен.

— Аз по начало съм честен човек и точка по въпроса. Очаквам хората, с които имам нещо общо, да отвръщат на честността ми с лихва.

— В противен случай какво? — не се сдържа да го запита Филомена.

— Наистина ли искаш да знаеш?

Тя мигна, докато преглътне грубото предупреждение. Стана ѝ ясно, че бе навлязла на опасна територия.

— По-скоро не. Доколкото разбирам, ти вярваш в отмъщението също както и в собствената си справедливост. Думата ти е закон и очакваш и другите да бъдат същите, иначе ще ги преследваш до края на света. Правилно ли съм разбрала?

Той наведе арогантно глава.

— Разбрала си основното.

— Защо? — попита тихо Филомена.

Трент се почувства объркан.

— Какво защо?

— Защо смяташ, че трябва да ти вярвам сляпо? И аз, също както и останалите?

Той сведе поглед към нея.

— Защото аз ти казвам.

— И според теб това трябва да е достатъчно за мен, така ли? Искаш да ти се доверявам единствено защото ти си казал така?

— Или ме приемаш с пълно доверие, или изобщо не ме приемаш.

Думите ѝ я накараха да потръпне.

— Е, поне ми оставяш някакъв избор — отвърна сухо тя. — За мен е истинско облекчение да разбере, че мога да нямам нищо общо с теб. Би ли ме извинил сега, танцът, струва ми се, свърши.

Филомена остана на място и се опита да се отдръпне от него. В първия момент нищо не се получи. Трент не я пускаше и тя разбра, че няма да успее да избяга, ако той не я пусне. Усети силата му, лекия натиск на мъжката ръка, докато я притискаше към себе си.

— Страх ли те е? — попита тихо Трент.

— Ни най-малко. Просто ме подразни. — Едрите мъже май винаги се възползваха от размерите си, когато бяха с по-дребен човек от тях.

— Не исках да те плаша — продължи напълно искрено той, без да обръща никакво внимание на опитите ѝ да се освободи. — Просто исках нещата между нас да са ясни.

— Единственото ясно е, че сме последните двама на дансинга. Ако случайно е имало човек, който да не ни огледа одевете, сега със сигурност ни е зяпнал. — Тези думи привлякоха вниманието му. Той извърна поглед към морето от любопитни очи, насочени към тях, и се намръщи. Без да каже и дума повече, стисна Филомена за ръката и я поведе към масата. Чувството ѝ за хумор бързо се върна. — Със сигурност близките ми ще са ти особено благодарни, че си се проявил толкова тактично. Да ми четеш лекция за истината, честността и последователността, докато сме в самия център на дансинга, сигурно не е било включено в списъка им от задължения, които са очаквали от теб.

— Понякога май си доста хаплива... Типично за вида ти, нали?

— Кой вид?

— Видът на елфите, феите, самодивите и разни други пакостници. — Строгостта се стопи от изражението му, докато я водеше към голямата маса, на която се бе настанило семейството ѝ. — Нищо чудно, че както роднините ти, така и по-голямата част от хората в града очакват с нетърпение да разберат какво ще направиш.

— Очакват с не по-малко нетърпение да разберат какво ще направиш ти. Май на теб са ти поверили отговорността да се справиш с мен — отвърна остро тя. — Не мога да отрека обаче, че доста умело лавираш, както в танца, така и в отношенията си с мен. Не всеки би могъл да се справи толкова успешно. Това притеснява ли те?

Трент я погледна с крайчеца на окоето си.

— Държа да подчертая, че харесвам усамотението си. Особено когато става въпрос за теб. Когато е необходимо, мога да се справя с някой малък пожар.

Филомена се разсмя.

— Сигурна съм, че можеш. Благодаря ти за танца, Трент. Беше ми много приятно. Поне, преди да започне лекцията.

— За мен беше удоволствие, Филомена. Общите преживявания свързват хората, нали? Ние с теб се изправихме заедно срещу жителите на Галънт Лейк.

— Може и така да се каже. — Гласът ѝ прозвуча предизвикателно.

Тя го погледна крадешком, докато се връщаха на масата. Не беше единствената, която оглеждаше внимателно Трент Равиндър, и го знаеше. Усети любопитните погледи и на родителите си, и на леля Агнес, и на чичо Джордж, а също и на сестра си Шари. Личеше, че годеникът на Шари, Джим Девор, се забавлява от всичко, което се случваше. И въпреки това в очите му личеше уважение, докато проследяваше как Равиндър води Филомена обратно към масата.

Трент хич не се притесняваше, че го оглеждат, а и не бе никак изненадан. В този момент тя забеляза отново решителността, която ѝ бе направила впечатление още в момента, когато се запознаха преди две седмици. Той бе отседнал във вилата на родителите ѝ, разположена на самия бряг на езерото, вила „Галънт Лейк“, и още от самото начало се бе превърнал в нещо много повече от гост, който си плаща за престоя. Бързо се бе превърнал в стар приятел на семейството. Доста умен ход. Семейство Кромуел бяха изключително любезни домакини, ала рядко им се случваше да осиновят някой от клиентите.

Вътрешната сила, която притежаваше Трент Равиндър, личеше ясно. Той бе едър, слаб, с широки рамене, движеше се със самоувереност и самочувствие. Бе над метър и осемдесет и това го правеше много висок в очите на Филомена. Тя бе едва един и петдесет и девет и ненавиждаше хората да се надвесват над нея, особено мъжете. Единственото изключение, което допускаше, бе баща ѝ.

Очите на Трент блестяха като зелени скъпоценни камъни и привличаха погледа към грубо издяланото му, строго лице. Те издаваха интелигентност и непоклатима воля и подсказваха, че бележи несъмнени успехи във всяко свое начинание. Дори този удивителен поглед не го правеше да изглежда красив; от него се излъчваше прекалено много сила, бликаше решителност, която не допускаше видът му да бъде възприет просто като привлекателен.

Косата му беше гъста и черна, с посребрени слепоочия, което показваше, че доста бе попрехвърлил трийсетте. Още в деня на първата им среща Филомена прецени дрехите му с опитно око. Веднага разбра, че каквото и да облечеше Трент, впечатление правеше той самият, а не облеклото му. Във вкуса му нямаше показност, нито стремеж да следва модата. Май определено имаше склонност към

консервативния стил, който много му отиваше. Той изглеждаше чудесно и се чувстваше удобно както в избелелите джинси, които носеше през деня, така и в скъпия панталон и сако, които си бе облякъл тази вечер. Бе платил доста пари за поръчкото сако, което стоеше безупречно на стегнатото му едро тяло.

От пръв поглед си личеше, че бе преуспял и упорит. Не приличаше на мъж, който би си позволил да отиде на риба в горите на Орегон за шест седмици през лятото. Много по-вероятно бе да е в града по работа, както предполагаша всички.

Той обаче настояваше, че бе дошъл на почивка, а Филомена си напомни с усмивка, че Трент не бе свикнал някой да подлага на съмнение думите му. Сега арогантността му ѝ се стори забавна, защото вече не ѝ се налагаше да се разправя с него наред дансинга.

За жена, която искрено се наслаждаваше на смута, който бе всяла в родния си град, на нея хич не ѝ допадна сцената с Трент Равиндър. Сигурно защото усещаше, че ако нещата излязат от контрол, нямаше начин да победи в сблъсък с този мъж. Чувството никак не ѝ допадна. Напоследък бе свикнала все да побеждава.

През изминалите няколко години се бе научила да се наслаждава на собствената си сила, решителност и способности. Вече не бе доверчивата наивна глупачка, която навремето бе допуснала да се превърне в посмешище заради един мъж от Галънт Лейк, Орегон. Деловите постижения, непрекъснатите пътувания и работата с високопоставени и преуспели хора в бранша, с творци амбициозни и темпераментни, ѝ бяха показали каква вътрешна сила има. Сега вече притежаваше не само високо самочувствие, но и много гордост. Не ѝ стана приятно, че Трент Равиндър, мъж, когото почти не познаваше, успя да разклати самоувереността ѝ, постигната с толкова усилия. Права бе, че през последните две седмици го държа на разстояние.

Когато приближиха към масата, той се отдръпна от нея с неприкрито нежелание и се усмихна на родителите ѝ. Тя не можеше да не признае, че вече бе успял да ги очарова.

— Връщам ви я здрава и читава.

Еймъри Кромуел се усмихна мило. Той бе завещал на дъщеря си червената коса и лешниковите очи.

— Не се съмнявам. Какво може да стане на дансинга? Сядайте и двамата. Агнес и Джордж поръчаха шампанско, за да поздравят

годениците.

— Това е най-подходящият начин да отпразнуваме годежа — заяви весело леля Агнес. Тя бе по-възрастна от брат си, към средата на шейсетте. Някога яркочервената ѝ коса сега бе посивяла, ала леля Агнес отказваше да признае неизбежното. Освен това бе категорична, че няма да стъпи на фризьор и да плаща скъпо и прескъпо. Боядисваше се сама, снабдяваше се с боя от местния смесен магазин, но очевидно или не спазваше инструкциите, или винаги прилагаше някоя своя творческа идея. В резултат на това ореолът от ситни къдри около главата ѝ бе в яркооранжево.

Джордж Бъкнър, съпругът на леля Агнес, се бе издигнал сам и много се гордееше с всичко, което бе постигнал. Бе влагал парите си в недвижими имоти през последните четирийсет години. Обичаше земята и хранеше несломима вяра, че това е най-изгодната инвестиция. И той бе едър мъж, а Филомена и сестра ѝ се бяха научили още от деца, че и щедростта му бе също толкова забележителна, колкото и той самият.

Джордж и Агнес нямаха деца и с удоволствие правеха подаръци на племенниците си при всеки празник и удобен случай. Щяха да дадат на Филомена и Шари много повече, ако Еймъри и Мег Кромуюел не се бяха противопоставяли на щедрите им жестове. Родителите се страхуваха, че дъщерите им ще се разглезят. Затова Джордж и Агнес откриха начини да правят тайно на момичетата очарователни подаръчета, за които Еймъри и Мег не подозираха. Филомена знаеше, че Джордж и леля Агнес обичат да доставят удоволствие и на нея, и на сестра ѝ.

Погледът на Трент обходи семейството, докато настаняваше Филомена. Той забеляза, че Агнес пие ново мартини. Беше третото за тази вечер. Познаваше я вече от две седмици и не се учуди.

Усмихна се на по-възрастната жена, когато зае мястото си до Филомена.

— Учудваш ме, Агнес. Все си мислех, че ще поръчаш бутилка джин за Шари и Джим, не шампанско.

— Да не каже после някой, че не почитам традициите — заяви Агнес. — Освен това джинът е за учителки пенсионерки. Младите като Шари все още пият каквото им харесва. — Тя вдигна чашата с мартини към бъдещата булка.

— Жалко, че и останалите не почитат традициите — обади се Джордж и погледна уж сърдито Филомена, въпреки че едва успяваше да прикрие колко се забавлява.

Тя ги наблюдаваше с невинен поглед. Това го владееше до съвършенство, реши Трент. Получаваше се, защото Филомена наистина притежаваше истинска, неподправена невинност, която чудесно се съчетаваше с вродената ѝ склонност към лудории. Тя се усмихна ведро на чичо си.

— Да не би да намекваш, че не проявявам уважение към брачните традиции и обичаи, чичо Джордж?

— Всички чухме за така нареченото „дамско“ парти, което направи за Шари онази вечер.

Шари бързо заобяснява.

— Това бе за „сбогом на моминството“. На всяка жена трябва да ѝ се организира подобно парти. Мъжете задължително си организират ергенско парти, нали?

— Не е там работата — заяви отново чичо Джордж и се обърна към годеника на Шари. — Ти знаеше ли за партито?

— Чух нещо — отвърна сухо Джим. — Честно казано, колкото по-малко научавам, толкова по-добре. Имам чувството, че може да се окаже един от онези случаи, когато е най-добре да не знаеш много-много.

Агнес сниши глас и погледна многозначително Филомена.

— Аз обаче не мога да кажа, че когато си далече от очите, задължително си далече от сърцето на човека. Не и в градче като нашето. Нали знаеш какво разправят хората? Носи се клюката, че си довела стриптийзър от големия град, пили сте вино и сте похапвали дребни сандвичи. Никой обаче не може да го потвърди със сигурност, защото нито една от жените, които са били на купона, не обелват и дума. Освен това ми казаха — завърши със строг заплашителен глас тя, — че всички, които са присъствали, били дали обет за мълчание. А това е достатъчно да накара клюкарите да говорят каквото си щат. Това ти е известно, нали?

— Май сега е моментът да заявя категорично, че не съм водила стриптийзър на партито по случай сватбата на Шари — обади се Филомена.

Шари за малко не се задави с виното. Джим Девор погледна строго бъдещата си булка.

Трент, както и всички останали във вилата, бе чул смеховете, които се разнасяха иззад заключените врати на старата бална зала в нощта на партито, и сега вдигна въпросително вежди към Филомена. Бе готов да се примири с лудориите ѝ, ала трябваше да ѝ даде да разбере, че няма да търпи откровените ѝ лъжи.

— Наистина ли?

Тя вирна брадичка и в очите ѝ проблесна смях.

— Наистина. Деймиън Фонтейн не е никакъв си стриптийзър.

— Какъв е тогава? — попита любезно Трент и си спомни, че бе зърнал слабия мускулест млад мъж, който се бе шмугнал в залата заедно със сервитьорите, повикани от съседен град.

— Господин Фонтейн е екзотичен танцър — обясни надутото Филомена. — Между другото, завършил е класически балет.

Някой на масата изпъшка. Шари с усилие потисна кикота си.

— Трябваше да се сетя, че слуховете са истина — отбеляза с неприязън Джим. — Искам отсега да те предупредя, Трент, че жените в това семейство имат нужда някой здраво да стиска юздите.

— Господи! — възкликна нещастно майката на Филомена. — Значи е истина, че онази вечер във вилата е имало стриптийзър! Как да обясня това?

— Той не беше стриптийзър — заяви упорито Филомена. Никой не ѝ обърна внимание.

Трент погледна Мег Кромуюел и се опита да я успокои.

— Според мен, трябва да си над тези неща и да се преструваш, че нищо не се е случило. Моли се дамите, които са присъствали, да удържат на клетвите си и мълвата просто ще затихне.

— Май откакто Филомена се появи преди две седмици, непрекъснато трябва да се преструвам, да се моля и да се надявам на това или онова.

Трент ѝ метна бърза усмивка, изпълнена със съчувствие. Той харесваше Мег. Тя бе изключително способна като домакиня на вилата „Галънт Лейк“. Там цареше на пръв поглед безметежно спокойствие, но всъщност всичко се поддържаше на ниво много умело. Според него основна заслуга за това имаше Мег Кромуюел. Талантът на съпруга ѝ беше в съвсем различна насока. Еймъри бе безупречен като

счетоводител и риболовец. Вилата разчиташе на уменията му и в двете области. Леля Агнес се намеси в разговора.

— Предупредих ви аз, че не бива да изпускаме от очи малката червенокоса фурия, докато е тук. Тя няма да миряса. Погледнете само тази оскъдна рокличка, дете няма гръб. Преди няколко години Еймъри щеше да я изпрати веднага да се преоблече, ако се осмелеше да тръгне на вечеря в подобна дрешка.

Филомена погледна леля си с обич.

— Трябва да си благодарна, че не се появих с рокля без предница, лельо Агнес. Имам и друга в точно такъв вариант.

Агнес остави чашата си на масата, разсмя се с пълно гърло и насочи към Трент показалеца си с яркочервен нокът.

— Разбираш ли сега какво се опитах да кажа? Това момиче е нетърпимо. Станала е нафукана, независима и безотговорна. Филомена Кромуюел, да знаеш, че на теб ти трябва съпруг, който да се грижи за теб. Някой, който да те постави на място.

— Лельо Агнес, много добре знаеш какво е отношението ми към брака.

— Ще си промениш мнението, когато се появи подходящият мъж — въздъхна тъжно Агнес. — Кой да предположи, че такъв дребосък би създал подобни главоболия? Ти смяташ ли, че ще успееш да се справиш с нея, Трент?

Той веднага забеляза недоволния поглед на Филомена, но предпочете да не му обръща внимание, за да отговори на леля й. Въпреки че Агнес бе задала въпроса, цялото семейство очакваше отговора с нетърпение. В очите му блесна нещо весело. Май Филомена наистина успяваше да ги побърка, каза си Трент.

— Имай ми доверие, лельо Агнес. Няма да й позволя да се забърка в неприятности.

Всички, с изключение на Филомена, се разсмяха, сякаш бе пуснал някаква неустоима шега, ала Равиндър долови облекчението, скрито зад смеха им. Филомена не каза нищо. Тя отпи от бялото вино и го погледна над ръба на чашата си, сякаш бе някакво извънземно създание, на което се бе натъкнала най-неочаквано. Той знаеше, че в този момент Филомена се опитваше да реши какво да прави с него. Хладното пресметливо изражение в лешниковите й очи му подсказа, че

все още обмисляше следващия си ход. Щом решише какво да направи, тя щеше да се превърне в труден противник.

Освен ако преди това не я обезоръжа, помисли си Трент. Освен ако не я превърна в мила, изпълнена с обич дама, която да запази огъня и леда за спалнята. За неговата спалня. Усети как го обзема напрежение и силна възбуда. Бе започнал да изпитва подобни приливи на възбуда много скоро след като се запозна с Филомена Кромуел и не можеше да свикне с тях. Години наред се бе контролирал до съвършенство, при това във всяко отношение, включително и сексуалните си желания. Бе както дразнещо, така и възбуждащо да открие, че това червенокосо дребосъче бе успяло да разклати мъжкия му самоконтрол.

Той погледна Филомена, когато разговорът се прехвърли на новата къща, която Джим и Шари имаха намерение да си купят. Филомена се интересуваше от нещата, които семейството обсъждаше, но Трент усещаше, че тя забелязва осезателно присъствието му. Чудесно. Стори му се доста ласкателно, че Филомена не успяваше да го изхвърли от ума си, макар разговорът да ѝ бе доста по-интересен. Само че участието ѝ в разговора за къщата му даде възможност да я разгледа внимателно.

Както обикновено, тя приличаше на кралица на елфите сред орда красиви гиганти. Това бе и първото впечатление на Равиндър за нея и то се натрапваше всеки път, когато я виждаше, заобиколена от близките ѝ.

Истина бе, че Филомена бе сравнително нисичка в сравнение със стандартите на семейство Кромуел. Дори жените в това семейство бяха високи. Майка ѝ и сестра ѝ, също и леля ѝ, бяха поне с по десет-петнайсет сантиметра по-високи, сравнително едри жени. Мъжете бяха още по-внушителни. Бащата на Филомена и чичо ѝ Джордж бяха над метър и осемдесет и всички бяха забележителни хора, когато се появяха сред съседите и приятели. Най-новият член на семейството, Джим Девор приличаше на футболист и сигурно бе поне метър и осемдесет и пет.

Филомена обаче бе слабо и много нежно миньонче. Трент бе забелязал, че спокойно можеше да обхване в дланта си едната от двете ѝ обли стегнати гърди. А пък ако събереше ръце, без усилие щеше да побере в тях малкото ѝ задниче. Тези мисли го напрегнаха още повече.

Оскъдната ѝ, плътно прилепнала рокля подчертаваше тънката ѝ талия, заоблените бедра и ханш. Може и да бе дребничка, ала пропорциите ѝ бяха съвършени, каза си той. Вече от две седмици бе убеден, че тя щеше да бъде съвършена за леглото му. Самата мисъл да я усети под себе си, да почувства как откликва на ласките му бе достатъчна да го възбуди толкова силно, че едва успя да потисне стенанието си.

Филомена извърна глава за момент, погледът ѝ премина през неговия и Трент разбра, че бе прочела мислите му. Забеляза как бузите ѝ поруменяха и се усмихна. Искаше тя да усеща присъствието му. Щом съзря усмивката му, в очите ѝ блесна женски гняв и Филомена отново извърна поглед, защото не желаше да среща повече неговия.

Той отпи от бирата си и продължи да наблюдава профила на Филомена. Червената ѝ коса се стелеше на пищни вълни по гърба ѝ и сякаш примамваше мъжа да вплете пръсти и да усети топлината на огъня. Огромните ѝ лешникови очи бяха подчертани от меки вежди, оформени грижливо, така че да допълват формата на лицето. Тя не бе впечатляваща красавица, ала човек не го осъзнаваше веднага, защото чертите ѝ бяха невероятно изразителни. А когато мъжът разбираше истината, той вече не се интересуваеше от класическата красота. Филомена предлагаше много повече. Смях, гняв, страст — всички това се изписваше неочаквано по лицето ѝ.

Трент си спомни, че му бе признала как едно време била доста закръглена. Стана му смешно, когато опита да си я представи по-дебела. Беше готов да се обзаложи, че дори и с десет килограма отгоре тя щеше да бъде все така сексапилна, дори още по-привлекателна.

Той се замисли за ролята, поверена му от семейство Кромуюел. Знаеше, че родителите ѝ бяха силно притеснени. Дори Трент бе дочул клюките за проблемите на семейство Пакстън. По-рано тази вечер видя Глория Пакстън, докато седеше до съпруга си. Бе очевидно, че някога бе била много привлекателна млада жена, но тази вечер красотата ѝ бе скрита под нацупено изражение на досада и отегчение. Глория Пакстън се бе превърнала в тъжна, недоволна съпруга и дори не се стараше да го скрие.

Трент чу Мег Кромуюел да коментира, че Глория бе качила доста килограми след раждането на второто си дете. Това обаче не би повлияло на красотата ѝ, реши той, ако бе съобразила дрехите си с

новата си фигура. За съжаление Глория Пакстън все още се заблуждаваше, че е трийсет и осми номер. Затова създаваше впечатлението, че е прищипната като наденичка в сребърната си ламена рокля, а гърдите ѝ заплашваха всеки момент да се изсипят, когато бюстието на роклята се пръснеше. Полата бе прекалено къса и нищо не бе в подходящата пропорция.

Косата ѝ бе в неестествен платинено рус цвят, обилно полята с лак за коса, за да запази дръзката прическа, която никак не отиваше на формата на лицето ѝ. Подобна прическа щеше да е много подходяща за някоя колежанка преди десетина години, ала сега не се връзваше и с прекалено тежкия ѝ грим.

На Трент му дожаля за нея. Трудно му беше да си представи как тъкмо тя бе отмъкнала без всякакви усилия годеника на Филомена преди девет години.

Съчувствието му към семейство Пакстън стигаше дотук. Всеки път, когато зърнеше Брейди Пакстън, той изпитваше единствено желанието да заеме мястото, което бе набелязал за себе си, и да изясни, че бившият годеник вече няма никакви права над Филомена Кромуел.

Независимо от казаното на дансинга, Трент бе сигурен, че забеляза жив интерес в погледа на Пакстън, докато оглеждаше Филомена. Несъмнено бившият ѝ годеник искаше отново да си върне жената, която някога бе отблъснал. Та той цялата вечер не можа да откъсне очи от нея. Срамежливото цвете, напъпило преди девет години, сега се бе превърнало във великолепен екзотичен цвят и Пакстън искаше да го откъсне.

Тъкмо затова Трент Равиндър бе назначен за придружител на Филомена. Последното, което семейство Кромуел искаха, бе скандал в навечерието на сватбата на Шари Кромуел. Филомена щеше да се върне в Сиатъл след сватбата и да се радва на малката си победа, само че останалите от семейство Кромуел щяха да продължат живота си в този град и да си понесат последствията.

За близките си и повечето съседи, Филомена Кромуел бе дива и непредсказуема млада жена, чиято поява вещаеше опасности.

Трент се усмихна, изпълнен с очакване.

ВТОРА ГЛАВА

До края на вечерта Филомена се постара да се държи много внимателно. Бе забелязала, че Трент е застанал нащрек като голяма котка, излязла на лов, и я дебнеше да стъпи накриво. Забавляваше я мисълта какво ли си въобразява той, че може да промени, ако тя реши да направи някоя щуротия.

Държа се мило и любезно с всички хора, които се спряха край масата им, за да поздравят Шари и Джим и за да я видят. Побъбри със стари познати и съученици. Повечето така и не успяха да прикрият удивлението си. Очевидно Брейди Пакстън не беше единственият, който не можеше да се начуди какво бе станало с предишната Филомена Кромуел.

Не се случи нищо вълнуващо, докато Глория и Брейди Пакстън не станаха от масата си и не се отправиха към семейство Кромуел. Дори отдалече личеше, че идеята да се отбият не е била на Глория. За пръв път след завръщането си Филомена щеше да се срещне с бившия си годеник и съпругата му. Тя чу как сестра ѝ си пое рязко дъх, щом забеляза, че семейство Пакстън се бяха отправили към тях. След това Джим се пресегна и погали ръката на годеницата си, за да я успокои. Мег Кромуел погледна предупредително Филомена. Еймъри също насочи очи към дъщеря си. Леля Агнес и чичо Джордж имаха същото изражение като на Четвърти юли, преди да започнат фойерверките.

Трент не помръдна, но вдигна чашата си с бира и се усмихна втренчено на Филомена.

Тя едва се сдържа да не се изсмее на глас. Прииска ѝ се да успокои всички да не се притесняват, че последното, което иска, е Брейди Пакстън, ала след това си помисли, че не си струва да си разваля удоволствието. Както близките ѝ, така и половината от гостите на заведението тръпнеха в очакване и нетърпение да бъдат пометени от предстоящата сцена.

Вместо да успокои силно притеснените си роднини, Филомена използва момента, за да огледа Брейди Пакстън. Нямаше съмнение, че

преди девет години бе била пълна глупачка. Дори не успя да си спомни какво бе видяла в него. Докато го наблюдаваше, разбра, че не изпитва нищо, освен съжаление, че бе пропиляла първата си година в колежа, за да плаче за него и да се измъчва.

В гимназията Брейди играеше футбол, но сега бе напълнял и имаше шкембе. Очевидно прекарваше прекалено много време зад бюрото и не се отбиваше достатъчно често във фитнеса, каза си тя. Излишните килограми не бяха много и не пречеха всеки да забележи приятния му външен вид.

Сините му очи си бяха все така открито приканващи към флирт, а светлокестенявата коса дори не бе оредяла. Сакото му стоеше добре и повечето жени веднага биха признали, че е хубав мъж, ала на Филомена ѝ се стори прекалено мекушав и безинтересен. Преди да навърши двайсет не го бе забелязала, но сега вече разбра какво му липсваше на Брейди. В този човек не се забелязваше задълбоченост, сила на характера, предизвикваща респект, нито пък нещо подсказваше, че бе способен на силни емоции, ако се наложеше.

И в този момент тя си призна, че точно това бяха качествата, които бе забелязала още от самото начало у Трент Равиндър. Той притежаваше стоманена твърдост, която не съществуваше у Пакстън. Бе го разбрала инстинктивно, напълно бе убедена, макар и да не бе в състояние да обясни защо, че макар и понякога Равиндър да бе арогантен, настойчив и упорит като муле, той бе твърд като скала, когато се налагаше.

Добре че не се нуждаеше от подобна скала в живота си, каза си Филомена.

— Добър вечер, Еймъри, Мег... — Брейди Пакстън поздрави любезно всички, докато обикаляше масата. Еймъри го запозна с Равиндър и обясни, че Трент ще остане във вилата през цялото лято. Двата мъже си кимнаха студено и отсечено. Очите на Брейди непрекъснато отскачаха към Филомена, отправила му най-очарователната си усмивка. — Много ми е приятно да те видя отново, Фил. Мина толкова време.

Забелязала враждебността в очите на Глория, Филомена прехвърли няколко възможни отговора и най-сетне се спря на най-отсечения.

— Нали! Времето лети, когато човек се забавлява. Как вървят застраховките? — Брейди бе постъпил на работа в застрахователната компания, собственост на бащата на Глория, скоро след като двамата с Глория се бяха оженили. Името на агенцията бързо бе променено от „Застрахователна компания Халси“ на „Застрахователна компания Халси — Пакстън“. По онова време за Брейди това бе най-значимата стъпка в живота му.

Брейди кимна доволно.

— Не мога да се оплача. Чуваме, че и ти се справяш успешно, Фил. Оказа се добра делова дама, а?

Намеси се и Глория.

— Да, Фил, чухме, че си в света на модата. Много пътувания, ревюта, непрекъснато насам-натам. Кой да предположи, че имаш талант точно в тази насока?

Филомена ѝ отправи покоряваща усмивка.

— В гимназията определено не показвах забележителен усет, нали? Това бе, защото не бях научила основните принципи в дизайна. Винаги съм харесвала хубавите тъкани и изискаността. Като момиче просто не ги разбирах и не бях наясно как най-добре да ги приложа към жена с моите размери.

Глория се вкисна при този добронамерен отговор.

— Така беше, ти се занимаваше с мода за ниски жени, нали? Аз нямам подобен проблем.

— Точно така. Фирмата ми твори за дребни жени — отвърна Филомена и си спомни как едно време завиждаше на съвършеното тяло на високата метър и седемдесет Глория. — Официално размерите са за жени под един и петдесет и пет. Има милиони жени, които не са достатъчно висок и стандартните размери не им отиват.

— Знам — отвърна с ледено презрение Глория. — Горките нещастници. Те направо потъват в дрехите, колкото и да плащат за тях. Ръкавите са прекалено дълги, талията е по-ниско, дължината е ужасна. Сигурно е много неприятно.

Филомена забеляза с крайчеца на окото си как Шари прехапва устни. Едно време Филомена изглеждаше точно така и всички го знаеха. Нещата ставаха още по-зле, защото бе доста закръглена. Знаеше, че сестра ѝ се кани да скочи в нейна защита, въпреки че това щеше да предизвика скандал, а пък семейството искрено се надяваше

да го избегне. Филомена ритна сестра си под масата, за да я предупреди. Това бе тайният им сигнал още от едно време. Шари се намръщи, ала преглътна забележката.

— Това е просто въпрос на пропорции, Глория, сигурна съм, че го знаеш — каза небрежно Филомена, решена да смекчи нещата. Нямаше причина да се кара с Глория Пакстън. Дори я съжаляваше. — Правилната кройка е най-важна.

— Виждам, че твоите дрехи доста са те променили — отбеляза хладно Глория. Намекът бе повече от очевиден. Глория подчертаваше, че успехът и новата изтънченост на Филомена се дължат единствено на дрехите ѝ.

Очите на Филомена затанцуваха, когато си помисли за дългогодишната упорита работа, напрежението и притесненията около парите. Дрехите бяха най-малкото, което се бе променило в живота ѝ. Смехът ѝ избликна, топъл и искрен. Тя вдигна чашата вино.

— Благодаря ти, че забеляза, Глория. Разбирам, че съм се променила през изминалите няколко години. Извадих късмет, нали? Дори не искам да мисля какъв ужас щеше да бъде, ако се бях омъжила и установила тук, когато бях на деветнайсет. На тази възраст човек лесно допуска грешки, нали? — Усмихна се широко. — Само си помисли на какво щях да приличам, ако бях останала тук, в Галънт Лейк. Никаква изтънченост, никакво порше, никакви пътувания, никакви забавления. Една жена понякога има нужда от време, за да се осъзнае.

На масата се възцари мълчание, когато всички осъзнаха, че намекът бе насочен към Глория, допуснала грешка на деветнайсет години. Глория поаленя.

Шари и майка ѝ се опитаха да поведат разговор в напразен опит да отклонят вниманието от неловкото спречкване, а Еймъри се покашля и погледна многозначително Брейди.

— Я ми кажи, май застраховката за пожар изтича, нали, Брейди? Напомни ми кога трябва да внесе парите. В моя бизнес не мога да си позволя да остана без застраховка.

— Ще ти оправя застраховката, Еймъри — обеща разсеяно Брейди. Май беше забелязал враждебното поведение на съпругата си. Отново насочи вниманието си към Трент. — Как е отпуската край езерото, Равиндър?

Трент се усмихна многозначително към Филомена.

— Мисля, че няма да скучая.

Филомена веднага усети студенината в думите му и разбра ясният му намек пред останалите, най-напред пред бившия ѝ годеник, че тя бе само негова. Не ѝ стана приятно, но в момента не можеше да направи нищо. Брейди се намръщи.

— Чух, че работите за „Асгард Дивелъпмънт“.

— Точно така.

— През последните две години направиха доста курорти в Аризона и на Хаваите.

— Изграждането на хотелски комплекси и курортни селища е специалността на „Асгард“. — Гласът на Трент звучеше съвсем естествено.

Брейди си наложи да му отправи най-чаровната си делова усмивка.

— Чува се, че от „Асгард“ са ви изпратили да огледате терените тук.

— Така ли? Нали знаете какво казват за клюкарите? — отбеляза небрежно Трент.

— А вие нали знаете какво казват за огъня и пушека? — отвърна нагло Брейди.

Трент го погледна.

— На ваше място нямаше да си губя времето да търся огън. Не и в този случай. Тук съм на почивка, не по работа.

Брейди се изкиска и вдигна длан.

— Не казвайте нищо повече. Всичко ми е ясно. Във вашия бизнес човек трябва да внимава какво говори. Ако обаче имате нужда от човек, който да ви запознае с областта, обадете ми се. Тук съм роден и отрасъл, имам много връзки. Познавам важните играчи в нашия край. И аз съм се занимавал с недвижими имоти. Имам добър усет към всичко наоколо.

— Благодаря ви — отвърна сериозно и любезно Трент. — Ще имам предвид предложението ви.

Брейди се обърна отново към Филомена.

— Слушай, сладурче, докато си тук, трябва на всяка цена да се видим. Да си спомним за едно време. Имаме да си поговорим за толкова много неща. Казвала ли си на Трент, че двамата с теб едно

време бяхме сгодени? — Зад него Глория се цупеше все повече и повече.

Филомена тъкмо се канеше да обясни, че няма за какво да говори с Брейди, когато се намеси Трент и тя така и не успя да произнесе и дума.

— Боя се, че Филомена ще бъде много заета, докато е тук. Да, спомена ми за годежа ви. Както тя сама изтъкна, на деветнайсет е лесно човек да допусне грешка. Сега обаче знае какво прави. Двамата с нея открихме много общи неща.

— А-ха — отвърна Брейди, без да се притеснява. По лицето му премина хитро изражение. — Такава ли била работата, а? — Той намигна игриво на Филомена. — Забравила си какво е това скука, май?

— Точно така. — Тя погледна мрачно Трент. — Понякога се случва човек да се дразни от разни неща, ала отдавна съм забравила какво е това скука.

Трент се усмихна арогантно.

— Целта ми е да доставям удоволствие.

Филомена стисна зъби и му отправи сладка усмивка.

— Въпросът е колко добре се целиш?

— С практиката човек се усъвършенства. Довечера, като те прибера, ще се постарая да продължа с практиката. Сигурен съм, че в най-скоро време ще достигна самото съвършенство.

Лея Агнес едва не се задави в опитите да потисне смеха си. Филомена усети как се изчервява, когато всички на масата последваха примера на лея й и се заляха от смях. Брейди Пакстън се постара да се усмихне, но се получи някаква кисела гримаса. Глория не спираше да гледа лошо Филомена. Семейство Пакстън се извиниха и си тръгнаха, съпроводени от смеха около масата на семейство Кромюел.

Младата дизайнерка се задоволи да отправи на Трент хладен възмутен поглед. Този тип изглежда щеше да се окаже костелив орех. Да, ама в тази игра трябваше да участват двама. Усмихна му се хладно, ала предизвикателно.

— Сигурна съм, че квалификацията ти е чудесна, когато разработваш някой курорт за милиони долари, Трент, но ми се струва, че си се заел с нещо, което е извън сферата на уменията ти. Не ми се ще да захапеш повече, отколкото можеш да преглътнеш.

Той й се усмихна.

— Не се притеснявай за мен, Филомена. Преценката ми е винаги добра.

Лея Агнес вдигна към него безмълвен тост с мартинито.

— Слушай го какво ти казва, момиче. Преценката е важно нещо за един мъж. Типове като Брейди Пакстън не знаят какво е това. Знаем какво говоря. Това момче, Пакстън, го учех в шести клас. Знаех си, че допускаш грешка още в деня, когато обявихте годежа. Двама с Джордж ти казахме, помниш ли? Радвам се, че сложи край на тази работа.

— Стига, Агнес — прекъсна я Джордж. — Няма нужда да ровим в миналото.

— Правилно — заяви спокойно Мег и погледна Филомена в очите. — Всичко това е минало. Сигурна съм, че Филомена няма намерение да повтаря стари грешки, нали Фил?

— Кой, аз?

Шари погледна внимателно сестра си.

— Филомена трябва да е съвсем полудяла, за да поиска Брейди да се върне при нея, въпреки че не можете да я вините, ако се опита да си отмъсти, докато е тук. Искам да кажа, че изобщо няма да е трудно. То е ясно, че на Брейди вече му потекоха лигите. А горката Глория е лесна мишена.

— То си е фасулска работа — заяви Трент. — Тъкмо затова Филомена няма изобщо да се занимава с отмъщение. Ще бъде прекалено лесно, а на нея подобно нещо не ѝ е необходимо.

Тя се облегна назад на стола и завъртя в ръка чашата с вино. Този тип започваше да я дразни.

— Ти как разбра какво ми е необходимо, Трент?

Еймъри се изкашля високо.

— Вече става късно. Утре сутринта трябва да ставаме рано, ако искаме да хванем нещо, Трент. Мег, Агнес, Джордж, време е да ставаме. Шари и Джим сигурно ще поостанат, за да танцуват, но останалите трябва да се наспим, за да изглеждаме добре на сутринта.

Филомена се разсмя, когато баща ѝ се разпореди така категорично.

— Май се опитваш да ме свалиш от сцената, татко. Успокой се. Прекарвам добре. Ще остана още малко с Шари и Джим, стига те да нямам нищо против.

— Разбира се, че нямаме нищо против — отвърна галантно Джим Девор. — Ние ще те закараме, Фил.

Трент вече бе скочил.

— Еймъри е прав. Ние трябва да вървим, а това включва и потенциалното шило на компанията. Хайде, Филомена. Ще те закарам до вилата.

— Много благодаря, но ще ти откажа. — Тя не помръдна от мястото си, когато останалите станаха. — Предпочитам да потанцувам още малко.

— Така ли? — Трент постави длан на рамото ѝ, докато Филомена мирно седеше на стола си. — И с кого смяташ да танцуваш?

— Не си ли забелязал, че заведението е пълно тази вечер? — Тя махна с ръка. — Сигурна съм, че все някой с моя ръст ще ме забележи. Какво ще кажеш за Дерек Оувъртън, Шари? Той не беше ли към един и шейсет и пет? Идеален е за мен. Още ли е в града?

Шари се усмихна.

— Боя се, че не е. Дерек обяви пред всички, че е гей, стана адвокат и преди няколко години се премести в Портланд.

— Е, все ще се сетя за някой друг. — Филомена помахна с пръсти към Трент. — Тръгвай, Трент. Чувствам се чудесно. Напоследък доста добре успявам да се погрижа за себе си, нищо че близките ми не са съвсем убедени.

В отговор Трент постави и двете си едри длани на раменете ѝ. Повдигна я на крака, сякаш бе парцалена кукла.

— Аз обаче не мога да се похваля със същото. Малко се притеснявам да не се загубя в тъмното, докато се връщам към вилата. Трябва ми навигатор. Кажи на всички „лека нощ“, Филомена.

Тя забеляза, че роднините ѝ я наблюдават внимателно, както и някои други в заведението, зяпнали ги с открито любопитство, затова прецени, че бе най-уместно да се предаде, без да създава проблеми. Нямахше никакво намерение да прави сцена, с която да постави в неловко положение близките си.

— Лека нощ, Шари, Джим. Забавлявайте се добре. Искаше ми се и аз да се позабавлявам. — Филомена забеляза, че сестра ѝ и Джим едва сдържат усмивките си, докато тя си тръгваше.

— Не се опитвай да се правиш на толкова нещастна и онеправдана — посъветва я Трент, докато я водеше към изхода.

Еймъри водеше останалите през множеството. — Просто нищо няма да излезе. Тази вечер няма да събудиш съчувствие у никого. И без това се позабавлява царски и изтормози всички, нали?

— Наистина не разбирам защо всички тук са решили, че съм дошла, за да създавам неприятности — оплака се Филомена. — Дошла съм, защото имам нужда от напълно заслужена ваканция и заради сватбата на сестра ми. Това е всичко.

— А-ха. И плуваш през тези води като неуловима и гъвкава хищна риба, която си придава вид на безобидна и безпомощна.

— Аз наистина съм безобидна и безпомощна.

— Как ли пък не. Забелязах блясъка в очите ти, когато семейство Пакстън приближиха към масата.

— Нали сам каза, че отмъщението е фасулска работа, когато става въпрос за тези двамата? Прав беше. А ако си честен, не можеш да не признаеш, че се държах безупречно тази вечер.

Трент изви устни на една страна.

— Добре, признавам, че съумя да устоиш на изкушението, което ти беше на пътя. Нито флиртува с Пакстън, нито се държа неприятно със съпругата му, въпреки че в един момент беше на ръба.

— Предизвикаха ме.

— Така е. — Той отвори стъклените врати и я изведе в кадифения мрак на лятната нощ, спуснала се над Орегон. — И в същото време не мога да се начудя докъде ли щяха да стигнат нещата, ако не бяхме наблизно, за да ти дръпнем юздите.

— Доникъде нямаше да стигнат. — Филомена помахна на баща си, който тъкмо бе подал ръка на майка ѝ, за да се качи в колата. — Ако заложех стръв на Пакстън, много скоро нещата щяха да станат и досадни, и отегчителни. А аз не обичам да се отегчавам.

— Ще се постарая да не те отегчавам, Филомена — обеща спокойно Трент, докато отваряше вратата на сивия си мерцедес и я настани на предната седалка. Побърза да затвори вратата и не ѝ даде възможност да му отговори.

Тя му отправи вбесен поглед през предното стъкло, докато той заобикаляше колата, за да седне зад волана, ала когато се настани, лошото ѝ настроение вече бе отминало. Изведнъж усети как автомобилът се стесни, когато Трент седна. Наистина бе едър мъж. Несъзнателно се сви в своята половина и си сложи предпазния колан.

Забеляза, че той свали небрежно скъпото си сако и го метна на задната седалка.

— Да знаеш, че цялата тази работа е много смешна.

Трент запали мотора и прехвърли ръка през облегалката на седалката ѝ, докато излизаше на заден ход. Той умело изкара мерцедеса от паркинга.

— На теб ти се струва много весело. Ако си смятала, че ще бъде весело и забавно да се върнеш в родния си град и да демонстрираш на всички колко много си се променила, защо не се сети да го направиш по-рано?

Филомена сви рамене.

— Просто не съм имала възможност. Не съм постигнала успех с ходене на почивки. Това ми е първата истинска почивка от цяла вечност насам. Обикновено гледам да отдъхна, когато ми се отвори възможност през уикенда, и мога с чиста съвест да призная, че има много по-интересни места от Галънт Лейк. И твоят бизнес е доста напрегнат. Знаеш как е.

— Знам — отвърна Трент неочаквано сговорчиво. Подкара колата по тесния път покрай езерото към вилата. — Понякога човек трябва да намали темпото и да си каже, че има и други важни неща. Нали не си забравила, че и аз съм дошъл тук, за да си почина?

— Брейди Пакстън мисли друго.

— Изобщо не ме интересува какво мисли Брейди Пакстън. Интересува ме единствено твоето мнение.

— Така ли? — Тя го погледна с крайчеца на окото си. Стори ѝ се строг и самоуверен, докато го наблюдаваше в сумрака. Това не я учуди. Беше ѝ направило впечатление, че през повечето време изражението му бе сурово и самоуверено, освен в редките моменти, когато се усмихваше. — Не разбирам защо те интересува мнението ми, Трент.

— Наистина ли не разбираш?

Филомена кимна.

— Наистина. Знам, че тази вечер ми беше кавалер, за да направиш услуга на семейството ми, но всичко спира дотук — до едната услуга. Защо изобщо те интересува какво мисля аз по въпроса?

— След като ми задаваш този въпрос, значи не си научила много през изминалите години. Може би трябва да обсъдим този пропуск в образованието ти.

Преди тя да успее да отговори, той неочаквано намали и отби по тесен страничен път, който водеше към брега на езерото.

Филомена изпъна гръб, а любопитството ѝ и желанието да започне да се заяжда с Трент бързо се стопиха, изместени от някакво необяснимо напрежение.

— Къде отиваме, Трент?

— Вчера сутринта двамата с баща ти ловихме риба. — Той намали още повече, заради неравностите по пътя. Тесните коловози се виеха към брега през гъсто избуяли борове и елхи.

Тя си каза, че би трябвало твърдо и решително да възрази още преди да стигнат на брега. Бе почти сигурна, че ако му се развика, Трент ще обърне колата. Все пак бе приятел на семейството ѝ. Беше очевидно, че баща ѝ го харесва и му имаше пълно доверие, а Трент, на свой ред се отнасяше към Еймъри с огромно уважение. Мъж като него никога не би злоупотребил с чуждото доверие. Ако Филомена поискаше да се прибере незабавно, той щеше да се съобрази с желанието ѝ, в това съмнение нямаше.

Не му каза нищо, защото бе убедена, че Трент щеше да я послуша, ако го помолеше. Сигурно просто искаше да я целуне, но това не бе кой знае какво събитие. Щеше да се справи безпроблемно.

Тя се отпусна на седалката, докато той паркираше мерцедеса си край езерото. Трент загаси мотора и свали прозореца. Шепотът на вятъра сред върховете на дърветата се сниши и се промъкна при тях. Луната блестеше нежно по повърхността на тъмното езеро. В далечината намигаше по някоя светлина и разкриваше къде бе сгушена къща или издаваше преминаването на кола по брега. Сградите обаче бяха пръснати далече една от друга. В този момент Филомена усети колко бяха сами двамата.

Той освободи предпазния си колан, обърна се леко и отпусна ръка на волана, а след това се облегна на вратата. Трент определено запълваше своята половина от колата, помисли си тя. Също така забеляза блясъка в очите му.

— Вчера рано сутринта хванахме доста риба — започна той. — Езерото беше като огледало и се виждаше всяка вълничка от рибите. Изпитвам същото чувство, докато те наблюдавам. Знаеше ли, че е така? На пръв поглед имаш гладка лъскава повърхност, която се разплисква, щом те завладеят чувства. Смехът искри в очите ти и трепка по

устните ти също както вълните в езерото. По същия начин се забелязва и раздразнението, и симпатията, и приятелството, и гневът.

— Да не би да ме доведе, за да ми кажеш колко е лесно човек да разбере какво изпитвам?

— Не. — Трент се пресегна и освободи и нейния предпазен колан. — Доведох те, за да проверя дали и страстта ти въздейства по същия начин, като останалите чувства. Искам да разбера дали ще усетя вълните.

Филомена се напрегна, когато усети, че той я прегръща и притиска мекото ѝ тяло към стегнатите си мускули. Усети колко бе разпален и вдъхна лекият аромат на сапун и афтършейв, а типичната му мъжка миризма заплашваше да покори всичките ѝ сетива.

— Значи си правиш опити с мен, така ли? — попита тя.

— Наречи го както искаш. — Трент я погледна в очите и ръката му се плъзна през косата ѝ, а след това се спусна към триъгълното деколте на гърба ѝ.

Филомена потръпна, когато топлите му пръсти докоснаха голата ѝ кожа.

— Не забравяй, че не си единственият, който може да си прави опити.

Той проследи гръбнака ѝ със заобления си пръст.

— Ще споделя резултатите с теб, ако обещаеш да споделиш с мен твоите открития.

Тя се разкъсваше между дълбоко чувствено любопитство и прилив на неувереност. Не се страхуваше от Трент, ала положението малко я плашеше. Не бе позволила да се случи нищо между тях през последните две седмици. Сега вече не бе в състояние да вземе решение. Не ставаше въпрос за някакъв шеговит експеримент и Филомена знаеше, че бе така. Усети, че бе нервна, но също така си даде сметка, че той бе забелязал състоянието ѝ.

Вече бе прекалено късно, за да се отдръпне. Осъзна, че бе попаднала в капан, ала силните му ръце я успокояваха. Протегна пръсти и се подпря на широките му рамене. Вдигна поглед, за да открие истината в очите му, но устните му се спуснаха над нейните и тя не успя да разбере нищо.

Лакираните ѝ в коралово нокти се впиха в бялата му риза и почувстваха мускулите му, докато се отдаваше на новите усещания,

породени от първата им целувка. Защо ли, мислеше си замаяна Филомена, не бе каквото очакваше. Същевременно не можеше да каже ясно какво бе очаквала.

Може би очакваше Трент да бъде по-неуверен, по-сдържан. Дори си мислеше, че ще се поколебае, поне отначало. Трябваше да се сети, че той не би се държал така.

Защо не предвиди, че този мъж винаги действа целенасочено, дръзко и неотстъпчиво. Как стана така, че жарката му властна ласка я изненада толкова много. Та Трент не бе от мъжете, които вършат нещо наполовина или се колебаят, преди да пристъпят напред. Особено в момент като този.

Целувката му бе завладяваща, опияняваща и замая Филомена, дръзка и настоятелна в опита си да усети отклика ѝ. Тя разтвори устни по своя воля и се притисна с желание в него. Усети настойчивия му език и потръпна.

Той изстена от обзелото го желание, разгоряло се в гърдите му. Ръката му се плъзгаше по голите ѝ рамене.

— Сигурен бях — прошепна Трент до устните ѝ. — Знаех си, че ще усетя вълните у теб.

— Трент...

Пръстите му се бяха плъзнали под тънката рокля на раменете. С бързо умело движение той я подръпна напред и смъкна малките ръкави до китките ѝ, а строгото на пръв поглед деколте се смъкна почти до кръста ѝ.

Филомена изхлипа от ужас. Всичко се случваше прекалено бързо и тя бе останала почти гола и много уязвима пред погледа му, преди да бе взела своето решение. Опита се да се отдръпне, ала откри, че не можеше да помръдне, защото ръцете ѝ бяха неподвижни заради смъкнатата рокля. Очите ѝ се разшириха и веднага се отправиха към него.

— Спокойно, мила. Знаеш, че няма да те нараня. — Трент я стисна за китките и освободи ръцете ѝ. Очите му пълзяха по голите ѝ гърди и тъкмо преди да освободи китките ѝ, той сведе глава и целуна леко едното настръхнало зърно.

Нова тръпка, породена от желание, разтърси Филомена. Веднага след това усети как я обладава нервно напрежение.

— Трент, това стигна прекалено далече — започна тя с тих гърлен глас, който знаеше, че издава истинските ѝ чувства и усещания.

— Просто исках да те докосна.

Гласът му бе натезжал от желание, но Филомена усети, че той се владее. Беше в сигурни ръце. Имаше чувството, че върви по опънато над пропаст въже. Когато пръстите му обгърнаха малките ѝ заоблени гърди и преминаха по зърната, тя простена.

В следващия момент ръцете ѝ бяха свободни, ала вместо да го отблъсне и да се облече, Филомена се притисна към него. Зарови сгорещеното си лице на рамото му и затвори очи, разтърсена от нова тръпка.

— Знаех, че ще бъде така — прошепна с дрезгав глас Трент. — Сигурен бях, още откакто пристигна преди две седмици. Всеки път, когато те погледнех, копнеех да те докосна, защото знаех как ще бъде. Сам не знам как издържах толкова дълго.

— О, Трент...

— Шшш. Отпусни се и остави всичко да се случи. Знаеш, че то ще се случи.

— Няма да е тази вечер.

— Ако не тази вечер, значи някоя друга вечер. Може и сега.

Тя отчаяно се опита да се пребори с настойчивостта в гласа му. Представи си как родителите ѝ тайно поглеждат към часовника, за да разберат колко време му е трябвало на Трент да прибере дъщеря им.

— Близките ми. Видяха, че тръгваме веднага след тях. Ако не се приберем скоро, те ще се сетят...

— Какво ще се сетят? Че сме спрели някъде по пътя ли? И защо си мислиш, че това ще ги изненада? Те много добре знаят, че във вилата няма начин да останем насаме. Ще проявят разбиране. — Едрите му ръце не спираха да я милват и се наслаждаваха на всяка нейна извивка.

— Трент, няма да позволя на всички да си мислят, че съм ти позволила да ме прелъстиш още първия път, когато сме излезли заедно!

— А теб толкова ли те интересува какво си мислят те? — Пръстите му се прокрадваха по талията ѝ и се спускаха все по-надолу, докато най-сетне спряха на извивката на бедрата ѝ. Стисна я леко. —

Вече си на двайсет и осем и показа ясно на всички, че си голямо момиче. Можеш да правиш каквото пожелаеш.

— Именно — успя да промълви Филомена и се опита отчаяно да върне здравия си разум. — В момента ми се иска да не давам повод на познати и близки да ме оглеждат любопитно, когато седна да закузвам утре сутринта. Двамата с теб почти не се познаваме и нямам никакво намерение да ти позволя да ме прелъстиш на предната седалка на колата.

— А какво ще кажеш за задната? — Той лекичко ухапа ухото ѝ, скрито под водопада гъста червена коса. — Господи, колко изкусително миришеш.

— Трент, престани. — Тя вече усещаше промяната у него. В гласа му бе доловила нотка на добродушно примирение и знаеше, че тази вечер той няма повече да настоява.

— Просто отлагаш неизбежното, сигурен съм, че и ти го знаеш — промълви тихо Трент, когато я пусна и ѝ помогна да си облече роклята.

— Не знам нищо подобно — сопна му се Филомена, докато си оправяше дрехата. — Наистина не знам. Не съм се върнала вкъщи за бърза свалка с някой от гостите в хотела на мама и татко.

— Има ли някой в Сиатъл?

— Има много „някой“ в Сиатъл.

— И нито един по-специален, нали?

Тя закопча предпазния си колан бързо и рязко.

— Защо ми се струва, че това не ти влиза в работата? Отведи ме вкъщи, Трент. Стана късно.

— Наистина ли го искаш?

— Наистина.

Той завъртя ключа и подкара безмълвно към главния път. Заговори отново едва когато спряха на паркинга пред вилата.

— Прав бях — каза Трент с огромно задоволство.

— И за какво си бил прав? — погледна го подозрително Филомена.

— Усетих страстта у теб със същата лекота, с която усещам вълните в езерото на зазоряване. Беше чудесно, кралице на елфите, нищо че ще ме оставиш тръпнещ от желание и няма да мога да мигна цялата нощ.

Тя слезе от колата и забърза към къщата на родителите си, разположена непосредствено зад вилата.

Докато бързаше по стълбите, Филомена си каза, че вечерта не бе чак толкова весела и приятна, колкото бе очаквала.

ТРЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин Филомена пое с огромно удоволствие от вилата към градчето Галънт Лейк. Денят беше свеж, ясен и започваше да става много топло. Гората отстрани на пътя ухаеше чудесно на бор и ароматът нахлуваше през отворения прозорец на поршетото, а автомобилът, както обикновено, когато го караше, мъркаше в ръцете ѝ.

Най-сетне сама, мислеше си тя с усмивка. Беше тръгнала с мисия, възложена от майка ѝ, но нямаше нищо против. Поне щеше да помогне, като вземе поръчаните покупки за сватбата на Шари. А и това бе чудесно извинение, за да се измъкне от къщи поне за малко.

На закуска изтърпя очакваната инквизиция и се справи доста успешно. Добре че закуската не бе в къщи, а, както обикновено, в трапезарията на вилата. В подобни моменти най-важното бе да се убедят, че гостите им се чувстват добре и са доволни от престоя си.

Еймъри и Трент ги нямаше. Бяха тръгнали за риба преди изгрев и в седем и половина още не се бяха върнали. Затова Шари и майка ѝ спокойно се заеха с разпита.

— Добре ли прекара снощи? — обърна се весело Шари към по-голямата си сестра, докато си сипваше кафе. Въпреки че Шари си имаше своя къща до езерото, тя често се отбиваше да закуси в хижата.

— Беше чудесно — отвърна Филомена. Тъй като очевидно нямаше намерение да каже нищо повече, майка ѝ побърза да се намеси.

— Трент Равиндър е много приятен мъж, нали? Един от най-приятните ни гости това лято. Толкова бързо стана част от семейството. Баща ти каза, че е чудесен партньор за риболов. И освен това бил много интересен човек.

— Интересен е. И аз мога да ти го кажа — отвърна Филомена. — Само че не съм сигурна, че мога да го нарека „приятен“.

— Не ни карай да гадаем. Мини на пикантната част — подкани я с усмивка Шари. — Опитала ли се да ти се натиска снощи, когато се

прибирахте? Мама каза, че сте се върнали два̀сет минути след тях с татко.

Филомена се усмихна търпеливо.

— Просто Трент зави в погрешна посока. Затова се забавихме.

Шари се преви от смях.

— Не може да бъде. Направо не е за вярване.

— Кое? Че е завил в погрешна посока ли? Напротив, бих казала, че е нещо съвсем естествено. Знаеш колко много отбивки има за хълмовете. Ако не познаваш пътя, като нищо може да завиеш накъдето не трябва.

— Да, да! Не ми разправяй, че сте завили в погрешна посока, след като ти беше до него. Я стига, Фил. Ти си расла тук. Знаеш всички пътеки. Значи все пак се е опитал да те сваля, нали? — Очите на Шари танцуваха, когато се обърна към майка си. — Виждаш ли, нали ти казах. Няма защо да се притесняваш, че Фил ще направи някоя глупост с Брейди Пакстън. Трент ще я пази да не се забърква.

— Толкова приятен човек — потвърди искрено Мег Кромуел. — Знаеш ли, Фил, напоследък все се притеснявах, че ставаш прекалено придилична по отношение на мъжете. Годиците си минават, а всички статистики подчертават, че за жените на твоята възраст е значително по-трудно да си намерят съпруг.

Филомена се изсмя.

— За твое сведение, мамо, мога да се омъжа веднага щом поискам. Нямаш представа колко мъже са готови да ми предложат брак, когато разберат какви пари изкарвам. — Тя изви недоволно устни. — Вярвай ми, че приходите на „Кромуел и Стърлинг“ компенсират неблагоприятните статистики.

— Е, в случая с Трент Равиндър няма нужда да се притесняваш, че иска да се ожени за теб единствено за да се добере до парите на „Кромуел и Стърлинг“ — отвърна Мег. — „Асгард Дивелъпмънт“ му плащат едно малко състояние. Освен това той се справя доста добре в недвижимите имоти. Чичо ти Джордж казва, че Трент има невероятен усет към терените и знае как да изкарва пари. А Джордж ги разбира тези работи. Според него Трент може да купи и продаде „Кромуел и Стърлинг“ когато пожелае.

— Защо ли — обади се замислена Филомена, — това никак не ме успокоява.

— Не се прави на трудна — сръза я Шари. — Аз само искам да те предупредя. Трент те е набелязал, и когато се усетиш, ще бъде прекалено късно да избягаш. Само гледай.

Филомена едва не се задави с кафето, ала след това се засмя и с това разговорът им приключи.

Докато прехвърляше наум разговора на път към града, тя си каза, че инквизицията тази сутрин можеше да бъде много по-неприятна. Нямаше никакво съмнение, че и родителите ѝ, и всички останали бяха покорени от Трент Равиндър. Не биваше да забравя, че те се притесняваха да не измъдри някоя глупост по отношение на Брейди Пакстън и бе ясно защо се опитват да я съберат с Трент.

Единственото, което не можеше да си обясни, бе защо новият ѝ познат се е оставил да бъде въввлечен толкова лесно. Може би и за това си имаше обяснение след снощната сцена в колата.

Желаеше я и нямаше нищо против да го побутват към нея.

Да, нещата се връзваха, опита се да бъде обективна Филомена. Той прекарваше няколко седмици на едно откъснато от света кътче, а малкото градче наблизко бе единственото място, където да се позабавлява. Възможността за кратък флирт с дъщерята на хотелиерите бе доста интересна възможност, особено след като се оказа, че тя е на подходяща възраст, отворена и знае какво прави. За него бе просто чудесно, че собственикът на хотела и семейството му поощряваха подобна връзка и бяха готови да помогнат.

Имаше само един недостатък, поне според Филомена. Може и да беше на подходяща възраст за връзка с Трент Равиндър, но съвсем не бе убедена, че е достатъчно отворена.

Истината бе, че самочувствието и самоувереността ѝ идваха от успеха ѝ в бизнеса, а не от бурен любовен живот. Когато човек работеше толкова упорито като нея през последните години, не ѝ оставаше никакво време за активни интимни връзки, дори да имаше желание.

Освен това на пътя се бе изправило още едно усложнение. Тя бе убедена, че не бе от тези, които са готови с лека ръка да се впуснат в неангажираща връзка. Май по душа си оставаше момиче от малък град или просто влагаше прекалено много чувства, когато си позволяваше да отдаде сърцето си. Независимо от причината, нямаше намерение да

започва лятна авантюра нито с Трент Равиндър, нито с който и да било друг.

Замисли се какво да прави с госта на родителите си. Филомена призна пред себе си, че нямаше да се окаже лесна задача да го държи на разстояние. Това ѝ бе повече от ясно след целувката на предната седалка на мерцедеса. Беше я принудил да приеме факта, че я привлича, както и че той самият бе привлечен от нея. А следващите няколко седмици щяха да ги прекарат заедно. Това бе доста опасен момент. Даваше си сметка, че това бе много по-опасно от всичко, което можеше да се случи с Брейди Пакстън. Зачуди се дали и близките ѝ бяха наясно с това.

Сигурно защото имаха пълно доверие на Трент. Не ги винеше. Равиндър вдъхваше уважение и доверие у всички.

Тя паркира поршето си пред банката с една-единствена умела маневра. Знаеше, че бе събрала публика и не искаше да ги разочарова. Изскочи от колата и помахна на неколцина, познали и нея, и колата. Усмихна се вътрешно, когато забеляза как оглеждат спортната кола, а след това и красивата ѝ бяла лятна рокля с широк пристегнат колан. Знаеше, че дрехата ѝ стои прекрасно и ѝ придава неповторимо очарование.

Приключи бързо с поставената ѝ от майка ѝ задача, натовари покупките в поршето и си каза, че все още не ѝ се иска да се върне във вилата. Трент щеше да е там, а не бе решила как да се държи с него.

Прииска ѝ се да изпие чаша кафе в заведението до банката. Още щом влезе, жената на средна възраст зад щанда я повика.

— Ама това наистина си ти, Фил. Някой ми каза, че тази лъскава количка отпред е твоя, а аз не можах да повярвам. Откога само не сме се виждали. Я да те видя, момиче. Страхотна рокличка си облякла. Обърни се, за да те видя и отзад.

Филомена послушно се завъртя и показа триъгълното деколте на гърба и черните копчета, които подчертаваха цепката на полата.

— Кажки какво мислиш, Мюриъл? През зимата ще включим този модел за колекцията през другото лято.

— Искаш да чуеш мнението ми ли? — засмя се жената, неспособна да повярва. — Страшно е сладка, ама аз не разбирам от мода и ти много добре знаеш. На теб обаче ти прилича. Доста си се променила. Чух, че снощи си шашнала доста хора в кънтри клуба.

Филомена се намръщи.

— Искаш да кажеш, че вече са ти докладвали какво се е случило снощи в клуба, така ли?

— Знаеш колко бързо се разнасят клюките. Освен това знам, че преди няколко дни си говорила пред момичетата в местния ученически клуб и направо си ги слисала.

— Момичетата на тази възраст лесно се впечатляват от мода и модни тенденции. — Филомена се усмихна, когато си спомни как насмешливо бяха проблеснали очите на Трент, когато във вилата се разчу за успешната ѝ лекция. Той не бе казал и дума, ала тя знаеше какво си мисли. *Още храна за местните клюкари.*

Мюриъл се изкиска.

— От това, което чух, не си им давала само модни съвети, за да създадеш такъв интерес. Дала си им да разберат, че ако се захванат здраво за работа, ще постигнат твоите успехи. Не е зле младите момичета да чуят такива думи. На мен нямаше да ми се отрази никак зле, ако имаше кой да ми изнесе такава лекция на млади години. Девойките трябва да знаят, че има и по-важни неща от момчетата.

— Аз им казах мнението си за момчетата, докато им говорех за успеха — обясни Филомена.

— И това чух — намигна Мюриъл. — Не им ли каза нещо от сорта, че момчетата са като бонбоните? Ако ядеш прекалено много, ще ти се развалят зъбите.

— Надявам се да са ме разбрали — отвърна с усмивка Филомена.

— Дори и да не са, управителите на клуба много се зарадваха на дарението, което направи. Господ е свидетел, че тези пари добре ще им дойдат. Чудесно се справи с децата. Сядай сега и ми кажи какво правиш. — Мюриъл посегна към каната с кафе и седна в сепарето до младата жена. Побъбриха петнайсет-двайсет минути, докато малкото кафене започна да се пълни с посетители. Най-сетне Мюриъл се извини с огромно нежелание. — Извинявай, но май ще трябва да се връщам на работа. Ти стой да си допиеш кафето, Фил. Чух, че ще поостанеш през лятото, така че сигурно ще се видим пак.

— Не се притеснявай, ще остана известно време и ще се отбия пак.

— Добре. Поздрави майка си от мен.

— Разбира се, Мюриъл.

Мюриъл отново се върна зад щанда и Филомена стисна чашата с кафе. Отпиваше бавно, загледана замислено през прозореца към магазините по улицата, останали непроменени от времето, когато бе напуснала града. Неочаквано усети някой до себе си. С мъка потисна стенанието си и вдигна поглед.

— Здравей, Брейди.

— Здравсти, Фил. Някой ми каза, че зеленото порше навън е твое, затова реших да надникна, да не би случайно да пиеш кафе. И аз ще изпия едно с теб. — Той се настани, без да чака тя да го покани, и махна на Мюриъл да донесе и на него. — Бива си я колата, Фил. Истинско бонбонче. — Брейди се наведе напред, подпря се на масата и се усмихна.

Филомена отлично помнеше тази усмивка. Едно време ѝ се бе струвала момчешка, интимна и много секси. Сега, след девет години, прекарани в света на бизнеса, тя веднага разпозна типичното за един продавач изражение. Устните ѝ трепнаха весело, когато си помисли колко наивна е била на деветнайсет.

— Много я обичам.

— Добре ли прекара снощи, Фил? — попита Брейди, докато Мюриъл му сипваше кафе.

Филомена долови неодобрението в погледа на Мюриъл, докато възрастната жена си вършеше работата.

— Чудесно. Ами ти?

Той сви рамене.

— Двамата с Глория ходим в кънтри клуба почти всяка събота вече девет години. Свикнали сме.

Филомена се зачуди накъде върви разговорът.

— Приятно заведение — отбеляза небрежно тя.

— Сигурно ти се струва доста обикновено, след като си обиколила цял свят през последните години. — Погледът му стана напрегнат и любопитен. — Май много си се променила, а, Фил? Колата, дрехите и... — Брейди замахна неопределено с ръка. — Ами всичко...

Филомена знаеше, че под това „всичко“ той имаше предвид самоувереността, която ѝ липсваше на деветнайсет. Тя се усмихна небрежно.

— Времето лети, Брейди. Бях доста заета през последните няколко години.

— И аз така разбрах. — Той се наведе още по-напред в опит да се доближи до нея. — Ти мислиш ли понякога за миналото, Фил? За нас?

— Не — отвърна весело тя.

— А пък аз мисля — отвърна натъртено Пакстън.

— Губиш си времето, Брейди.

— Не е възможно понякога да не се чудиш какво пропуснахме двамата с теб — прошепна той.

— Не ми остава много време за подобни мисли. В живота ми се случват прекалено много неща.

— А пък аз мисля непрекъснато. — Брейди сведе поглед към кафето, а след това бързо вдигна очи. — Двамата с Глория... Между нас не се получи, както си мислехме.

— Нещата невинаги стават така, както си ги мислим. Поне в моя случай се получи по-добре, отколкото си представях, че може да бъде, когато бях на деветнайсет. Жалко, че при теб е станало така, ала това е животът.

— Ти така и не се омъжи — изтъкна той, сякаш това бе доказателство за тръпката в сърцето ѝ.

— Просто не ми остана време.

— Май доста силно ти обгорих крилете.

Филомена се усмихна.

— Истината ли искаш да чуеш, Брейди? Когато те открих в леглото с Глория, това бе най-хубавият ден в живота ми. До ден-дневен съм ви безкрайно благодарна и на двамата. Като си помисля само какво щях да пропусна, ако се бях омъжила за теб... — Тя не довърши изречението и поклати глава. — Тръпки ме побиват. Вярвай ми, Брейди, няма да мога да ти се отблагодаря достатъчно, че сложи край на годежа ни.

В очите му заблестя гняв и той стисна устни. След това заговори студено.

— Май си имала връзки с доста мъже през последните няколко години. Този тип Равиндър, да не би да се окаже поредният скалп на колана ти?

Филомена не бе сигурна, че ще успее да се сдържи и със сетни усилия си наложи да се засмее.

— Доста интересна представа. — Зачуди се какво ли би казал Равиндър за вероятността да се превърне в поредния скалп на колана й. Истината бе, че бе много по-вероятно тя да се превърне в поредния скалп на неговия колан, затова трябваше да внимава.

— Какво толкова смешно има? — попита с раздражителен глас Брейди.

— Нищо важно. — Филомена допи кафето и посегна към чантата си. — Чао, Брейди, никак не ми се става, обаче мама ме чака. Трябва да вървя.

— Чакай, Фил. — Той положи длан на ръката й. — Искам да поговоря с теб.

— Нямаме какво да си кажем, Брейди.

— По дяволите, Фил, важно е. Става дума за бизнес.

Тя го погледна предпазливо.

— Какъв бизнес?

— Недвижими имоти. — Той се приближи още повече към нея и сниши глас. — Фил, знам, че Равиндър е дошъл, за да огледа терените по брега на езерото, за да може след това да докладва в „Асгард“.

— На мен ми каза, че не е вярно.

— А ти какво очакваш да ти каже? Да ти разправи всичко ли? Чуй ме внимателно, тук е по работа. Фил, знаеш, че можеш да направиш и на мен, и на други огромна услуга.

— Съмнявам се — отвърна небрежно тя, защото отлично знаеше накъде ще я отведе този разговор.

— И за теб ще има нещо — намекна подло Брейди. — Чувам, че си станала доста изпечена делова дама напоследък. Това би трябвало да те заинтересува. Разрастващият се бизнес винаги има нужда от допълнителен капитал. Не се опитвай да ми казваш, че твоята компания няма нужда. — Филомена дори не си направи труд да му отговори. Истината обаче беше, че Брейди бе прав. „Кромуел и Стърлинг“ усилено търсеха капитал в момента. Прецени, че бе най-добре засега той да не узнава този факт, затова замълча. — В тази работа има много пари, Фил, гарантирам ти го. Единственото, което трябва да направиш, е да използваш влиянието си върху Равиндър и да разбереш коя част от езерото го интересува. Аз разполагам с

възможности и мога да предложи голяма част от терените. Имам фирма за недвижими имоти, през годините съм по-натрупал земи и само изчаках да се появи удобен случай. Разбери какво смята да предприеме Равиндър и аз ще имам готовност да му предложи парцела, който го интересува. След това двамата с теб ще продадем земята направо на „Асгард“.

— Сигурно на тройно по-висока цена? — попита любезно тя.

— Така е в бизнеса, Фил. — Той я погледна нетърпеливо. — Това може да се окаже големия ни шанс. От тази работа ще изкараме едно малко състояние, стига да си изиграем правилно картите.

— А аз съм козът, който искаш да разиграеш, така ли?

— Виж, ти разполагаш с вътрешна информация. Равиндър се интересува от теб. Всеки глупак може да го забележи. Просто трябва да го предразположиш, да го накараш да се разприказва и да разбереш какво става. Разбери какво се кани да препоръча на „Асгард“, на теб няма да ти е трудно. Двамата с партньора ми сме готови да ти платим комисиона, стига сделката да се получи, нека да е пет процента.

— Щедростта ти ме изумява. — Филомена отново понечи да стане.

— Добре, Фил, осем процента, какво толкова? Ти сигурно вече спиш с него, нали познах?

— Не позна. — Тя с удивление разбра, че всеки миг бе готова да избухне, да загуби самообладание. Напоследък не ѝ се случваше често, но въпреки това се случваше. Очите ѝ станаха леденостудени, когато посрещна погледа на Брейди. — Трябва да ти кажа, че не спя с него. И не ми е приятно да ми говориш по този начин. Аз съм делова дама, не проститутка, и ако още веднъж се осмелиш да намекнеш подобно нещо, ще съобщя на целия град какво си поискал да направя. Освен това ще разкажа на Трент Равиндър, което ще съсипе всичките ти намерения. Разбрахме ли се, Брейди?

— Успокой се, Фил. Какво, по дяволите, ти стана? Ако си делова дама, значи би трябвало да знаеш, че говоря напълно разумно. Ти можеш да помогнеш на един стар приятел и сама да изкараш една хубава комисиона. Не те карам да прелъстиш оня тип. Очевидно е, че между вас двамата става нещо. Помисли си, Фил. На всяка цена си помисли.

Филомена се усмихна пресилено.

— Брейди, *стари приятелю*, научих за теб всичко, което ми трябваше да знам преди девет години, а най-важното бе, че на теб не може да ти се вярва. Никога не започвам сделки с хора, на които не мога да имам доверие. Сигурна съм, че ще ме разбереш. Това се нарича здрав разум. Довиждане, Брейди. Върви при жена си. Желаше я толкова много преди девет години. — Тя се надигна от мястото си.

Той я погледна доволен.

— Все още не си го преживяла, нали Фил? Все още те боли от онова, което се случи навремето. Затова не си се омъжила, нали? Затова се разстрои толкова много. Само че сега нещата са различни. И аз съм се променил, както и ти. Вече си много по-интересна жена. Този път между нас може да излезе нещо истинско.

— Стой и чакай, щом си нямаш друга работа — заяви грубо Филомена, обърна му гръб и тръгна към вратата. Усещаше, че и Мюриъл, и клиентите я оглеждат любопитно, ала бе прекалено ядосана, за да им обърне внимание. Брейди Пакстън не се бе променил много през годините. Все още си бе влечуго. Испита съжаление към Глория, която сигурно вече бе разбрала същото.

Тя подхвърли чантата си на седалката в поршето и се плъзна зад волана. Щом се разположи удобно в автомобила, започна да се отпуска. Не трябваше да допуска Брейди да я предизвика така. Нямахше изобщо да стигне дотам, ако той не бе повдигнал въпроса за връзката ѝ с Трент Равиндър и не я бе помолил да го шпионира.

Тъкмо молбата да предаде Равиндър разбуни обичайното ѝ спокойствие. Потръпна, щом си помисли как би реагирал Трент, ако знаеше какво се бе случило току-що.

Няма нужда да разлайвам кучетата, мислеше си Филомена, когато включи на скорост поршето и излезе на главния път. Трент твърдеше, че е дошъл да си почива и тя бе готова да му повярва. Какво друго можеше да каже за мъжа, който очевидно много държеше на честността и последователността? Той не би излъгал и не би махнал с лека ръка, ако някой имаше намерение да използва Филомена срещу него. Нямахше смисъл да рискува и да събуди гнева му. Сигурно бе много по-избухлив от нея.

Когато спря на паркинга пред вилата, настроението ѝ вече бе ведро и приятно. Тя слезе от колата и започна да вади покупките, поставени на задната седалка.

— Дай да ти помогна — обади се зад нея Трент.

Филомена се изправи рязко, стресната от гласа му. Мигна и присви очи, за да го погледне, въпреки че бе заслепена от слънцето. Стори ѝ се много едър в избелелите си джинси, карираната риза и износените ботуши. Много едър и съвсем на място сред природата. Никак не приличаше на някой от онези надути бизнесмени. По-скоро имаше вид на човек, свикнал да си изкарва прехраната на открито, с голи ръце.

— Здравсти, Трент — поздрави любезно тя и, без да мисли, отстъпи няколко крачки назад. Това бе навик, който винаги се проявяваше, когато бе близо до едри мъже. — Как мина риболовът?

— Много приятно. Винаги е приятен, когато ходя с баща ти. — Пое един от пакетите и я погледна преценяващо. — Защо го направи?

— Кое?

— Отстъпваш от мен винаги, когато се приближа.

Младата жена сви рамене и пое по пътеката към къщата на родителите си.

— Просто не обичам някой да се извисява над мен, това е.

— Особено мъжете ли? — попита любезно той и я последва по пътеката.

— Особено мъжете — съгласи се мило Филомена. — Скриват ми слънцето. Днес сигурно ще обядваме с рибата, която сте уловили.

— За останалите не знам, но ние с теб ще похапнем сандвичи с риба тон, туршия и пържени картопки.

Тя спря и се завъртя изненадана към него.

— Така ли?

— А-ха. — Трент изглеждаше много доволен. — Двамата с теб отиваме на пикник. Майка ти накара главния готвач да ни приготви храна. Откога не си ходила на пикник, Филомена?

— От цяла вечност — призна тя и продължи да го гледа неуверено. Ако отидеше на пикник, означаваше, че ще бъде сама с Трент. Определено идеята не бе блестяща.

— Успокой се — обади се тихо той, сякаш бе прочел мислите ѝ. — Ще се опитам да не ти закривам светлината.

Филомена потръпна, щом забеляза увереността в очите му. Нямаше нужда да му показва, че се притеснява от него. Беше

едновременно дразнещо и объркващо. А тя отдавна вече не беше нервна притеснителна тийнейджърка.

— Добре — отвърна замислено, — денят е чудесен за пикник, нали?

Трент се усмихна бавно и покоряващо.

— Да — отвърна той. — Така е.

Четирийсет минути по-късно Трент най-сетне одобри мястото за пикник, посочено от Филомена. Бе избрала каменистия бряг край езерото. Имаше удобни камъни, където да седнат, и сред дърветата зад тях земята бе покрита с борови иглички. Най-хубавото бе, че тук нямаше да ги безпокои никой. Трент се чудеше колко ли трудно ще бъде да положи Филомена на това легло от борови иглички.

Сигурно поне в началото щеше да се окаже непоносимо трудно, ала след като я покореше, нямаше да е невъзможно да я убеди да остане. Знаеше как да я накара да го желае. Вероятно нямаше да успее да събуди у нея същото желание, което гореше у него, но бе готов да опита. Всичко бе въпрос на време, а пред него бяха седмици.

Наблюдаваше я, докато тя разопаковаше кошницата. Червената ѝ коса блестеше на слънчевите лъчи, които се промъкваха сред клоните. Беше се преобула в джинси и светлосиня риза с мъжка кройка, която подчертаваше женствеността ѝ.

Той трескаво си представяше как обхваща стегнатото ѝ задниче с длани и я повдига, за да почувства заоблените ѝ меки гърди. Образите горяха в ума му и Трент усети как джинсите му отесняват под кръста. Тялото му вече реагираше на фантазията.

Той сподави ругатнята и се облегна на един от камъните. Въздействието на Филомена върху него понякога го поставяше в доста неловко положение. Не знаеше дали да се чувства облекчен, или да не обръща внимание.

— Как беше в града? — попита небрежно Трент. Вече бе решил, че пикникът ще протече в непринудена дружелюбна атмосфера. Снощи се бе убедил във физическото привличане помежду им. В продължение на няколко минути, докато бяха на предната седалка на мерцедеса, тя се бе разтопила и ръцете му. Сега вече бе сигурен, че

Филомена ще откликне на ласките му, когато моментът настъпеше, и затова можеше да забави темпото.

— Добре. Ходих да взема покупките, които майка беше поръчала.

— Татко ти каза, че караш поршето така, сякаш тренираш за рали „Индианаполис 500“. Май и аз ще се съглася с него.

Филомена се изкиска.

— И ти ли се притесняваш? Горкият Трент. Каква беля си докара до главата. Да се притесняваш за всичко, от дрехите, та чак до начина ми на шофиране. Ще побелееш без време.

— Сега вече разбирам защо Еймъри се притеснява за теб.

Тя отхапа огромна хапка от сандвича си и задъвка енергично.

— Родителите ми винаги са се притеснявали за мен. Докато бях в гимназията се притеснявах, че не излизам достатъчно. Шари е почти две години по-малка от мен, а не спря да ходи по срещи, откакто баща ми започна да я пуска и ѝ разреши да закъснява. Аз или си стоях вкъщи, или ходех да гледам деца. Шари бе мажоретка. Мен не ме включиха в нито един отбор. След това, през първата година в колежа, започнах да излизам с Брейди и те изпаднах в паника.

— Не го ли харесвах?

— Мислеха, че просто се възползва от мен и си убива времето — отвърна спокойно Филомена. — И не само те. Всички се чудеха какво е намерил Брейди у мен. Това, сам разбираш как се отрази на самочувствието ми. Когато се оказа, че са били прави за Брейди, близките ми отново се разтревожиха. Знаеха какво унижение съм преживяла. През есента се върнах в колежа и те си отдъхнах, докато не се записах в програмата за изящни изкуства, вместо в някой по-полезен курс. Когато преди три години двете с Глена открихме фирмата, мама и татко отново ги обзе паника. Сигурни бяха, че ще се проваля, защото нямах никаква представа от бизнес. Само че не се сещаха, че се уча много бързо. — Очите ѝ се смееха. — Да продължавам ли?

— Струва ми се, че картинката ми е ясна. И сега си се върнала в града и създаваш нови грижи на семейството.

— Има толкова много нови неща, за които да се притесняват. Не само дали няма да предизвикам някой скандал с Брейди. Мама е нервна, защото вече съм на двасет и осем и не съм се оженила.

Доколкото разбирам, четете прекалено много статистики. Когато ѝ обяснявам, че бракът не ме интересува особено, тя започва да нервничи.

— Наистина ли? Не те ли интересува бракът? — Тази новина го разтревожи. Филомена бе толкова независима. Радваше се, че не се бе омъжила за Пакстън още на деветнайсет, ала не можеше да преглътне, че все още отхвърля брака.

— Честно казано, имам по-важни неща, с които да се занимавам.

— Какви например?

— Делови въпроси. — Тя го погледна. — Наистина ли ти се слуша?

— Разбира се. — Каза си, че трябва да научи за нея колкото бе възможно повече. — Аз самият съм бизнесмен, нали не си забравила?

— Когато си в тези дрехи, лесно забравям.

— Не бива да позволяваш една страна от живота ти да управлява останалите — отвърна сериозно той. — Напоследък научих този урок.

— Затова ли си почиваш това лято? Опитваш се да постигнеш хармония в живота си ли?

Колкото и да бе неочаквано, Филомена го бе разбрала. Очите им се срещнаха.

— Как позна?

— Не знам — призна тя. — Най-големите играчи в бизнеса не си позволяват по шест седмици почивка. Напрежението е прекалено голямо. Освен ако не си тук, за да търсиш подходящ терен за „Асгард“, иначе тази ваканция е малко прекалена. Не, просто ми хрумна, че си тук, ами, за да потърсиш нещо. Нещо лично.

— Ти си умна жена, Филомена. Права си. Търся нещо. Вече съм на трийсет и шест години и има неща, които ми липсват. Дошъл съм, за да преосмисля приоритетите си и да реша какво всъщност искам.

Очите ѝ го гледаха топло и с много разбиране.

— Ти си умен и смел. Не всеки би проявил смелостта да преосмисли живота си и да вземе такова важно решение. За повечето хора е по-лесно да се оставят течението да ги носи.

— Имам чувството, че изживявам криза на средната възраст.

Тя поклати глава.

— Не, тук не става дума за криза. Не и когато ти контролираш положението.

Трент започна да се чувства неловко. Беше я довел тук, за да научи повече неща за нея. Вместо това Филомена се ровичкаше в душата му като опитен психолог. Време бе да промени това съотношение на силите.

— Разкажи ми защо бизнесът е по-важен за теб от брака?

Тя се разсмя.

— Това е едно най-обикновено делово решение. Двете с партньорката ми сме решили да разширим бизнеса. Мислим да открием няколко наши магазина, вместо да продаваме в големите универсални вериги. Така ще можем да си позволим по-гъвкав подход. — В гласа ѝ се отрази част от ентузиазма за предстоящия проект. — Освен това обмисляме да разработим и спортна линия за по-едри жени, за онези, които са от другата страна на барикадата. Дизайнерите и на тях не обръщат достатъчно внимание и те имат същите проблеми като дребните.

Той кимна и деловият му усет веднага заработи.

— Откъде ще вземете капитал за подобно разширение?

— Това е част от проблема — призна Филомена. — Двете с Глена се занимаваме тъкмо с това в момента. Подали сме молба за заем в банката, която ни финансира преди три години. Едно време ни оказаха голяма подкрепа и ми се струва, че и този път ще ни подадат ръка.

— Може би не трябва да се захващате и с двата проекта наведнъж — предложи Трент. — Да отворите свои магазини е доста скъпо начинание, както и да пуснете нова линия облекла. Изберете едното, с което ще ви бъде по-лесно да се справите, и отложете другото, поне за известно време.

Тя го прониза с поглед.

— Ти не си експерт в модния бизнес.

— Не съм, но съм експерт в основни положения като опасностите, които крие прекомерното разширение на бизнеса, и трудностите при откриването на финансови източници. Може би двете с партньорката ти трябва да се обърнете към финансов консултант, който да оцени ситуацията, преди фирмата ви да започне да потъва. Познавам добър специалист в Сиатъл, казва се Хендъл. Именно по разширяването на бизнеса, точно каквото ви трябва на вас. Той е

наясно с критичните моменти при разрастването. Много компании са се провалили на този етап от развитието си.

— Ако ми потрябва съветът ти — отвърна сухо Филомена, — ще те попитам лично.

— Съмнявам се, че ще го направиш. Сигурно си решила, че не съм достатъчно квалифициран, само защото съм прекалено едър.

Тя остана загледана в него няколко минути и избухна в смях.

Трент започна да се отпуска. Всичко щеше да бъде наред, каза си той. Можеше да се справи с нея. Филомена бе истинско предизвикателство, но той умееше да се справя с предизвикателствата. Трябваше му само време.

Време и възможности.

Това лято щеше да има време, ала възможностите започваха да го тревожат. Нямахше да е лесно да въвлече Филомена Кромвел в любовна връзка, докато цялото ѝ семейство и голяма част от жителите на града ги наблюдаваха с неприкрит интерес. Тя пък бе прекалено обсебена от представлението, което даваше за местните хора. Забавляваше се неимоверно, защото вече бе едра риба в сравнение с обикновените провинциалисти. Нямахше да е лесно да я разсее дотолкова, че да му падне в ръцете.

Наблюдаваше я как яде туршия и си каза, че все някак ще успее да я вкара в леглото си. Трябваше да намери начин да преодолее предпазливостта ѝ, да проникне под фасадата на изисканост и спокойствие. Но най-много искаше да я научи, че може да му има доверие. Само че за тази цел трябваше да привлече вниманието ѝ.

Благодарение на наученото снощи, докато я бе държал в прегръдките си, Трент имаше чувството, че най-бързият начин да постигне намисленото бе като разбуди страстта ѝ, която тя упорито сдържаше в себе си.

Възможности, каза си отново той. Точно от това имаше нужда. Бе работил в света на бизнеса достатъчно дълго, за да знае, че понякога човек трябва сам да създаде възможностите си. Остава разговора да се изплъзне в друга посока, докато обмисляше въпроса.

Два часа след като бяха тръгнали от вилата, Трент и Филомена се върнаха. Минаха по просторната поляна към терасата пред къщата на родителите ѝ, където Еймъри, Мег и Шари седяха с чаши леден чай в ръце. Трент тъкмо бе решил, че следобедът бе преминал успешно и се

поздравяваше за умелия начин, по който се бе държал с Филомена, когато най-сетне забеляза напрежението, обхванало тройката на терасата.

Изглежда и Филомена забеляза същото.

— Здравсти, какво има? И тримата изглеждате така, сякаш току-що сте разбрали, че предстои разрушително земетресение — отбеляза весело тя.

Еймъри погледна Трент, а след това насочи очи към дъщеря си.

— Не е чак толкова сериозно, само дето ти успя да пораздрусаш Мег и Шари, както и доста съседи.

Филомена изви вежди.

— Ами? И как съм успяла да го постигна?

Мег Кромуел въздъхна.

— Знам, че всичко това са празни приказки, ала ти сама знаеш колко бързо се разнасят клюките. Чухме, че тази сутрин си се видяла с Брейди Пакстън в града. Пили сте заедно кафе при Мюриъл. А след като ние сме разбрали, значи знаят и всички други в Галънт Лейк, включително и Глория.

Трент усети, че доброто му намерение да остави време на Филомена се изпарява много бързо. Ето това е резултатът, когато даваш на една жена прекалено много време, особено жена, склонна към авантюри, която само чака момента, за да си уреди някои стари сметки.

— Очевидно не си върша работата както трябва — отбеляза хладно той.

Филомена се завъртя побесняла към него.

— Това пък какво трябва да означава? — попита тя с глас, който не предвещава нищо добро.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Май не бива да те изпускам от очи — отвърна небрежно Трент.

Филомена преглътна думите, с които се канеше да го нападне. Забеляза притеснението в очите на майка си и изпита силен гняв към непознатия, който си бе позволил да разкаже за нежеланата среща с Брейди Пакстън. Шари и баща ѝ не бяха толкова разтревожени, но нямаше съмнение, че и те се чувстваха доста неловко. Същевременно усети колко напрегнат бе Трент.

— Нали ме уверяваше, че не си тук, за да работиш това лято, Трент, така че не започвай да се притесняваш, че е трябвало да ме пазиш от неприятности — каза с леден глас тя.

— Слушай, Фил — побърза да се намеси Шари, — той само се шегува.

— Не, той не се шегува — поправи я спокойно Трент. Посегна към каната с леден чай и си сипа. — Говорех напълно сериозно. Ти повече няма да ходиш сама в града, Филомена. Очевидно не си в състояние да не се забъркваш в разни каши. Май не успяваш да се съдържаш да не правиш представления за местните хора. Добре, че нямам нищо против да се грижа за теб.

— Боже, представа нямаш колко съм ти задължена. — Тя постави ръце на ханша си и погледна първо Трент, а след това и близките си с присвити очи. — Искате ли да знаете какво се случи тази сутрин в заведението на Мюриъл? Ще ви кажа. Седях си сама и се наслаждавах на чаша кафе, когато Брейди влезе и се залепи за мен. Няма дори да познаете какво искаше.

— Май на всички ни е ясно какво е искал — отвърна с неудобство Еймъри.

— Естествено — подкрепи го Шари. — Всички знаят, че няма да пропусне шанса да изкара една любовна авантюра с теб. Неспокоен е, отегчен е и всички в града го знаят.

— Така ли? Е, пригответе се тогава да чуete неочакваното. Поиска да измъкна от Трент информация за плановете на „Асгард Дивелъпмънт“ за земите около езерото. Убеден е, че Трент е дошъл, за да огледа терените, подходящи за строеж. Освен това Брейди ми предложи хубава комисиона, за да му осигурия информацията за него и за партньора му. Това е. Сега доволни ли сте? — Филомена вирна брадичка, готова да предизвика всеки, който се осмели да не ѝ повярва.

— Боже — възкликна Мег. — Колко неприятно.

Шари се ухили.

— Типично в стила на стария Брейди. Бизнесът преди удоволствията.

Еймъри изпъшка.

— Трябваше да се сетя. Доколкото разбрах, Пакстън бил купил доста прилични парцели около езерото.

Трент се обърна към Филомена, широко усмихнат над чашата си с леден чай.

— Все още не си ни казала дали си приела предложението му.

— Кое предложение? — попита тя.

— Да ме използваш, за да изцедиш колкото може повече информация за плановете на „Асгард“.

— Не ми се струваш много разтревожен — измърмори Филомена. В този момент осъзна, че той няма да се улови на въдицата ѝ.

— Сигурно защото вече ти бях казал, че „Асгард“ няма никакви плановете за Галънт Лейк и ми се струва, че ти ми повярва. Нямам нищо против, ако се опиташ да измъкнеш подробностите от мен.

Бе така изпълнен с нетърпение, че тя усети как раздражението ѝ започва да се стопява. Чувството ѝ за хумор се върна.

— Закъснял си. Вече казах на Брейди, че нямаш подобни плановете, а той не ми плати нищо за информацията.

— Сигурно защото не ти е повярвал — каза Трент.

— Сигурно — съгласи се Филомена и си спомни колко убеден бе Брейди в правотата на думите си. Усмихна се леко. — Това си е негов проблем.

— Да — съгласи се веднага той. — Негов проблем е.

— Това ми напомня — намеси се бързо Шари, — че ти също ще имаш проблеми, Трент. Преди час те търсиха от Портланд. Трябва да

се свържеш с господин Рийс колкото е възможно по-бързо.

Доброто настроение на Трент се стопи мигновено.

— Рийс се е обаждал тук?

Шари кимна.

— Момичето от рецепцията ми предаде съобщението. Решила, че е по-вероятно да те види първо някой от нас. Нещо лошо ли се е случило?

— Не бих казал. — Трент допи чая си. — Рийс е помощникът ми. Беше инструктиран да не ме безпокои, освен ако не става дума за нещо много важно. Изглежда е изникнало нещо. Извинете, ала се налага да се обадя.

Еймъри скочи.

— Аз трябва да се връщам в офиса. Чака ме страшно много работа днес следобед.

Мег кимна и остави на масата недопития чай.

— А аз трябва да си поговоря с главния готвач. Ще се видим на вечеря.

— Ще дойда с теб, мамо — обади се Шари. — Искам да поговоря с Хенри за сватбената торта. Налага се да му набия в главата, че глазура трябва да има приличен вкус, а не просто да стегне блатовете.

Само след миг Филомена бе съвсем сама на терасата. Въздъхна облекчено и се отпусна тежко на един от шезлонгите, а след това си сипа останалия в каната леден чай. Понякога животът бе толкова напрегнат.

Едва когато приключи бързия разговор с Хал Рийс, Трент осъзна каква възможност му се предоставя.

Той бе от хората, които умееха да използват възможностите. Не можеше да си позволи да изпусне тази, особено в момент, когато Филомена показваше, че ѝ трябва силна ръка.

Седна на леглото си и подпря лакти на бедрата, едрите му длани стиснати между коленете, докато се вгледаше право пред себе си. Обмисли тази златна възможност от всеки възможен ъгъл, потърси недостатъците, опасностите и възможните проблеми. Беше рисковано, но можеше и да се получи. Ако се получеше, щеше да разреши

въпроса и с времето, и с възможността, и да проникне зад фасадата на Филомена.

Остана неподвижен още десет минути и обмисли всички неизвестни, за които можа да се сети. След това стана и отиде да потърси младата жена.

Филомена все още се наслаждаваше на спокойствието си, след като всички я оставиха, когато чу, че звъни личният телефон на родителите ѝ.

С истинско неудоволствие остави броя на „Воуг“, който преглеждаше, и влезе, за да се обади. Може да беше някоя приятелка на майка ѝ, която искаше да разбере кога ще бъде тържеството по случай сватбата на Шари. Нямаше проблем. Знаеше точно кога ще бъде и тя самата бе отдавна готова.

— Домът на семейство Кромюел — обади се весело тя, след като грабна слушалката.

— Май се имаш за много умна, а? — нападна я женски глас. Която и да се обаждаше, бе побесняла от гняв. Чу се приглушено ридание и жената продължи. — Въобразяваш си, че можеш да се върнеш след толкова много време и да ми го отнемеш, само че не си познала. Ти не си нищо повече от една малка уличница, а аз ще го разкрия пред всички. Сигурно си мислиш, че е много забавно да се излагаш така? Доставя ти удоволствие да се развяваш със скъпата си кола и модерни дрешки и да караш всички мъже в града да въздишат след теб!

— Глория? — Филомена бе изумена от злобата в гласа на жената. — Почакай. Нямаш никаква причина да ми крещиш. Просто се успокой...

— Да се успокоя ли? — проехтя писъкът на Глория. — Да се успокоя, докато ти прелъстяваш съпруга ми ли? Да се успокоя, докато въртиш опашка пред него всеки път, когато си наблизо ли? И преди девет години беше глупава, тромава и грозна малка глупачка, Филомена Кромюел, а сега не виждам нещо у теб да се е променило за добро. Просто си успяла да се превърнеш в една богата лъскава мръсница. Само че аз нямам намерение да ти позволя да докопаш

съпруга ми. Чу ли ме? Знам, че имаш намерение да си отмъстиш, ала тая няма да я бъде!

— Вярвай ми, Глория, нямам никакво желание да „докопам“ Брейди. Твой си е, радвай му се. — Филомена се стараеше да говори спокойно, но имаше неприятното чувство, че налива масло в огъня на презрението и гнева, които изгаряха Глория Пакстън.

— Не ме лъжи — продължи да крещи Глория. — Забелязах как го гледаше снощи. Искаш да докажеш, че можеш да си го върнеш, нали? Не че все още си влюбена в него. Просто искаш да докажеш на какво си способна.

Филомена дръпна слушалката от ухото си. Думите на Глория ехтяха толкова силно, че се чуваха дори от разстояние.

— Глория, изслушай ме, ти грешиш.

— Не, ти ме чуй, уличнице. Разбрах, че си се виждала с Брейди тази сутрин. Знам всичко за тайната ви среща в кафенето на Мюриъл.

— Тайна среща ли? Та кафенето беше пълно.

— И си знаела, че аз ще разбера, нали? Опитваш се да ме накажеш и да прелъстиш съпруга ми. Само че няма да стане. Аз няма да ти позволя. Той не те искаше, когато беше на деветнайсет, глупачке. Тогава беше отегчен до смърт, а ти му беше под ръка. Просто си играеше с теб. Сам ми го каза. Смееше се от все сърце, докато описваше каква загубенячка си била, а аз се смеех с него. Чуваш ли ме?

Преди Филомена да успее да отговори, другата жена блъсна слушалката със замах. В продължение на няколко секунди Фил остана заслушана в свободния сигнал.

— Какво има, Филомена? — попита тихо застаналият зад нея Трент. — Да не би да откри, че има опасности и капани в играта със завръщането в родния град, докато се опитваш да покажеш на всички колко си се променила?

Тя трепна стреснато и се обърна учудена. Веднага разбра, че обзелата я мъка ясно личи в очите ѝ. Усети го по напрегнатия начин, по който Трент я наблюдаваше. Беше се облегнал на касата на отворената врата, скръстил ръце на широките си гърди. Той умееше да долавя с безпогрешна точност настроенятията на другите, помисли си разсеяно тя. Досега не бе сбъркал нито веднъж.

— Не играя никакви игри, Трент. Дошла съм тук, за да си почина няколко седмици. Струва ми се обаче, че не успявам да убедя хората.

— Най-вече Глория Пакстън, нали познах? Тя беше на телефона, нали? Предупреждаваше те да стоиш далече от съпруга ѝ.

Филомена бавно остави слушалката на мястото ѝ.

— Казах ѝ, че няма нужда да ме предупреждава.

— А-ха. Я ми кажи честно, наистина ли очакваш да ти повярва? Тя се бои до смърт, да не би да я подложиш на същото унижение, на което те е подложил Брейди преди девет години. Смята те за враг. Хората не мислят логично, когато са уплашени. Особено ако имат основателна причина да са нервни.

— Глория няма никакво основание да се притеснява, че ще ѝ отмъкна Брейди! — сопна му се Филомена. Обърна се рязко и пристъпи до огромния панорамен прозорец с изглед към езерото.

— Може и да няма, ала тя не мисли така. Както и останалите хора от града.

— Могат да се чудят и да си приказват колкото си искат, просто не ме интересува.

— Хората, които следят всяка твоя стъпка, са същите, които са те дебнали, докато си била на деветнайсет, нали? Сигурно ти доставя удоволствие да им покажеш, че този път не си за съжаление.

— Не съм дошла, за да доказвам, че мога да си върна Брейди Пакстън. Не го искам. Признавам, че е много забавно да покажа на всички, че съм преуспяла, но подчертавам, че повече това не ме интересува — прошепна мрачно Филомена. — Май никой не е склонен да ми повярва.

— Аз ти вярвам — заяви Трент.

По лицето ѝ се изписа огромно облекчение. Поне един човек ѝ вярваше. Тя се наслади на чувството и кимна любезно.

— Благодаря ти.

— Пак заповядай — отвърна сухо той. — Знам какво е, когато никой не ти вярва. Все едно, че удриш глава в каменна стена.

Думите му я изненадаха. Филомена го погледна през рамо.

— Наистина ли?

Трент не помръдна, просто остана да я наблюдава, без да крие любопитството си.

— Да. Но това, че аз проявявам разбиране, няма да промени нещата. Хората те мислят за ходещо буре с барут.

Тя се намръщи.

— Не е много приятна мисъл.

— Ако те интересува, готов съм да ти предложа нещо, което ще разсее натрупалото се около тебе напрежение.

Филомена го погледна бързо.

— Какво е предложението?

— Доста практично. Така всички ще могат да говорят за друго и няма да се занимават повече с теб и Пакстън.

— И как ще стане това?

— Днес следобед ми се налага да замина за Портланд. Ще остана вечерта и утре сутринта се връщам. Ела с мен, Филомена.

Тя си пое рязко дъх, неспособна да откъсне очи от изумрудения му поглед.

— С теб ли? — повтори тихо.

— Ще прекараме вечерта с Рийс и съпругата му. Ще вечеряме с тях и след това можеш да останеш да спиш при тях, ако искаш.

— Не мога да се настаня при непознати. — Гласът ѝ прозвуча слаб и задъхан.

— Тогава можеш или да останеш на хотел, или... — Той остави мълчанието да натежи.

— Или какво?

— Или да останеш с мен в апартамента ми — довърши бързо Трент. — Ти решаваеш, обещавам.

Филомена не успя да събере хаотично препусналите мисли, изведнъж нахлули в главата ѝ. Чуваше гласа на Глория Пакстън, виждаше тревогата и притеснението в очите на майка си. Сети се за тържеството, на което трябваше да присъства тази вечер, и веднага ѝ хрумна, че гостите ще се чудят какво става между нея и Брейди, че тя няма да може да понесе да слуша догадките им. Май щеше да е най-добре да замине поне за малко.

Да замине с Трент за Портланд изведнъж ѝ се стори най-разумното решение. Взе решението бързо, със замах, както действаше в бизнеса.

— Добре, Трент. Благодаря ти за поканата. Може би точно сега ми трябва да се откъсна за ден-два от това място. Отивам да си събера

багажа.

— Пътят с кола е три часа — каза той. — Иска ми се да тръгнем, колкото може по-скоро.

Филомена кимна и се прибра в стаята си.

— Няма да те бавя.

Пътуването до Портланд се оказа учудващо приятно. Колкото повече се отдалечаваха от Галънт Лейк, толкова повече тя се отпускате. Едва сега разбра колко напрегната бе била след обаждането на Глория.

Родителите ѝ останаха шокирани, когато им съобщи за решението си, ала нямаше съмнение, че го посрещнаха с облекчение. Никой не я попита къде ще отседне и, кой знае защо, това я подразни. Май най-близките ѝ нямаха нищо против тя да избяга в Портланд и да изкара флирт за една нощ с Трент Равиндър, стига това да означаваше, че няма да предизвиква повече неприятности със семейство Пакстън в Галънт Лейк. Това бе възмутително.

— Какво има? — попита небрежно Трент по едно време, докато пътуваха.

— Просто си мислех, че никой не ме попита къде ще отседна тази вечер. Вдигнаха толкова врява за една чаша кафе с Брейди, а никой не каза и дума, че заминавам без всякакво предупреждение с теб за Портланд, при това за цялата нощ.

Той я погледна бързо и преценяващо.

— Ти си възрастен човек. Стига да не създаваш повече неприятности, близките ти ще приемат всяко твое решение.

— Не ти ли се струва, че това е малко лицемерно?

— Не. Да заминеш с мен за Портланд е съвсем различно от това, да побъркаш от ревност Глория Пакстън.

— Ясно — отвърна прекалено весело Филомена. — Това обяснява всичко, разбира се. Никой няма нищо против да спя с теб, стига да не проявявам желание да прельстя Брейди. Така ли?

— Така — отвърна Трент шеговито и предизвикателно. — Нищо чудно, че си се справила толкова успешно в света на бизнеса, Филомена. Много те бива да пресметнеш колко прави две и две.

Бавна усмивка плъзна по устните ѝ.

— Цяло чудо е, че си оцелял досега. Бих казала, че досега все някой трябваше да те хване, че нещо ти куца в общите принципи.

— Опитвали са се веднъж два пъти. — Той сви рамене. — Само че когато дойде до защитаване на принципи, винаги аз печеля.

— Защото не отстъпваш ли?

— Именно.

— И какво е тази неотложна работа, заради която се налага да се върнеш толкова бързо в Портланд?

Трент я погледна остро.

— Наистина имам работа — заяви троснато той. — Не съм си измислил извинение, за да те привлека в Портланд.

Тя долови обичайната арогантност в гласа му и вдигна примирено ръка.

— Добре, вярвам ти. Защо те повикаха?

Той леко се отпусна.

— „Асгард“ от три месеца се опитва да сключи сделка за една собственост на крайбрежието. Старецът, който притежава земята, не иска да продава, защото не е сигурен какво ще стане с мястото след това. Парите му трябва, само че не иска да види как фамилната земя се превръща в грозен жилищен квартал с търговски центрове. Показах му плановете, които „Асгард“ има, и го уверих, че архитектът, който ги е подготвил, е много съвестен човек и може да се разчита на него. „Асгард“ иска да построи луксозен курорт и са вложени много пари, за да запази района облика си. Няма да има паркинги и търговски центрове. Очевидно собственикът най-сетне е готов да продава.

— И ти трябва да си там, докато подписва ли?

— Човекът няма доверие на строителните компании — обясни недоволено Трент.

— А на теб има, така ли?

— Да.

Пристигнаха в Портланд малко преди пет и Трент веднага се отправи към офиса на „Асгард Дивелъпмънт“ в центъра. Притеснен мъж в началото на трийсетте с оредяла коса и нервна усмивка чакаше Трент в кабинет на осмия етаж с изглед към река Уиламет. Той скочи в мига, в който Трент влезе.

— Добре че дойде, Трент. Болдуин настоява на своето, точно както ти казах по телефона. Няма да подпише, докато не си стиснете

ръцете и ти не го увериш лично, че всичко ще бъде така, както е заложено в плана. — Мъжът замълча, когато забеляза Филомена. — Извинете, госпожо. Не ви видях. Моля влезте.

— Филомена, запознай се с Хал Рийс. Рийс, това е Филомена Кромуюел, моя приятелка. — Трент ги запозна набързо, вниманието му вече насочено към работата.

— Приятно ми е да се запознаем, Филомена. Трент спомена, че може да доведе някого. Ще дойдете ли с нас на вечеря?

— Благодаря — отвърна тихо Филомена.

— Къде е Болдуин, а документите? — прекъсна ги Трент.

— Оставих го да чака в една от конферентните зали. И Асгард е там, ама Болдуин не приема думата му за нищо. Има доверие само на теб.

— Той не разбира ли, че има договор, в който съвсем точно е упоменато какво ще се прави със земите му?

— Асгард му обясни няколко пъти. Само че Болдуин настоява да те види, преди да подпише. Има основание, Трент. След като земята стане собственост на „Асгард“, ние можем да правим с нея каквото пожелаем. Болдуин го знае и не иска да рискува. Готов ли си?

— Разбира се. — Трент се обърна към Филомена. — Можеш да ме почакаш в приемната. Ще се върна след около половин час. След това ще отидем да пийнем по нещо с Рийс и жена му.

Филомена кимна и огледа офиса с нескрито любопитство.

— Не се притеснявай за мен. Ще те чакам.

Рийс забеляза възхищението в погледа ѝ и се засмя.

— Ако ви интересува да погледнете, кабинетът на Трент е на горния етаж. Секретарката му вече си тръгна, така че няма проблем да надникнете, стига да искате. Той има много по-хубава гледка към реката от мен.

Тя се усмихна.

— Благодаря, това е доста приятен начин да си убия времето.

Трент се намръщи.

— Защо ти е да ми гледаш кабинета?

— Най-обикновено любопитство, Трент — обясни Филомена. — Тичай да стиснеш ръката на господин Болдуин. — Тя се завъртя и излезе от стаята. Гласът на Хал Рийс се разнесе след нея.

— Приятелю, ти не трябваше ли да си във ваканция? Откъде я намери?

— В горите, живее под една гъба — отвърна сухо Трент.

— Никога не се знае какво можеш да откриеш в горите на Орегон — отбеляза весело Рийс.

Филомена набърчи нос и продължи да върви напред.

Вечерята премина много приятно. Настаниха се в модерен ресторант в центъра, където се предлагаха морски деликатеси и спагети. Ивлин Рийс се оказа приятна привлекателна жена в началото на трийсетте, която с удоволствие разказваше за двете си деца. Очевидно двамата със съпруга си бяха много влюбени и не криеха, че им е много приятно да се запознаят с Филомена.

— Толкова се радвам, че дойде, Фил — обърна се към нея Ивлин и се приведе над масата. — Напоследък Трент никак не излиза. Все му разправям, че никога няма да срещне жената на мечтите си, докато си седи в апартамента и работи всяка вечер. Честно да ти кажа, аз все си мислех, че някой трябва да насърчава жените да излизат, за да се запознаят с подходящия партньор, но напоследък се убеждавам, че мъжете могат да са също толкова упорити и дръпнати.

— Просто не ми е било приятно — обади се тихо Трент, без да откъсва поглед от Филомена. — Иначе не съм бил нито упорит, нито дръпнат.

— Само придирчив — засмя се Ивлин. — Поздравявам те, защото тази вечер си с чудесно момиче. Време ли е вече да се откажа да се правя на сватовница?

— Да, благодаря ти, Ивлин, много ще ти бъда задължен, ако престанеш. — Трент го каза толкова разпалено, че всички, включително и Филомена, се засмяха.

Ивлин изпъшка и се обърна към Филомена с надеждата да получи подкрепа от нея.

— Опитях, Фил, Господи ми е свидетел, че опитах. Той иска да се ожени. Изписано му е на лицето. Само че няма никакъв късмет.

— Виж, Ивлин — обади се притеснен съпругът ѝ и бързо плъзна поглед към безизразното лице на Трент. — Фил сигурно не се интересува от старите ти неуспехи като сватовница. Трент също.

— Глупости — настоя Ивлин. — Фил трябва да знае с какъв човек се е захванала.

— Нали не съм се захванала с нищо, Трент? — Филомена въртеше с два пръста чашата за вино и се усмихваше на Трент, който не откъсваше зелените си очи от нея. — Тук съм единствено за да прекарам една тиха и спокойна вечер далече от Галънт Лейк.

— Щом казваш — отвърна спокойно той и повдигна чашата с вино.

Тя си спомни думите му, че сама ще реши къде да прекара нощта. Засега не се бе регистрирала в хотел, защото така и не остана време. Беше се преоблякла за вечеря в тоалетната на „Асгард Дивелъпмънт“. Трент бе със същото сако и вратовръзка, с които беше и на срещата с Болдуин. С Хал Рийс отидоха от „Асгард“ направо в ресторанта, където ги чакаше Ивлин.

Скоро вечерята щеше да приключи и тогава Филомена нямаше да може повече да отлага решението си. Срещна погледа на Трент и се потопи в изумрудените му дълбини. Чашата вино в ръката ѝ потрепери.

— Ще ме извините ли — подзе небрежно Ивлин Рийс. — Смятам да посетя дамската тоалетна, за да се погрижа за вида си. Връщам се веднага.

— Ще дойда с теб. — Филомена скочи, за да се включи във вековния ритуал по напудряне на носове, който по традиция се провеждаше в дамската тоалетна. Грабна чантичката си.

Ивлин се усмихна и се запромъква през препълнения ресторант. Когато стигнаха мраморната тоалетна, тя се усмихна широко и бръкна в чантата си, за да открие червило. Наведе се към огледалото и се начерви.

— Не мога да повярвам, че след всички усилия, които положих, Трент най-накрая сам си е намерил някого. И то в Галънт Лейк, Орегон. Трябва да призная, че съвсем не приличаш на жителка на Галънт Лейк.

— Трябваше да ме видиш преди девет години, когато напуснах града — засмя се Филомена и прокара четката през дългата си коса.

— Нали каза, че бизнесът ти е в Сиатъл?

— Да.

— Ще можеш ли да го преместиш тук, в Портланд, или Трент ще се пренесе в Сиатъл? — попита безгрижно Ивлин.

— Моля? — Филомена зяпна новата си приятелка в огледалото.

— Искрено подозирам, че вие двамата в най-скоро време ще се окажете женени, а не мога да си представя Трент да прави компромиси с брака. Той е от мъжете, които искат стабилен дом. И без това е чакал достатъчно дълго, така че го заслужава. Вече е бил женен веднъж, малко след като е навършил дваисет. Доколкото разбрах, било е истински кошмар. Тя го напуснала заради много по-възрастен и богат мъж. Очевидно не е предполагала, че Трент ще се издигне толкова.

Филомена усети как я завладява паника.

— Ивлин, моля те, не ми се обиждай, ала съм сигурна, че прибързваш със заключенията. Двамата с Трент нямаме никакви планове за бъдещето. Ние сме просто приятели.

— Да, да, ако повярвам на това, значи на всичко ще повярвам. — Очите на Ивлин танцуваха. — Стига, Фил. Нали видях как те гледа. Освен това мога да сравня този поглед с начина, по който е гледал поне пет-шест други жени през изминалата година, а място за сравнение няма.

— Ивлин, моля те, знам, че ни мислиш доброто и на двамата, само че...

— Това, което мисля аз, не е важно. Важното е какво мисли Трент — отвърна направо Ивлин. — А той иска да се ожени. Не че ще си признае, но аз отдавна го наблюдавам. Вече осемнайсет месеца обикаля стадото свободни жени и търси нещо подходящо.

— Ти го представяш като жребец, готов да се чифтоса.

— Доста точно описание. Известно време търсенето беше доста настойчиво. Всяка седмица излизаше с различна жена. Преди няколко месеца просто се отказа. Спря да ходи по срещи и от работа се прибираше направо вкъщи. Опитах се да му уредя срещи няколко пъти, ала така и не се получи. След това заяви, че ще си вземе отпуска и през по-голямата част от лятото ще си почива. Каза, че трябвало да се откъсне от всичко поне за известно време. И ето че се появява с теб, а очите му ясно говорят, че търсенето е приключило. Какви са тези приказки, че те бил открил под някаква гъба?

Филомена потръпна леко, но се постара да запази самообладание. Разтърси глава и пусна четката си обратно в чантата.

Реши да подмине шегата с гъбата.

— Струва ми се, че виждаш неща, които ги няма, Ивлин, вярвай ми.

— Ще видим — усмихна се дружелюбно тя. — Не се притеснявай. Трент е много сериозен човек. Той не познава лъжите. Можеш да му вярваш. Ако има сериозни намерения към теб, съвсем скоро ще ти разкрие картите си, а ти можеш да си сигурна в него.

Филомена се напрегна още повече. Първо близките ѝ бяха настояли, че двамата с Трент са свършена двойка. Сега и семейство Рийс бяха стигнали до същия извод. А пък Трент, поне така Филомена преценяваше нещата, не правеше нищо, за да разубеди околните.

— Ивлин, никак не ми се иска да те разочаровам, ала Трент не е споменал и дума за брак. Не сме говорили нито за следващата седмица, нито за следващия месец. Накратко казано, той си търси жена, която да го развлича, докато е във вилата на родителите ми. Аз си пристигнах къщи преди няколко седмици и всички, включително и Трент, решиха, че би било чудесно, ако двамата с него се съберем. Трудно ми е да обясня, но си има причини, поради които решиха, че така е най-добре. А тези причини нямат нищо общо с една постоянна връзка.

— Май ти си тази, която се заблуждава — отвърна небрежно Ивлин. — Не се притеснявай. Предполагам, че Трент сам ще ти разясни нещата, когато му дойде времето.

Нямаше смисъл да обсъждат този въпрос повече, реши Филомена с въздишка. Тъй като Ивлин нямаше нищо против да говори за Трент Равиндър, Филомена реши да потърси отговора на въпроса, който бе започнал да я притеснява.

— Ти знаеш ли защо бихме целия път до Портланд днес, Ивлин?

— Разбира се. Хал ми каза, че Болдуин най-сетне е благоволил да подпише договора за крайбрежието. Никак не ме учудва, че е отказал да подпише, ако Трент го няма. Болдуин няма доверие на строителите.

— Ала очевидно има доверие на Трент Равиндър.

Ивлин се усмихна широко.

— Твоят господин Равиндър е едно от тайните оръжия на „Асгард“. Хората му имат доверие и се съгласяват да се споразумяват с него, когато няма друг. Той е невероятно честен и думата му е

непоклатима. Асгард го използва при подписването на сделки, с които никой друг не може да се справи.

— А какво ще стане, ако Трент даде обещание от името на „Асгард“, което после не се изпълни? — попита любопитно Филомена.

— Не вярвам да се случи, освен ако не е някоя неволна грешка. Старият Асгард много добре знае, че Трент ще напусне на секундата, ако се случи такова нещо. Ще работи за Асгард, докато знае със сигурност, че старият го подкрепя. Най-голямата грижа на Асгард е някой ден Трент да не реши да се включи самостоятелно в бизнеса, но това е много малко вероятно.

— А Трент как е успял да си създаде такава репутация?

— Предполагам, че си я е спечелил — отвърна сериозно Ивлин.
— И я защитава. Гордее се с нея.

— Знам — отвърна замислена Филомена. — Понякога може да бъде много арогантен.

— Според мен някога трябва да се е случило нещо, което го е накарало да реши, че хората или ще приемат думата му, или той забравя за тях.

— Хм. — Филомена се загледа замислена в огледалото.

Ивлин ѝ се усмихна.

— Внимавай, Фил, особено ако не си сигурна, че го искаш. На Трент му се носи славата, че думата му на две не става. Има и още една уловка.

— Каква?

— Той винаги постига това, което е намислил. Гордостта и арогантността може и да не му позволяват да измени на думата си, ала не му позволяват и да обърне гръб на целите си. Тъкмо този негов талант го прави особено ценен за „Асгард“.

— Сигурно е така — съгласи се Филомена. Зачуди се дали още отсега да не си плюе на петите, преди да е паднала в капана, заложен от Трент Равиндър. Не ѝ се бе случвало да бяга след онзи случай, когато завари годеника си в леглото с друга жена, напомни си тя. Усмихна се на Ивлин, обърна се и пое отново към ресторанта. — Добре че умея да бягам бързо — рече предизвикателно Филомена.

— Ще ти се наложи да надбягаш Трент.

ПЕТА ГЛАВА

Остатъкът от вечерта премина неусетно. Много скоро семейство Рийс им пожелаха лека нощ на тротоара пред ресторанта. Качиха се в колата си, помахаха им и потеглиха, а Филомена остана до Трент. Той я хвана за ръката и двамата тръгнаха към мерцедеса.

— Кажи, Филомена — заговори след малко Трент, когато се настани до нея, — реши ли къде предпочиташ да останеш през нощта?

Тя усети, че се задъхва. Това не биваше да я притеснява. Единственото, което трябваше да му каже, бе да я остави в някой хотел. Изпълнена с решителност, енергично прочисти гърлото си.

— Вечерта беше чудесна, Трент. Приятелите ти много ми харесаха. Според мен е най-добре да ме заведеш...

— Първо ще отидем до моя апартамент — прекъсна я спокойно той, сякаш вече знаеше какво се кани да каже Филомена. — Можем да пийнем по нещо, докато решиш къде ще останеш тази нощ.

Тя кимна, разбрала, че е победена. Знаеше какво ще се случи, ако се прибереше с него. Въпреки това се чувстваше длъжна да се опита поне да спаси част от женската си независимост.

— Само по чаша — заяви Филомена. — След това ще ме заведеш на хотел. Ще се обадим от апартамента ти, за да проверим къде има места.

— Щом така искаш — каза небрежно Трент, очевидно напълно незаинтересован какво желаше да направи тя.

Филомена обаче знаеше, че не е точно така. Усети напрежението у него. На пръв поглед той изглеждаше спокоен и самоуверен, докато караше мерцедеса по улиците из центъра, ала тя забеляза нетърпеливото очакване, което бе потиснал. Сега вече разбираше защо Ивлин Рийс го бе оприличила на дебнеш мѝжкар, който обикаля около стадото, за да си набележи някоя женска. Едва сега Филомена осъзна, че през последните две седмици Трент я бе наблюдавал и набелязвал. Уплаши се, когато усети, че до тази вечер не бе прозряла колко сериозни бяха намеренията му. Намести се на седалката.

— Нали не се страхуваш? — попита тихо той, докато вкарваше мерцедеса си в подземния гараж на модерната жилищна сграда.

— Защо да се страхувам? — нападна го веднага тя. Не ѝ стана приятно, че Трент толкова лесно отгатваше мислите ѝ.

— Защото най-сетне насочи цялото си внимание към мен и разбираш, че не можеш да ме избягваш, когато поискаш. Време е да се изправиш пред мен и да ме погледнеш в очите.

— И какво точно трябва да означава това?

— През изминалите две седмици ми се налагаше да се боря както с мислите ти за бившия ти годеник, така и с всичките ти роднини. Освен това ти не ми обръщаше почти никакво внимание, защото бе прекалено заета да се превърнеш в сензацията на Галънт Лейк. Тази вечер обаче си сама, нали? Няма го семейството, за да ти послужи за удобно извинение и да се прибереш. Няма кой да се впечатли от лъскавото порше и от модните дрешки. Не предстои поредното скандално парти. Просто няма с какво да ми замажеш очите. Тази вечер сме само двамата.

— Това заплаха ли е? — попита Филомена, докато се стараяше да запази спокойствие.

Той ѝ се усмихна, докато паркираше и изключваше мотора. Извивката на устата му ѝ се стори неразгадаема, но осветлението на гаража разкри, че очите му бяха нащрек.

— Не, Филомена, не е никаква заплаха. Просто наблюдение. Тази вечер няма как да избягаш. Налага се да се справиш с мен, защото двамата с теб трябва да вземем някои решения за нас.

Тя вирна предизвикателно брадичка.

— Ами ако не съм готова за такива решения?

Трент я изгледа дълго, преди да ѝ отвори вратата.

— Готова си. Просто не искаш да го признаеш. — Той слезе от колата и я заобиколи, за да отвори. — Ела, мила. Нека да се качим и там ще решим къде ще останеш тази нощ.

Филомена слезе, без да каже и дума, привлечена от неустоимия му магнетизъм, и бързо усети задоволството му. То се излъчваше с неприкрита сила от него. Бе убеден, че двете седмици, прекарани в търпеливо дебнене, най-сетне дават резултат. Докато се качаха с асансьора на двайсет и втория етаж, тя си каза, че ако не иска, не е нужно да остава. Ще си изпие питието и ще си тръгне. Ще си повика

такси. Може да помоли Трент да я закара до някой хотел. В най-лошия случай щеше да тръгне пеша.

Все още се окуражаваше, когато влезе в апартамента му. Веднага я обзе любопитство и несигурността бе забравена. Това бе същото любопитство, което изпита следобед, когато влезе в кабинета му. Там всичко бе подредено, линиите изчистени, нямаше причудливи форми и украшения, което говореше, че този мъж работеше упорито и всеотдайно и не обичаше работното му място да е отрупано с неща, които да го разсейват.

— Е, и? — подкани я развеселен той, докато я наблюдаваше как минава по сивия килим. — Отговаря ли на очакванията ти? — Затвори вратата, заключи я и се облегна на нея в очакване на реакцията ѝ.

— Мисля, че да — отвърна бавно Филомена, докато разглеждаше функционалните удобни мебели. — Да, точно това очаквах. — Стаята бе подредена така, че да създава удобство и да е приятна на един едър мъж. Мебелите ѝ се сториха огромни, също като обзавеждането в къщата на родителите ѝ. Кожата и дървото бяха скъпи, ала не и претрупани, модерни, но съобразени с неговия вкус.

— Сигурно тук е много по-различно от твоя апартамент — отбеляза Трент. Мина през антрето и се насочи към кухнята.

Тя го последва, обзета от огромно любопитство.

— Кажи ми, как според теб изглежда моят апартамент?

Той сви рамене, докато отваряше един от шкафовете и извади бутилка коняк.

— Ами сигурно е много по-изтънчено, модерно и елегантно. Лъскаво обзавеждане, изящни неща, които веднага хващат окото. Все неща, които сигурно ще се разпаднат, ако някой по-едър от жокей седне на тях. Едва ли е много удобно, но пък е по последната дума на модата.

Филомена се усмихна на точното му описание.

— Защо ми се струва, че не одобряваш?

Трент поклати глава.

— Няма такова нещо. Ти проявяваш силен интерес към дизайна. Съвсем логично е да се заемеш с подредбата на апартамента си. В това няма нищо лошо. — Сипа ѝ коняк и ѝ подаде чашата.

Тя я пое с усмивка.

— Грещиш само за едно. Мебелите ми не са неудобни. Поне за мен не са — поправи се бързо и го огледа от главата чак до кожените обувки. — Може би човек, висок и едър като теб, ще се чувства свит.

— Сигурно си напълно отчаяна, щом си правиш шеги с ръста ми. — Той отпи от коняка.

— И аз те чух да си правиш шеги с ръста ми днес следобед, докато беше с Хал Рийс.

— Какви шеги?

— Каза му, че живея под гъба в горите, май беше така.

Трент се усмихна широко, без да се притеснява.

— А, това ли? Признавам, че нещо у теб ми напомня за елфите и не говоря единствено за височината.

— Така ли?

— Да. Ти просто умееш да създаваш неприятности.

— Не съм съгласна — отвърна небрежно Филомена. — Не съм си поставила за цел да създавам неприятности. Имам по-важни неща, с които да се занимавам.

— Може и да е така, когато си в офиса на „Кромуюел и Стърлинг“, ала когато тръгнеш на почивка, май нещата стават различни. Ако искаш да чуеш мнението ми, цялото ти семейство са ми благодарни, че този следобед предложих да те отведа за известно време.

Тя не успя да сдържи смеха, който напираше в гърдите ѝ.

— Наистина ли толкова съм изнервила хората?

— Да, и освен това се наслаждаваш на всяка минута, нали?

Смехът ѝ угасна.

— Обаждането на Глория Пакстън днес следобед не беше никак приятно — призна с въздишка Филомена. Обърна се и бавно се върна в хола.

— Аз пък се радвам, че тя се обади. — Той остана изненадан от признанието си.

Филомена се извърна през рамо.

— Така ли?

— О, да. — Протегна ръка и загаси лампите. Мек кадифен мрак обгърна стаята. — Ако Глория не се бе обадила — продължи тихо Трент, — щеше да ми бъде много по-трудно да те убедя да дойдеш с мен в Портланд.

Тя бе застанала неподвижно в сенките. Опита се да се съсредоточи в светлините на града, ширнал се под нея, но единственото, което усещаше, бе присъствието на Трент, застанал зад нея. Той се движи тихо, помисли си Филомена, бе гъвкав и изтъкан от мъжка сила. Един дебнещ мъжкар, който търси женска. А сега искаше нея.

— Ти щеше да се помъчиш да ме накараш да тръгна с теб, нали?
— прошепна тя.

Трент спря точно зад нея. Дланта му се отпусна на рамото ѝ, топла, едра и силна, и сякаш прогори тюркоазената коприна на роклята ѝ.

— Щеше ли да ми е много трудно да те убедя да дойдеш с мен?
Филомена се поколеба и бавно се обърна към него.

— Не знам — призна честно тя.

Той внимателно пое чашата от ръката ѝ и я остави до своята на близката масичка. След това бавно плъзна пръсти в огнената ѝ коса.

— Сигурна ли си? — Наведе глава, докато челото му се опря в нейното. — Сигурна ли се, че не знаеш отговора, Филомена?

— Важно ли е?

— Искам да съм сигурен, че знаеш какво правиш.

Тя потръпна, докато пръстите му рисуваха малки кръгове по тила ѝ.

— Май все върша това, което ти искаш. Не е ли достатъчно? — попита тихо Филомена.

— Не.

— Какво искаш от мен? — Усети как я обзема отчаяние.

Трент повдигна брадичката ѝ с палци и докосна леко устните ѝ със своите.

— Искам да те чуя как ми казваш сама, че ме желаш. Забелязах го в очите ти, в начина, по който бягаш от мен, в целувката ти снощи. Само че искам да чуя думите. Достатъчно ясно ли се изразих Филомена?

— Да.

— Каж ми го тогава — настоя тихо той, а пръстите му погалиха челюстта ѝ бавно и хипнотично. Очите му бяха загубили цвета си в мрака, ала сенките не можеха да скрият блясъка на мъжкото желание в погледа му, докато я наблюдаваше.

— Желая те, Трент — изрече тя бързо, преди да успее да спре думите. Прехапа устни и ѝ се прииска да може да върне признанието си, но вече бе прекалено късно. А и нямаше да има значение, каза си в следващия момент. Той вече бе разбрал. Само я бе накарал да каже думите, така че и двамата да са сигурни.

— Благодаря ти, Филомена. Кълна се, че няма да съжаляваш. — Покри устните ѝ със своите, а дъхът му бе като стон на желание.

Тя усети как ръцете му пълзят надолу по раменете ѝ, а в следващия момент Трент я прегръщаше, притискаше я до себе си, докато я целуваше бавно и замайващо. Силата и топлината му заплашваха всеки момент да я погълнат. Усети, че бе паднала в капана му не само заради силата, която се излъчваше от едрото му тяло, но и заради нещо много по-завладяващо. Не можеше да намери име за чувството, задържало я в прегръдките на Трент, ала то я накара да стане много предпазлива. За момент я обзе паника, която се опита да надделее над огъня на страстта, пламнал в нея, и Трент веднага усети.

— Нали не се страхуваш от мен? — попита той до меките ѝ устни.

— Не. — Ноктите ѝ се забиха в ризата му.

— Значи се страхуваш от себе си. — Това бе предизвикателство.

— Не е вярно!

— Тогава престани да се бориш и с двамата. Тази вечер ще те любя и не искам да мислиш за нищо друго, освен за това. Не искам да си мислиш как да избягаш.

Филомена отметна назад глава и го погледна. Тази вечер Трент изпълваше и сетивата, и мислите ѝ. Всички извинения, всичко, което използваше през изминалите две седмици, за да го разсейва и да избегна този момент, изчезнаха. Тази вечер ѝ оставаше само да се притисне до него. Не бе в състояние да мисли за нищо друго, освен за него.

За момент останаха загледани един в друг, а след това, с тих примирен шепот тя отпусна глава на рамото му. Трепереше, когато той вдигна ръка и я погали по косата.

Филомена така и не разбра колко време бяха останали в сенките. Разбра, че Трент нарочно забавя всичко, след като вече бе сигурен, че тя го е приела и бе признала съществуването на привличането между тях.

— Искам да свикнеш — каза тихо той, докато я прегръщаше. — Искам да опознаеш усещането да си до мен. Искам да разбереш къде си.

Филомена трепна до него и положи ръка на гърдите му. Трент мирише толкова хубаво, помисли си. Като истински мъж, много сексапилен. Тя отвори очи и впи поглед в копчетата на ризата му. Без дори да се замисли, плъзна пръсти и откопча първо едно, а след това още едно. Той си пое рязко въздух, но не каза нищо.

След като Трент не трепна и не направи нищо, Филомена стана по-дръзка. Разкопча още едно от копчетата и плъзна пръсти под ризата, за да усети космите по гърдите му.

Пръстите му се свиха неспокойно в косата ѝ, а тя усети как той си налага да остане спокоен. Мисълта, че Трент успява да се овладее, ѝ достави удоволствие. Отмести настрани ризата и го целуна по гърдите.

— Любима — прошепна той с дрезгав глас, изпълнен с нескрита страст. — Толкова силно те желая, че едва се сдържам. — Простена и отново сведе устни над нейните.

Филомена въздъхна дълбоко, готова да му отдаде и тялото, и мислите си. Точно това бе искала тази вечер. Беше приключила с играта на криеница, която бе започнала, може би несъзнателно, още преди две седмици. Тази вечер копнееше да изпита чувствата и страстта, която умишлено бе сдържала.

Прошепна името му, чу го как стене и усети възбуждащата ласка на езика му по устните си. Само след секунда езикът му се плъзна вътре и завладя устата ѝ с настойчива интимност, която предвещаваше удоволствието от следващите му ласки.

Когато най-сетне Трент прекъсна дълбоката целувка, той спусна устни на рамото ѝ. Тя затвори очи, докато Трент вкушваше кожата ѝ с върха на езика си. Притисна се към топлото му тяло, без да забелязва колко бе едър и без да се страхува от силата му. Тази вечер тази сила бе обещание за страст, за неподозирано удоволствие. Искаше ѝ се да го усети още по-близо, ръцете ѝ се плъзнаха около врата му, а гърдите ѝ се прилепиха към неговите.

— Точно такава те желяех — промълви той. — Дни наред се измъчвам и си те представям, че си до мен.

— Желяя те — прошепна Филомена, неспособна да изрече друга дума. Беше замаяна от страст и желание.

— Знам, мила — отвърна доволно Трент. — Знам. — Откри копчетата отзад на роклята ѝ и ги разкопча бавно. Само след миг тюркоазената рокля се плъзна по раменете ѝ, падна чак до бедрата, а след това прошумоля на мека купчинка на килима. Тя я прекрачи и събу обувки. Изведнъж Филомена се почувства уязвима в ръцете му. Беше само с дантелен сутиен, чорапогащник и плитки копринени бикини. Отново зарови лице в ризата му, докато пръстите му разкопчаваха сутиена ѝ. Когато и той падна на пода в краката му, тя не се сдържа и извика тихо от нетърпение и от страх. — Ти го желаеш, любима — прошепна Трент и спусна длани към гърдите ѝ. — Искаш ме не по-малко, отколкото аз теб.

Филомена усети как зърната ѝ се втвърдяват от желание под пръстите му.

— Знам — призна тя.

— Докажи го — подкани я той с усмивка. — Покажи ми колко силно ме желаеш тази вечер. — Филомена забеляза предизвикателството в усмивката му, ала искаше още нещо. Под мъжката му предизвикателност се таеше още нещо. Трент искаше да знае колко много се нуждае тя от него. Бе готова да му даде доказателството, което той искаше. Бавно, с леко разтреперани пръсти, продължи да разкопчава копчетата на ризата му. Когато приключи и с последното, рязко я дръпна и ризата падна на килима до роклята ѝ. — Ела тук — настоя с дрезгав глас Трент. Ръцете му се спуснаха по гърба ѝ и обхванаха закръгленото ѝ задниче. Повдигна я с лекота, докато гърдите ѝ се озоваха пред устата му. Пръстите ѝ се впиха в раменете му, когато той пое едното зърно, а след това се прехвърли и на другото. Филомена изхлипа, когато Трент я спусна бавно покрай стегнатото си тяло. Космите на гърдите му подразниха зърната ѝ, докато тя бавно се отпускаше на пода.

Вдигна поглед към него изпод полупритворени клепки.

— Май има известни предимства да си толкова висок.

Усмивката му бе кратка, секси и много игрива.

— Откога само копнея да го направя. Определено има известни предимства да си такава дребничка. Много е удобно.

— Каж ми какви? — пожела да узнае Филомена.

— Ами например, мога да те вдигна с една ръка.

— Не съм нито толкова дребна, нито толкова лека.

— Да се обзаложим ли? — Той я прегърна с една ръка през кръста и я повдигна отново, със същата лекота. Със свободната си ръка описа кръг около едното зърно.

Тя се намръщи, но след това тихо се засмя. Вплете пръсти в косата му и се притисна още по-близо до него.

— Печелиш — изрече дрезгаво.

— Нима? — Очите му неочаквано станаха сериозни, когато я пусна. Прииска ѝ се да го попита какво иска да каже с тези думи, ала Трент нямаше намерение да отговаря на въпросите ѝ. Вместо това пъхна пръсти в ластика на чорапогащника ѝ и го свали заедно с бикините ѝ с еднорязко движение. Само след миг Филомена остана гола. Стоеше неподвижна в прегръдките му, без да откъсва очи от него. — Толкова си малка и изящна — прошепна в почуда той. — Толкова лека и нежна. — Поклати бавно глава и прокара ръце по ханша и бедрата ѝ. — И ме накара да чакам толкова дълго.

— Не беше нарочно. Просто исках да съм сигурна — опита се да обясни притеснено тя. — И не беше чак толкова дълго. Само две седмици.

— Най-дългите две седмици през целия ми живот — увери я Трент. — Сега вече чакането свърши. — Той пристъпи към нея и я отпусна на килима. Коленичи на един крак до нея, а ръцете му бързаха да откопчаят колана.

След като Трент свали панталоните и слиповете си, Филомена остана загледана в него, наслаждавайки се на изваяното му едро тяло. Погали с ръка мускулестото му бедро. Очите ѝ се вдигнаха към неговите.

— Никой не може да те обвини, че си с размерите на елф — прошепна с тръпнещ глас тя.

— Ще го приема за комплимент — засмя се той. След това се отпусна до нея на килима, за да проучи тялото ѝ с длани и устни, а от време на време и със зъби. Прехвърли крак върху нейния и нежно разтвори бедрата ѝ. Филомена имаше чувството, че е подета от огромна помитаща вълна. Вече нямаше намерение да се съпротивлява, бъдещето нямаше значение. Най-съкровено ѝ желание в този момент бе Трент да я докосне. Вече дори не можеше да си спомни защо се бе опитвала да стои настрана от този мъж. Притискаше го и привличаше

устните му към своите. — Какво има, Филомена? — попита той. По очите му личеше, че знае отговора, докато се отпусна до нея.

— Просто се чудех защо чаках толкова дълго — призна веднага тя. Дланите ѝ се плъзнаха по раменете му, за да се насладят на стегнатите му мускули. Изви се към него и усети набъбналата му мъжественост до бедрото си.

— Добър въпрос. За съжаление отговорът не е толкова добър. — Трент отпусна длан на стомаха ѝ и я спусна по-надолу. Пръстите му се спряха на малкия триъгълник между краката ѝ, а след това се спуснаха още по-надолу. Докосването му стана нежно и много интимно. Филомена рязко си пое дъх, замаяна от приятното усещане, докато той откриваше течния огън между краката ѝ. Тя го чу как стене от желание и потръпна. Притисна я още по-близо до себе си. — Вече няма да чакаме, нито ти, нито аз — измърмори Трент, докато разтваряше краката ѝ още повече с ръка. Тя нямаше какво да отговори. Съмняваше се, че може да произнесе и дума в този момент. Усети го как се мести, надига се, а след това се отпуска над нея. Прегърна я, притисна я и я положи на килима. — Погледни ме, Филомена нареди той с плътния си глас, докато се нагласяваше. — Искам да гледам очите ти, когато те направя моя за пръв път.

Тя се подчини, неспособна да откъсне поглед, докато Трент се притискаше в нея. Усети стегнатия натиск между краката си и инстинктивно вдигна бедра, за да го посрещне.

— Трент...

В отговор той навлезе по-дълбоко. Пръстите му оставяха следи по кожата ѝ. Бавно я изпълни цялата.

В този момент, когато Трент навлезе в нея, очите ѝ се затвориха. Моментът на единението им бе разтърсващ. Цялото ѝ тяло се стегна в отговор на нашествието. Той бе едър мъж, а опитът ѝ с мъжете не бе достатъчен.

След тази първоначална реакция я обзе невероятна разтърсваща възбуда. Филомена никога не бе изпитвала подобно нещо. Когато отвори очи отново, Трент я наблюдаваше и дълго остана неподвижен.

— Никога досега не съм изпитвал подобно нещо. — Той бавно премести бедра, отдръпна се малко, а след това отново проникна в нея.

— И аз — успя да промълви тя, без да усеща колко силно се бе притиснала в него. — И аз не съм.

— Веднага разбрах. Личи по очите ти, усетих по тялото ти. Знаех, че ще ни е добре заедно. Знаех го още от мига, в който те видях. — Трент зарови лице в извивката на врата ѝ и отново започна да се движи, като този път поде бавен чувствен ритъм, който разпрати тръпки на възбуда в цялото ѝ тяло.

— О, Трент...

— Притисни се в мен, мила. Притисни се в мен и не се отдръпвай. Ще го открием заедно, обещавам. — Той бе прав. Имаше нещо в Трент Равиндър, каза си Филомена, което те караше да му се довериш. Той знаеше къде я отвежда. Водеше я и искаше да е сигурен, че тя е до него през всичкото време. Възбудата настъпваше бързо и обгърна и двамата. Филомена не бе изпитвала подобно нещо никога преди. Вече не бе младо момиче и бе достатъчно опитна, за да знае, че в живота ѝ липсват някои неща, но се бе отдала на работата си с такова настървение, че не позволяваше на подобни мисли да я измъчват. Или може би в живота ѝ никога не бе имало мъж, който да я накара да желае толкова силно подобна близост. Каквато и да бе причината, кулминацията на единението им я покори с неподозирана сила. — Да, любима, да. Не ме пускай. — Трент навлезе в нея за последен път и сам се отдаде на удоволствието. Дрезгавият му вик на задоволство проехтя в тъмната стая и се сля със задъханите ѝ викове. След това двамата се отпуснаха прегърнати.

— Трент, не знаех... — Тя се опитваше да намери думите в замъгленото си съзнание. — Не съм знаела, че може да бъде така.

— Знам — отвърна нежно той и приглади дългите кичури коса настрани от лицето ѝ. — И аз не знаех.

— Не ми ли каза, че знаеш... — Клепките ѝ трепнаха и Филомена му се усмихна замечтано.

Трент също се усмихна.

— Казах ти, че знам, че ще ни бъде хубаво. Нямах представа обаче, че ще бъде толкова хубаво.

— А пък аз си мислех, че знаеш всичко.

— Не всичко. Не и за теб.

— Добре, че е така — каза решително тя. Сви се в ръцете му и го целуна по гърдите. — Всяка жена трябва да си има своите тайни.

Очите му станаха сериозни, докато я наблюдаваше.

— Филомена, не искам между нас да има тайни. Искам двамата да се опознаем толкова добре, че да нямаме тайни един от друг. Разбираш ли ме?

Пръстите ѝ се прокраднаха по гърдите му, когато най-неочаквано ѝ хрумна нещо.

— Ти искаш ли да ми кажеш тайните си?

— А ти искаш ли да ги знаеш?

Тя си пое дълбоко дъх и се реши.

— Първо, искам да ми кажеш каква е тази работа с доверието.

Той се намръщи.

— Каква работа?

— Знаеш за какво ти говоря — отвърна бавно Филомена. — Много си арогантен, когато стане дума за... Говоря за чувството ти за чест, че думата ти тежи, всичко това. Защо това означава толкова много за теб, Трент?

— Повечето хора искат останалите да ги уважават. Не виждам защо това ти се струва толкова необичайно.

Тя нежно се усмихна.

— Нали ми каза, че няма да имаме тайни, забрави ли вече? Само дете ти имаш тайни, които не желаш да споделиш.

Той се отпусна по гръб и пхна едната си ръка под главата. Остана загледан в тавана. Едното му коляно бе свито, докато разсеяно я галеше по косата и рамото.

— Изглежда е свързано с начина, по който съм отрасъл — призна най-сетне Трент.

— Строги ли се били родителите ти? — любопитства Филомена.

Той се изсмя.

— Не е това. Баща ми е починал, когато съм бил съвсем малък. Майка се омъжила повторно, преди да навърша две, и аз приемах пастрока си като истински баща.

— Той добър човек ли беше? — попита тя и се поколеба дали има право да задава тези въпроси. Очевидно темата бе болезнена за Трент.

— Поне така си мислех, докато станах на осем.

— Какво се е случило тогава?

— Бе арестуван за злоупотреби в банката, където работеше. Влезе в затвора за две години.

— Сигурно за вас с майка ти е било ужасно.

— Беше много зле, защото живеехме в малък град. Всички знаеха какво се е случило и никой не позволи двамата с майка да забравим, дори за миг. — Гласът му стана по-остър.

— Когато на някой нещо му изчезнеше от чина в училище, обикновено сочеха мен. Продавачите не ме изпускаха от поглед, когато влезех в някой магазин, уплашени, че съм наследил склонността на татко към кражбите. Когато и да се забърках в неприятности, все се намираше по някой, който да подметне: „Крушата не пада по-далече от дървото“.

— Май ми стана ясно — въздъхна мрачно Филомена.

— Когато татко излезе от затвора, нещата не се оправиха. Накрая се наложи да се преместим. На него му беше трудно да си намери работа, а още по-трудно беше да се задържи. Рано или късно някой разбираше за миналото му и на мен ми се налагаше да започна да се бия в училище или пък на паркинга, за да накарам клюкарите да замълчат.

— Сигурна съм, че си спечелил повечето от тези битки. — Сърцето ѝ се сви заради войнственото дете, което отчаяно се бе опитвало да спаси семейната чест.

Той сви рамене.

— Дори и да побеждавах, мнението на околните си оставаше същото и не успявах да ги накарам да престанат да говорят.

— Значи си израснал, решен да компенсираш слабостите на баща си, така ли? Искал си всички да знаят, че ти си различен от него. Каквото и да се случи, на теб може да ти се има доверие и правиш всичко по силите си да си честен с хората, ала очакваш същото и от тях, в противен случай ги съсипваш, така ли?

Трент сви леко устни и се надигна на лакът, а след това я погледна замислен.

— Нещо такова.

Тя го наблюдаваше внимателно.

— Не се ли притесняваш, че понякога може да прекаляваш? Искам да кажа, че е много хубаво да си благороден и справедлив, но не всеки може да покрие стандартите ти, Трент.

— Честността, Филомена, е само в черно и бяло. Няма място за сивота.

— Възприемаш нещата, по доста краен начин.

Той сви рамене.

— Не съм краен. Просто не искам да ме имат за глупак и няма да позволя на никой да си играе с мен. Ако това за теб е крайност, лошо. Такъв съм.

Тя прехапа долната си устна замислено.

— Често ли се случва? Някой да се опитва да те подведе?

Лицето му се изкриви подигравателно.

— А ти как мислиш?

Филомена поклати глава.

— Малко вероятно е.

— Това просто доказва, че ако се отнасяш честно и справедливо към хората, те ще се отнасят към теб по същия начин.

— Съмнявам се — отвърна тя. — Това доказва, че хората се страхуват до смърт, да не би да прегрешат пред теб.

— Така или иначе, получава се — заяви доволно Трент. — Малко са тези, които ме лъжат или ме правят на глупак.

— Не се и съмнявам — съгласи се Филомена уверено.

ШЕСТА ГЛАВА

Когато Филомена отвори очи, слънцето весело блестеше, а тя се намираще в непозната стая. Остана да лежи неподвижна за момент, свита в самия край на леглото. Без дори да се обръща, усети, че Трент бе до нея. В това нямаше никаква магия; усети тежкото му тяло по средата на матрака и топлината му под завивките. Да спи с едър мъж като него, откри Филомена, бе като да спи с огромна мечка. От него лъхаше достатъчно топлина и за двамата. Тази мисъл я накара да се усмихне.

— Винаги ли се събуждаш с усмивка? — попита той и се прозя.

— Почти.

— Добре, ще ми хареса. — Трент се засмя лениво и посегна към нея, за да я привлече до себе си. — Какво правиш в онзи край на леглото? Как си успяла да ми се изплъзнеш посред нощ? Когато заспивах, беше точно до мен.

— Страхувах се да не ме смачкаш — отвърна тя шеговито.

— Как ли пък не. Просто не си свикнала да спиш с друг. — Погали я по рамото бавно и нежно. — Няма нищо. Ще свикнеш.

— Да разбирам ли, че ти си свикнал? — попита тя неволно.

Не видя усмивката му, но я усети.

— Стигнахме ли на етапа, когато започваш да разпитваш за миналите ми връзки?

Филомена прочисти гърлото си.

— Май не искам да знам за старите ти връзки.

— Страхливка.

— Аз предпочитам да се нарека дискретна.

Той се престори, че мисли.

— Добре, така да бъде. Приемам, че си дискретна. Ти си удивително благоразумна, реалистка, умна и интелигентна жена, като знам, че в същото време си непоправим елф.

Тя замълча за момент, след това попита с огромно любопитство.

— Много ли връзки си имал?

Трент избухна в смях и я притисна под себе си.

— Няма я вече дискретната, благоразумна и интелигентна жена, а?

— Я стига. Аз наистина съм интелигентна.

— Добре, не мога да го отрека. Отговорът на ужасния ти въпрос, Филомена Кромуел, е не, не съм имал много връзки в миналото. Поне нито една не е била толкова важна, колкото връзката ми с теб. — Той замълча и продължи сериозно. — Едно време бях женен. Бракът ми не продължи дълго. Тя нямаше намерение да ме чака да се изкача до върха. Намери си друг, който вече бе там. Това е краят на историята. — Трент отново се отпусна. — Кажете, достатъчно дискретен ли бях?

— Радвам се, че не прилагаш принципа „честността е най-добрата политика“ във всичко — прошепна Филомена. Всъщност нямаше желание да знае за жените в миналото му, особено за тази, за която е бил женен.

За нейна изненада той прие забележката ѝ напълно сериозно.

— Кълна се, че с теб ще бъда напълно честен, ала има неща, които не ни интересуват. Аз съм застъпник на истината, но това не означава, че всичко от миналото трябва да бъде извадено на показ. Сега доволна ли си?

Тя кимна.

— Доволна съм.

Трент прокара ръка по бедрото ѝ и го стисна леко, наслаждавайки се на докосването.

— След като се разбрахме, че можем да оставим миналото да почива в мир, нека да поговорим за бъдещето.

Кой знае защо, думите му я накараха да се почувства неловко за пръв път, след като се любиха предишната вечер. Филомена потисна обзелата я паника и му се усмихна.

— Какво за бъдещето?

— Като си помисля — продължи той и се наведе да я целуне по трапчинката на шията, — май няма нужда да прибързваме с този разговор. Имаме много време. — Целуна я отново, този път по гърдата.

Тя си отдъхна.

— Съгласна съм. Няма нужда да прибързваме с подобен разговор.

Трент вдигна глава и я погледна с огромен интерес.

— Звучиш така, като че ли са смъкнали огромен товар от раменете ти. Аз пък си мислех, че жените обичат да обсъждат бъдещето.

— Предстои ни да научим много един за друг, Трент — изтъкна Филомена. — Бъдещето ще се подреди. Винаги става така.

— Не е така — отвърна той и в гласа му пролича напрежение. — Бъдещето не се подрежда винаги само. Само че в този случай не бива да се притесняваш.

— Защо?

— Защото аз ще се погрижа вместо теб.

Притеснението ѝ се върна главоломно.

— Трент, може би не бива да водим този разговор сега. Трябва да изясним нещата помежду си, какво ще кажеш? Та ние двамата почти не се познаваме и не ми се иска ти или аз да останем с погрешно впечатление, или...

Той я накара да замълчи с кратка властна целувка. Когато вдигна глава, очите му ѝ се сториха наситенозелени на утринната светлина.

— Не се страхувай, кралице на елфите. В добри ръце си.

Тя усети как ръцете му обхождат тялото ѝ и дразнят чувствителната кожа от вътрешната страна на бедрото ѝ. Прегърна го през врата и бъдещето изчезна.

— Добре — прошепна Филомена и го привлече към себе си. — Наистина съм в добри ръце.

Трент усети разликата в атмосферата между себе си и Филомена от момента, в който се събудиха. Най-сетне бе успял да привлече към себе си пълното ѝ внимание. Забелязал го бе в очите ѝ и в докосванията ѝ. Най-сетне бе до него, каза си той. Беше успял да я привлече достатъчно близо до пламъка, за да усети примамливата му топлина.

Задачата му съвсем не бе изпълнена, напомни си Трент, докато пътуваха към Галънт Лейк. Добре поне, че трудната част, несигурната част бе постигната. Сега можеше да си позволи малко спокойствие и да наблюдава как Филомена размишлява над новите си чувства към него.

Тя все още бе нервна, несигурна, но бариерите падаха сами. Трент забелязваше как на моменти Филомена явно осъзнаваше, че животът ѝ бързо се променя и че това я притесняваше. В други моменти по очите ѝ личеше, че бе учудена.

Поне през повечето време не обръщаше внимание на страховете си и се оставяше на непознатото досега удоволствие да се забавлява, докато бе с него. Филомена Кромуел, помисли си Трент, започваше да разбира какво означава да се влюбиш. Поне, каза си той и стисна палци, надяваше се да е това.

— За какво се замисли? — попита весело тя, докато пътуваха.

Трент се усмихна леко, приковал очи в движението по пътя.

— Че най-сетне успях да привлека вниманието ти. Кой знае защо, този отговор ѝ се стори невероятно смешен и през следващия километър Филомена не престана да се смее.

Той не бе единственият, който усети разликата в нея. Когато пристигнаха в Галънт Лейк, цялото ѝ семейство забеляза веднага промяната в отношенията им. Трент не пропусна топлотата, стаена в очите им, и неизказаното облекчение. Докато вечеряха същата вечер, разговорът, както трябваше да се очаква, се насочи към пътуването до Портланд. Филомена бе неестествено приказлива.

— Хал Рийс и съпругата му се оказаха невероятно чаровни — обясняваше тя, докато си сипваше салатата. — Ходихме на вечеря, след като Трент приключи с работата си, и прекарахме чудесно. Ивлин Рийс ми се извини, че се наложило съпругът ѝ да повика Трент и да му прекъсне почивката, ала изглежда не е имало друга възможност. Господин Болдуин отказвал да подпише договора, без да стисне ръката на Трент и да получи уверенията му за сделката. Ивлин ми разказа, че подобни неща се случвали често. Асгард използвал Трент, за да хване големите риби, защото хората му имали доверие. Пращали него, когато никой друг не можел да свърши работа.

— Ясно — отбеляза развеселен Еймъри и погледна замислено Трент, който бавно похапваше парче содена питка. — Ти с какво се занимаваш в „Асгард“? Сключваш невъзможни сделки ли?

Трент поклати глава.

— Това е само част от работата ми. Аз съм човекът, който елиминира неприятностите, както би казал ти. Изпращат ме там,

където се появят трудности или проблеми. Май за Асгард съм неофициалното момче за всичко.

— Не му позволявайте да ви подведе — заяви Филомена. — Кабинетът му е три пъти по-голям от моя. Има страхотна гледка и мокет. Дори си има лична секретарка. Компании като „Асгард“ не отпускат на момчетата за всичко огромни кабинети с изглед и лични секретарки, освен ако не са наистина много важни.

Трент усети, че Филомена бе единствената на масата, която не усещаше гордостта, струяща от гласа ѝ. С притеснение усети също, че лицето му става издайнически топло, докато тя продължаваше да го хвали пред семейството си. Освен това забеляза, че останалите на масата едва сдържахха усмивките си. Той не знаеше дали да се смее, или да пъшка, затова реши, че бе най-добре да открие начин да промени темата, преди тя да го притесни още повече.

— Филомена — подзе тихо Трент, като използва почти незабележима пауза в монолога ѝ.

— Освен това Ивлин Рийс ми каза, че Асгард е готов да подкрепи всяко обещание, което Трент даде на клиент, защото компанията не можела да си позволи да го изгубят...

— Филомена...

— Запознах се с господин Асгард, след като срещата приключи. Той каза на Трент, че му бил „длъжник“. Нали така го каза, Трент? Каза, че нямало да успее да сключи сделката без теб, а пък много искал тези терени.

Трент се прокашля.

— Филомена, би ли ми подала картофите, ако обичаш?

— Разбира се. — Тя посегна към картофите и продължи да разказва на семейството си за гледката от кабинета на Трент. — Вижда се реката и почти всички мостове.

— Филомена — опита отново той и гласът му стана по-настойчив. — Искаш ли да ти сипя още малко зеленчуци?

— Не, благодаря, вече хапнах достатъчно. — Усмихна му се лъчезарно и отново поде монолога. — Ивлин и Хал Рийс намекнаха, че Трент сигурно щял да стане пълноправен партньор във фирмата, освен ако не реши да напусне и да основе своя компания. Рийс каза, че Асгард бил ужасен от подобна възможност и бил готов на всичко, за да го задържи.

— Филомена...

Тя замълча и го погледна с очакване.

— Кажи, Трент?

— Мисля — започна натъртено той, — че близките ти няма да имат нищо против, ако смениш темата. Поне аз ще съм ти много признателен.

Филомена мигна срещу него и едва в този момент разбра. Бузите ѝ се обагриха в розово.

— Господи, притесних ли те, Трент?

— Меко казано.

Тя се усмихна широко.

— Трябваше да ме ритнеш под масата.

— Обмислях и тази възможност — призна той.

— Да не би да се страхуваше, че ще те ритна и аз?

— И това ми хрумна, но вече бях отчаян.

— Горкичкият. Добре, отстъпвам ти думата — заяви Филомена и махна щедро с ръка, за да си избере той за какво иска да говори. — Избери си тема, каквато пожелаеш.

— Риболов — отвърна незабавно Трент и се обърна облекчен към Еймъри.

Домакинът веднага поде разговор, ала Трент бе успял да забележи задоволството в очите му. Мег и Шари наблюдаваха Филомена със същото изражение. Единствено Филомена не усещаше, че бе издала чувствата си към Трент.

Трент прецени, че може да преглътне чувството на неловкост заради тези наблюдения. Любимата му най-сетне започваше да се влюбва и го разкриваше по очарователен начин.

През следващите три дни той се наслаждаваше на събудените у Филомена чувства. Тя ги изразяваше по най-различни начини. Например, два дни след завръщането им от Портланд той се върна една сутрин с две великолепни пъстърви. Еймъри не бе успял да го придружи, затова Трент бе отишъл сам. Филомена скочи от масата за закуска, където пиеше кафе със сестра си, и предложи да изпържи рибата.

— В кухнята са много заети в момента — обясни тя и пое рибата от него. Насочи се към вратите, които разделяха кухнята от трапезарията. — Аз ще се погрижа вместо теб.

Той улови удивения поглед на Шари и се настани срещу нея, а след това посегна към каната с кафе. Усмихна ѝ се.

— Да не би нещо да не е наред, Шари?

— Не мога да повярвам — измърмори сухо тя. — Според мен Фил иска да ти покаже, че може да готви.

Трент се усмихна.

— А може ли наистина?

— О, да. Мама не ни остави на мира, докато не се увери, че и двете се справяме достатъчно добре в кухнята. Тя имаше някакви старовремски идеи, че това е едно от нещата, които са много важни в брака. Не че това се отрази добре на Фил. Напоследък вече се чудехме дали не говореше сериозно, когато напусна града преди девет години. Той отпи от кафето си.

— И какво е казала преди девет години?

Шари сви едното си рамо.

— Много неща, които на времето не вярвахме, че ги говори сериозно.

— Нещо от рода, че няма намерение да се жени ли?

Шари се усмихна.

— Нещо такова. Тя никога не би си признала, но истината е, че бе разтърсена, когато годежът ѝ приключи. Ако Брейди просто ѝ бе казал, че иска да го прекратят, нямаше да се получи толкова зле. Фил щеше да поплаче, да повъздиша и да ѝ мине. А стана така, че го завари в леглото с Глория Халси. Глория бе проклятието на Фил през цялата гимназия. Двете бяха пълна противоположност. Глория бе кралицата на всички тържества, мажоретка, най-харесваното момиче в класа. Нали знаеш, винаги има по една такава. Да не говорим, че не беше много приятна като човек. Вечно се подиграваше на Фил.

— А Филомена била ли е влюбена и Брейди?

— Беше увлечена по него, ала ми се струва, че никога не е била истински влюбена. Беше прекалено млада и наивна в много отношения. Преди Брейди не бе имала истинско гадже. Той бе първият, който ѝ обърна някакво внимание, а тя копнееше за мъжко внимание. Когато Брейди започна да я ухажда, Фил беше очарована.

— А Брейди защо я е ухаждал, след като е предпочитал момичета от типа на Глория Халси?

Шари се замисли, преди да отговори.

— И аз се чудех. Може би защото Фил най-сетне започваше да се измъква от пашкула си през първата година в колежа. Беше отслабнала и бе станала по-общителна. Имаше нови интереси и ставаше по-самоуверена. През първата година се връщаше през уикендите и за празниците, а Брейди тъкмо се бе върнал след завършването на колежа. Сигурно бе забелязал промените. Може би просто е бил отегчен. В града нямаше много неомъжени момичета, а Глория по това време излизаше с друг и рядко се връщаше. Градът е малък. Брейди нямаше кой знае какъв избор за неделя вечер.

— И така е започнал да излиза с Филомена.

— Да. Самочувствието му беше станало невероятно. Тя го обожаваше и ѝ личеше. След това, преди някой да усети накъде вървят нещата, двамата обявиха годеежа си. Филомена бе на седмото небе. Междувременно Глория се върна за лятото. Беше свободна, отегчена и хукна след Брейди. Брейди пък реши, че иска Глория и партньорство в застрахователната компания на баща ѝ. Само че не знаеше как да съобщи новината на сестра ми.

— Затова я е оставил да научи по гадния начин. — Трент долови остротата в гласа си, но не се опита да я смекчи.

Шари кимна.

— Горкото дете. Беше най-ужасният начин, по който да разбере, че на повечето мъже не може да се вярна. Боя се, че прие урока прекалено присърце. Вече нямаше чувства към Брейди, ала така и не превъзможна удара, който той ѝ нанесе. Замина от града и се закле, че никога няма да се омъжи. — Шари изви устни. — Майка я чака вече десет години да си промени мнението.

— Само че вместо да си промени мнението, Филомена откри „Кромуюел и Стърлинг“ — заключи Трент.

— Не точно — отбеляза бавно Шари. — В Сиатъл води доста активен светски живот.

— Страхувах се от това — изпъшка Трент. — Има свои пари, изискана е и известна. Всеки на нейно място ще води такъв живот.

— Така е, но тя никога не е имала достатъчно сериозни връзки, за да се замисли за някакво постоянно обвързване. Напоследък се притеснява от мъжете, които ламтят за парите ѝ. „Кромуюел и Стърлинг“ се разрасна неимоверно. Има много мъже, които нямат нищо против да получат парче от тортата, а Фил се е научила да държи

мъжете на разстояние. Дори през повечето време ми се струва, че не забелязва какво причинява на околните.

— Знам. — Трент не бе усетил колко силни чувства вложи в тази дума, докато не забеляза усмивката на Шари. — Какво толкова смешно казах?

— Нищо. От край време предполагах, че когато бариерите на Фил започнат да рухнат, ще се случи изненадващо бързо. Откакто се върнахте от Портланд, тя е друг човек, Трент. Никога преди не се е държала по този начин с друг. Ако все още не е влюбена в теб, значи скоро ще се случи.

Той се усмихна, въпреки че тялото му ставаше все по-напрегнато от желание и неизпитвано досега задоволство.

— Мислиш ли?

— О, да — отвърна тихо Шари. — Сигурна съм. Ти наистина ли го искаш, Трент? Защото ако не е така, моля те, просто не продължавай. Няма да бъде честно спрямо Фил, а и цялото семейство ще бъдем ужасно разстроени, ако я нараниш.

Той погледна сериозно Шари.

— Имаш честната ми дума, че нямам намерение да нараня сестра ти. Желая я. Основната ми цел сега е да я накарам и тя да ме пожелае.

Шари задържа погледа му и кимна доволна.

— Вярвам ти. — Изражението ѝ омекна. — Мисля, че си на път да постигнеш целта си.

Трент изви вежди и отпи нова глътка кафе.

— Познавам Филомена и знам, че няма да бъде лесно.

— Сигурно си прав. — Шари се отпусна назад на стола си и го загледа загрижено като сестра. — В момента всичко върви като по вода, нали? Какво ще стане обаче, когато се скарате за пръв път? Искам да те предупредя, че Фил не приема заповеди от мъже и постига своето, когато си науми нещо.

— Това никак не ме учудва — съгласи се добродушно той.

— Така че какво ще стане първия път, когато тя ти се опъне? — попита любопитно Шари. — През последните няколко години е станала невероятно самостоятелна. Справя се сама с всичко. И въпреки че напоследък доста умело се сдържа, характерът ѝ отговаря напълно на червената коса. Колкото и да я желаяш, мисля, че едва ли си човекът, който ще я остави да прави каквото иска.

Трент се засмя.

— Звучи смешно. Червенокоса елфическа кралица се опитва да прави каквото пожелае. Сигурно дори не се сеща да погледне назад.

— Сигурно. И така, какво ще стане?

Той въздъхна.

— Какво ще стане първия път, когато тропна с крак ли? Има едно нещо, което е в моя полза.

— Какво?

— Имам големи крака.

В началото на третия ден след съдбоносното им завръщане от Портланд Филомена започна да става неспокойна. Почти не ѝ оставаше време да бъде насаме с Трент. Още повече се дразнеше, защото той не правеше нищо, за да им остане време за тях двамата.

В това просто нямаше смисъл. През първите две седмици от връзката им Трент все намираще начини, за да останат насаме. А пък тя правеше всичко по силите си, за да го избегне. Сега обаче той нямаше нищо против да я дели със семейството ѝ.

В моменти, когато я обземаше безпокойство, ѝ хрумна, че след като вече я бе вкарал в леглото си, Трент просто нямаше желание това да се повтори. Когато тези съмнения я обсебеха, Филомена вдигаше поглед и винаги откриваше изумрудените му очи, впити в нея, и бе напълно уверена, че продължава да я желае.

Защо тогава не намираще начин и време да се любят? Не спираше да се чуди и ставаше все по-раздразнителна. Всичко бе толкова просто. Някоя вечер можеше да я изведе на разходка или да я покани да повървят покрай езерото, или да накара Хенри, главния готвач във вилата, да им приготви кошница с храна за пикник.

Пикник. Филомена се усмихна. Точно това бе отговорът. Дължеше му един пикник, каза си тя. Нали той я бе поканил веднъж. Този път обаче нямаше намерение да позволи разговорът им да се насочи към бизнеса, както стана последния път. Решила какво да направи, Филомена се насочи към кухнята на вилата. Хенри винаги разполагаше с много храна за пикник. Тя щеше да избере любимите си неща и да измъкне бутилка специално бяло вино от избата. Баща ѝ нямаше да има нищо против.

Половин час по-късно, стиснала кошницата, Филомена тръгна да търси Трент. Откри го да чете книга на терасата с изглед към езерото. Той вдигна поглед към нея, когато тя се упъти към него. Погледна я и веднага забеляза жълтата лента, с която бе прибрала червената си грива, жълтата риза, завързана на кръста, и белите панталони, стегнали бедрата ѝ, леко разкроени около глезени те. Филомена забеляза чувствеността в погледа му, преди Трент да се опита да я прикрие зад любезност.

— Ще ходиш ли някъде? — попита небрежно той и затвори книгата.

— А-ха. Искаш ли да дойдеш? — За пръв път го канеше някъде и кой знае защо се чувстваше нервна.

— Зависи — отвърна шеговито Трент.

— От какво? — Усмивката ѝ бе приятна и небрежна, въпреки че все още не знаеше какво следва.

— От съдържанието на кошницата — обясни той и скръсти ръце зад главата си, докато я наблюдаваше от шезлонга.

— Бутилка от татковото специално бяло вино, сандвичи с пилешка салата, огромен плик картофен чипс и две парчета шоколадова торта.

Трент веднага скочи.

— Защо не започна с това? Да вървим.

— Майка все казва, че пътят към сърцето на мъжа минава през стомаха. Аз обаче така и не ѝ повярвах. Все си мислех, че мъжете са малко по-умни.

— Трябва повече да слушаш майка си. — Той я прегърна през раменете. — Къде ще опустошим този пир?

Тя се поколеба и го погледна с крайчеца на окоето си.

— Защо да не отидем на онова място, където бяхме на предишния пикник?

— Води.

Усмивката ѝ стана по-весела. Значи нямаше да е прекалено трудно. Просто трябваше да го отведе на някое усамотено място, да го нахрани добре, да му сипе вино и да поеме нещата в свои ръце, точно както той бе направил в Портланд.

За съжаление нещата не протекоха така безпроблемно, както си ги мислеше Филомена. Намериха си изолирано място за пикник,

разгънаха одеялото, което тя бе сгънала в кошницата, и похапнаха. Само че всичко спря дотук. Трент не показа никакъв интерес да бъде прельстен.

Това бе смешно, помисли си тя, докато дояждаше последното парче от туршията и се чудеше как да продължи пикника още малко, след като бяха приключили с виното и храната. Говориха си и за бизнес, и за риболов, ала така и не стана и дума за Филомена Кромуел и Трент Равиндър. Тя остана с впечатлението, че ако иска да поговорят за тях, ще трябва да повдигне въпроса сама.

С учудване разбра, че ѝ бе безкрайно неприятно да повдигне въпрос, защото се страхуваше той да не я отхвърли. Никога преди не се бе възприемала като страхливка. Но пък и никога не бе преследвала мъж след онази ужасна случка с Брейди Пакстън. Бе много по-лесно и безопасно да остави мъжете да тичат след нея. За съжаление, след бурното начало, Трент съвсем бе забавил крачка.

— Иска ми се да намеря отнякъде един кашон от това вино за вкъщи, когато си тръгвам — отбеляза той и пъкна празната бутилка в кошницата. — Баща ти има чудесен вкус.

— Нали? — съгласи се Филомена и се подпря на лакът, докато го наблюдаваше как прибира останалото. — Обича всичко във вилата да е първокласно.

— Личи си. Добър бизнесмен е той.

— Знам — намръщи се тя. — Трент?

— Хм?

— Веднага ли искаш да се върнеш във вилата?

— Не бих казал — погледна я.

— Добре. — Филомена се усмихна. — Мислех си дали не можем да останем тук още малко. Сами сме, никой не ни чака.

— Знам. Трябваше да си донеса книгата. Чудесно място да поседи човек и да почете на спокойствие. Може пък да подремна.

— Така ли? — Тя започна да се притеснява. Не очакваше подобно нещо. — Не ми изглеждаш уморен.

— Не съм, ала понеже съм на почивка, би трябвало да спя и да чета книга под сенките, докато съм на пикник — обясни той с усмивка и се облегна на едно дърво. Зарей поглед над езерото. — Красиво място, нали?

— Израснала съм тук и го приемам като нещо естествено — призна разсеяно Филомена. — Трент?

— Ммм? — Той наблюдаваше играта на слънчевите лъчи по водата, очевидно хипнотизиран от тях.

— Мислех си за нас...

— Така ли?

— За онази нощ в Портланд — продължи упорито тя. — Беше нещо специално, нали? — Филомена притаи дъх.

— Да — отвърна тихо Трент. — Така беше.

Тя отново се осмели да си поеме дъх.

— Радвам се, че мислиш така, защото започвах да се чудя дали...

— Какво, Филомена?

Тя погледна профила му, ала не успя да разбере за какво мисли той.

— Нищо. Просто ти не каза и дума, откакто се върнахме.

— Ти също — изтъкна Трент.

Филомена се сви. Така беше. Намести се на одеялото и се примъкна към мястото, където се бе отпуснал той. Единият му крак бе сгънат и Трент го бе обхванал с ръце. Вниманието му все още бе приковано в слънчевите отблясъци по водата.

— Ето, сега казвам — отвърна настъпателно тя.

— Да, чух. — Той не помръдна. — Какво искаш да обсъдим?

Филомена усети, че търпението ѝ бе на изчерпване. Седна и се наведе към него, а веждите ѝ се свиха над носа.

— Не желая да обсъждам абсолютно нищо!

Трент я погледна любезно и любопитно.

— Защо тогава повдигна въпроса?

— Мислех си, че може да е добро извинение, за да те целуна — заяви разпалено тя и се хвърли в ръцете му. Той веднага я прегърна и я притисна до себе си. — Откакто се върнахме от Портланд, само ме целуваш небрежно за лека нощ. — Прегърна го през врата и привлече главата му към себе си. Целуна го с всичката страст, на която бе способна, и откри, че желанието, събудено в Портланд, все още гореше в нея.

Трент не се опита да се съпротивлява. Устните му се разтвориха под натиска на нейните и той я притисна още по-силно. Когато

Филомена усети, че желанието му бе все така силно, тя си отдъхна облекчено и се сгуши до него.

Когато най-сетне прекъснаха целувката, Филомена бе останала без дъх, цялата поруменияла.

— Защо? — попита тя.

Трент се усмихна.

— Какво защо?

— Защо не ме целуна нито веднъж, откакто се върнахме от Портланд?

Едрата му ръка бавно галеше гърдата ѝ.

— Исках сама да разбереш доколко ми имаш доверие.

— Това пък какво означава?

Той улови кичур коса и го нави на пръста си.

— Исках да докажеш сама на себе си, че не се страхуваш да бъдеш отблъсната. Не и от мен.

Филомена се напрегна в ръцете му.

— Не съм сигурна, че ми е приятно да ме манипулират по този начин.

Лицето му омекна.

— Имаше и още нещо, не изчаках просто ти да направиш първата крачка.

— Какво? — попита подозрително тя.

— Хрумвало ли ти е някога, че може би имам нужда да ми дадеш малко сигурност след това, което се случи в Портланд?

Филомена съжали за неувереността си. В нея набъбна топло чувство.

— Трент, извинявай. Дори не бях помислила за това.

— Знам. Свикнала си ти да си таза, която е неуловима. Само че понякога мъжът също иска да разбере, че е желан.

Очите ѝ заблестяха.

— Желая те, Трент.

— Знам, любима. Убеди ме. — Сведе глава над нея и този път целувката им бе сладка смес от желание и доверие. Когато пръстите му се плъзнаха към възела на талията, тя обви врата му и прошепна, че гори от нетърпение да се любят. — Любима, представа нямаш какво ми причиняваш — обвини я той с приглушен стон, докато я настаняваше на одеялото и се отпускате до нея.

Пръстите ѝ се спуснаха по ризата му към кръста. След това дланта ѝ се плъзна още по-ниско, за да открие твърдото доказателство на желанието му.

— Уча се бързо — прошепна Филомена и разкопча катарамата на колана.

Върнаха се във вилата чак към три и половина. Хванати за ръце, Филомена и Трент минаха покрай рецепцията. Мег Кромюел вдигна поглед от работата си и се усмихна с много обич.

— Ето те и теб, Фил. Чудех се къде се скри. Да не забравиш коктейла за Шари и Джим довчера. Между другото, преди час те търсиха.

— Така ли? Кой?

— Глена Стърлинг.

Филомена се ококори.

— Банката! Сигурно от банката са се свързали с нея. — Пусна ръката на Трент, грабна телефона и започна бързо да набира.

Щом чу гласа на Глена, Филомена разбра, че новините не са добри. Сърцето ѝ се сви.

— Нямаме късмет, Фил. Казаха, че се разрастваме прекалено бързо. Предлагат да подадем нова молба, когато разчитаме на по-широка дистрибуторска мрежа.

— Нали затова ни трябва пари, за да си осигурим по-добра дистрибуторска мрежа и така да можем да се разраснем — сопна се Филомена. — Нали това е идеята? — Забеляза, че Трент я гледа напрегнато.

— Знам, Фил. А пък аз имах толкова много идеи за новата линия. Виж, знаехме, че може да стане така. Просто ще започнем отново с някоя друга банка. Може да пробваме в някоя, за която се знае, че отпуска пари на предприемчиви жени. Ще потърся, докато ти си на почивка.

— Дали да не се върна? — попита с нежелание Филомена.

— Какъв смисъл има? Ще ми трябва известно време, за да проуча другите възможности. Нищо няма да направиш, като се върнеш по-рано. Прекарай добре на сватбата на сестра си и ще се видим в края

на месеца. Това е дребна неприятност, Фил. Успявали сме да се преборим с много по-лоши неща.

— Така е. — Филомена затвори и се облегна нещастно на рецепцията. Скръсти ръце на гърдите си и мрачно се вгледа във върха на сандала си.

— Не са ли одобрили заема? — попита тихо Трент.

— Отрязали са ни.

— Може би сега е моментът да си вземете финансов консултант — предложи той.

— Може би. Въпреки че предпочитам да стисна за врата кредитния инспектор. Много разчитахме на тези пари.

— Пилетата се броят наесен, Фил — намеси се Мег, сякаш за да ѝ покаже, че майките знаят всичко. Филомена се усмихна тъжно.

— Знам, мамо.

Трент се засмя, когато забеляза изражението ѝ, прегърна я през раменете и я поведе към терасата.

— Послушай майка си, Филомена. Не, по-добре послушай мен.

Тя го погледна топло.

— Какъв е съветът ти?

— Пилетата се броят наесен.

СЕДМА ГЛАВА

— Какво ще кажеш, Шари? — Филомена се завъртя изящно, за да покаже прилепналата по тялото ѝ бяла плетена рокля, която възнамеряваше да облече за коктейла същата вечер.

Шари бе в семпла червена копринена рокля, която подчертаваше лъскавата ѝ руса коса. Облегна се на вратата и погледна сестра си с възхищение и удивление.

Бялата рокля подчертаваше тялото на Филомена и не оставяше почти нищо на въображението. Деколтетото отпред стигаше почти до пъпа, а гърбът ѝ оставаше гол до кръста. Полата бе къса и откриваше почти целите ѝ крака, удължени още повече от изключително високи сандали. Беше си сложила семпла златна верижка, която сякаш имаше за цел да привлече погледите към дръзката рокля.

— Всеки път, откакто си дошла, облеклото ти за партита става все по-скандално. Първо онова, синьото, със стегнатия корсет, когато събра съученичките си и гърдите ти заплашваха всеки момент да изскочат. Ами червената рокля за моето моминско парти, дето накара всички сервитьори да се опулят. Ами зеленото жарсе, нали и леля Агнес каза, че целият ти гръб бил на показ. А сега и това. Какво се опитваш да направиш? Да не би да ни подготвяш психически за булчинска рокля от прозрачно фолио? Направо не ми се мисли какво ще облечеш на сватбата ми.

Филомена се намръщи към сестра си.

— Господи, Шари, как може да си толкова непросветена. Може и да си решила да останеш да живееш в Галънт Лейк, но усетът ти към модата никак го няма. Трябва да ти кажа, че тази рокля е супер актуална този сезон.

— Разголила си се прекалено много, Фил — опита се да ѝ обясни неуверено Шари. — На теб ти стои добре, само че не съм сигурна, че е подходяща за коктейл в Галънт Лейк. Този град едва ли е в състояние да преглътне нещо повече от зеленото жарсе.

— Глупости. — Филомена се изправи пред огледалото, за да се увери, че с косата ѝ всичко е наред. Беше я прибрала в измамно небрежен кок. Няколко немирни червени къдрици се спускаха на гърлото. — Сигурна съм, че хората от Галънт Лейк ще понесат гледката.

— Ами Трент?

— Ммм? — Филомена си сложи висящи лъскави обеци. — Какво Трент?

— Той ще одобри ли вида ти?

Филомена се намръщи на сестра си.

— Мислиш, че няма да хареса роклята ли?

— Мисля, че той става все по-властен, когато стане въпрос за теб. Не съм сигурна, че ще му бъде приятно и Брейди Пакстън, и останалите да те зяпат цялата вечер.

Филомена спря да си слага червило.

— Не съм свикнала някой мъж да ми казва какво мога или не мога да обличам през изминалите девет години, Шари. Нямам намерение да го позволя сега. Освен това Трент не мисли дребнаво като провинциалист. Няма да недоволства заради роклята.

Шари се усмихна многозначително.

— Ще видим.

Филомена присви очи.

— Какво може да направи, освен да помърмори малко? — попита тя и си спомни как бе недоволен заради зелената жарсена рокля, с която бе облечена в кънтри клуба.

— Ще тропне с крак — предложи Шари.

Филомена се изкиска.

— Малко вероятно. Какъв смисъл има? Достатъчно умен е да не се опитва да направи подобно нещо.

— Щом казваш. — Шари отново изгледа сестра си. — На теб тази рокля ти стои чудесно, нищо че прилича по-скоро на цял бански. Едно е сигурно, в Галънт Лейк няма да я забравят скоро. Добре ли прекарваш почивката си, Фил?

Филомена срещна умните очи на сестра си.

— Чувствах се чудесно, преди Глена да ми съобщи лошите новини днес следобед.

— Мама ми каза — призна с много съчувствие Шари. — Освен това каза, че Трент ти е предложил да ти осигури финансов съветник, който да те насочи как да постъпиш.

— Така каза. Мисли, че това може да ми помогне. Разправя, че двете с Глена сме на много опасен етап от развитието на бизнеса. Трябвало да решим някои неща и да си начертаем план, вместо да се опитваме да се разрастваме толкова бързо.

— Мама и татко са много доволни от себе си, да знаеш.

— Защото ми пробутаха Трент и както изглежда ще се получи ли?

— А-ха.

— Ами какво да ти кажа? — попита с широка усмивка Филомена. — Не мога да отрека, че се справиха чудесно.

— Мама все повтаря, че Трент те гледал по същия начин като Джим мен, когато сме започнали да излизаме заедно. Все едно, че е гладен и жаден.

Филомена си сложи парфюм и се отправи към вратата. Погледна сестра си.

— Гладен и жаден, значи? Какво ще кажеш да слезем и да се изправим пред лъвовете?

Шари се разсмя.

— Ти върви първа. Искам да се порадвам на изражението на Трент, когато види роклята ти.

Филомена сви рамене и заслиза по стълбите. Очакваше с нетърпение коктейла. Това бе първото ѝ излизане с Трент след завръщането им от Портланд и бе нещо като среща.

Трент бе в антрето с родителите ѝ и Джим Девор. Вдигна поглед, докато говореше нещо на Еймъри, и забеляза как Филомена слиза по стълбите. Тя му се усмихна щастливо, усетила, че и родителите ѝ, и Джим не могат да откъснат очи от роклята.

Трент изглежда бе единственият, който не бе шокиран от роклята. Изумрудените му очи се плъзнаха по дрехата, а след това се върнаха отново на лицето ѝ. Не каза и дума.

— Фил, мила — започна притеснена Мег Кромуюел. — Тази рокля не е ли малко... Ами малко... — Майка ѝ не знаеше какво да каже.

— Вече я предупредих — заяви Шари, докато се приближаваше към Джим за целувка. — Тя обаче реши, че хората от Галънт Лейк все

някак ще я преглътнат.

Джим се ухили към Трент.

— Въпросът е дали Трент ще я преглътне. Успех, приятелю. Предупредих те какви са опасностите, когато искаш да си вземеш жена от този дом.

— Разбирам — измърмори Трент, без да откъсва очи от Филомена, която се усмихваше неестествено мило.

Еймъри Кромуел прочисти гърлото си и се направи, че поглежда часовника.

— Най-добре да вървим, Мег. Шари ще тръгне с Джим, а Трент каза, че двамата с Филомена ще дойдат с неговата кола. — Той хвана съпругата си за ръката и с решителна крачка я поведе към вратата. Мег извърна притеснено поглед към Филомена, но се остави Еймъри да я изведе.

— Хайде да тръгваме и ние, скъпа — предложи Джим и протегна ръка към Шари. — Имам слаби нерви. Не мога да гледам кръв.

— Та ти си лекар — напомни му Шари, докато той я теглеше към вратата.

— Затова не мога да понасям кръв. — Джим затвори вратата и остави Филомена и Трент сами в антрето.

Филомена бе застанала на последното стъпало и гледаше Трент в очакване.

— Да тръгваме и ние. Искаш ли да вземем моята кола?

Той бавно пристъпи към нея и в очите му проблеснаха весели искри, примесени с решителност. По устните му се плъзна лека усмивка.

— Не можа да се въздържиш, нали?

— От какво да се въздържа? — попита невинно тя.

— Филомена, любима, мисля, че си изработила противния навик да смяташ едрите хора за глупаци. Само защото ти изглеждам по-голям от средните динозаври не означава, че мозъкът ми е недоразвит като техния.

Очите ѝ се смееха, защото се наслаждаваше на факта, че бе на най-долното стъпало и бе с толкова високи токчета, че не ѝ се налагаше да гледа нагоре към него.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че си по-умен от средно статистическите динозаври?

— Поне така си мисля. Дори и да не съм, все още размерът е на моя страна. Отиди да се преоблечеш, любима! — нареди мило Трент.

Филомена мигна.

— Не ти ли харесва роклята?

— Тази рокля — отвърна спокойно той — е измислена така, че да накара всеки мъж да пожелае да те отнесе право в леглото. За съжаление ние с теб отиваме на коктейл, няма да си лягаме.

Тя протегна ръка и го погали снизходително по главата, усмивката ѝ изпълнена с женска сигурност.

— Това, значи, бил проблемът. Шари беше права. Ти ставаш малко властен. Няма защо да се притесняваш, Трент. Това е от роклите, които казват „гледай, но не пипай“. Никой от присъстващите на коктейла няма да ме завлече в леглото си. — Филомена замълча и се усмихна игриво. — Освен ако ти не се увлечеш и не направиш нещо прибързано.

Той не обърна внимание на ласката ѝ. Усмивката му не трепваше.

— Шари греши. Не съм малко властен. Аз съм много властен. Достатъчно поводи за приказки даде в Галънт Лейк, откакто дойде. Не е нужно да затвърдиш победата си тази вечер. Иди да се преоблечеш, мила. Закъсняваме.

Тя се вгледа в изражението му и прецени, че въпреки усмивката си и веселите искри в очите си, Трент бе много сериозен. Пое си дълбоко дъх и бавно го изпусна.

— Защо ми се струва, че това е повратен момент във връзката ни?

— Не е повратен момент във връзката ни. Достатъчно се позабавлява за сметка на нещастните хора от Галънт Лейк. Преоблечи се, Филомена.

Тя забарабани с пръсти по парапета.

— Или какво?

— Или ще използвам размерите си и малкото ум, който имам, за да ти помогна да се преоблечеш.

Филомена мрачно се усмихна.

— Заплашваш ли ме, Трент?

— Обещавам ти, любима.

Последва дълго мълчание. Часовникът в антрето тиктакаше шумно в тишината, докато тя преценяваше настроението и решимостта

на Трент.

— Нека обмислим положението като зрели разумни хора, Трент — каза предпазливо Филомена. — Тук се крият няколко възможни проблема. Ако ти позволя да ме сплашиш и да ме накараш да си сменя роклята, още щом вляза на коктейла, цялото ми семейство ще разбере, че съм просто една безхарактерна слаба жена.

— Ако не си смениш дрехата, цялото ти семейство ще се убеди, че аз съм безхарактерният слабак — изтъкна сериозно той.

— Не бих казала — отвърна тя, без да обръща внимание на забележката му. — Никой не би те помислил за слабак. Другият проблем е, че ако се преоблека, ти ще останеш с впечатлението, че можеш да ми нареждаш какво да правя винаги, когато ти хрумне. Това е типичното отношение на по-едрите хора към дребните. Това е една от основните причини, струва ми се, поради които мъжете винаги мислят, че са нещо повече. Светът щеше да бъде много по-различен, ако жените бяха по-високи и силни от мъжете. И отношенията между половете щяха да са различни.

Трент погледна часовника си.

— Не съм сигурен, че имаме време за антропологични догадки.

Филомена обаче се бе запалила по темата.

— Само си помисли колко различно щеше да бъде всичко, Трент. Ако жените бяха по-едри и силни, те щяха да вземат решения и раздават заповеди. Те щяха да се тези, които да са властни, да защитават останалите и да нареждат.

— Май се отклонихме от въпроса.

Тя махна незаинтересовано с ръка, очите ѝ блеснали от вълнение заради обсъждането на този въпрос.

— Всички ще си кажат, че е напълно естествено мъжете да си останат вкъщи и да се грижат за децата и да си обличат сексапилни рокли. Нали те ще бъдат по-слабият пол? И семейството щеше да бъде различно. Най-важното е, че жените нямаше да бъдат жертви. Нямаше да ги е страх, че някой ще ги изнасили или че мъжът им ще ги бие и тормози. Нямаше да им се налага да се преструват, че не са умни като мъжете. Нямаше да им се налага да играят игрички...

— Филомена! — Той я прекъсна, защото търпението му се изчерпваше. — Имам чувството, че се опитваш да ми играеш игри,

затова е най-добре да те предупредя, че не съм в настроение. Отивай да се преоблечеш.

— Защо да се преоблека? — предизвика го тя. — Дай ми една смислена причина, поради която да не бъда в дрехата, която вече съм си избрала.

Трент отметна бялото ленено сако и подпря длани на ханша си. Присви очи и усмивката му се стопи. Погледна Филомена.

— Искаш смислена причина ли? Ще ти кажа веднага. Ти не живееш в приказка. Живееш в свят, който е много по-малък от мен. *Върви горе и се преоблечи.*

Тя остана неподвижна още минута. Той не бе повишил глас, ала на него не му се налагаше да го повишава, за да каже каквото иска.

— Със сила нищо не се постига — заяви Филомена.

— Не, но оказва доста добро влияние върху изхода на нещата, нали?

Тя знаеше, че е победена. Вирна брадичка и му се усмихна презрително.

— Не забравяй какво се е случило с динозаврите. — Завъртя се рязко и се заизкачва по стълбите, а смехът му отекна в антрето.

Когато се качи в стаята си, Филомена се огледа и неочаквано се усмихна. Бялата рокля наистина беше твърде разголена. Вече не й бе интересно да шокира Галънт Лейк. Важното в случая бе, че Трент се опитваше да я командва и ревнуваше. Та той се влюбваше в нея, помисли си щастливо тя. След като вече бе сигурна, настроението й се върна и бе готова на отстъпки.

Десет минути по-късно Филомена слезе при него с прилепнала рокля без презрамки в мек прасковен цвят. Над коленете бе разкроена и изглеждаше изтънчена и едновременно с това закачлива, ала Трент нямаше да може да негодува срещу модела. Тя отново спря на последното стъпало.

— Доволен ли си? — попита с високомерна усмивка.

Той се усмихна.

— Става. — Протегна се и я хвана за ръката. — Благодаря ти, Филомена.

— За какво?

— Че не позволи да изглеждам като безмозъчен динозавър слабак пред семейството ти.

Тя му се усмихна подигравателно.

— Длъжник си ми.

Трент се разсмя и отвори вратата.

— Ти винаги успяваш да излезеш суха от водата. Добре, длъжник съм ти. — Спря на стълбите пред входа, наведе се и докосна леко устните ѝ. — Кога ще си прибереш дълга? — прошепна той.

— Когато най-малко очакваш. — Филомена погледна към колите. — Нека да вземем поршето.

— Няма нужда. Всички в Галънт Лейк вече са го виждали.

— Не е затова — обясни тя и извади ключовете от чантата си. — Просто искам аз да карам.

Трент изпъшка и недоволно се намести до нея.

— Това ли ще бъде наказанието ми, задето спечелих битката за роклята?

— Струваш ми се нервен — подразни го Филомена, запали и включи на скорост.

— Ти караш като луда. Разбира се, че съм нервен.

— Аз — заяви тя, докато чакълът свистеше под гумите, — съм отличен шофьор. — Поршето се изстреля от алеята, сякаш бе чистокръвен кон на състезание. Когато излязоха на главния път около езерото, скоростта бе доста висока. Филомена караше, стиснала волана с две ръце, и много внимателно. Обичаше да усеща как колата послушно се подчинява на всяко нейно трепване. Умишлено намаляваше на завоите.

Той търпя почти десет минути, а след това заяви тихо:

— Добре, достатъчно.

— Кое е достатъчно? — попита любезно тя.

— Върна ми заради битката за роклята. Сега намали и покажи малко здрав разум.

В гласа му прозвуча острота, която я нямаше, когато ѝ нареди да се преоблече. Филомена разбра, че Трент бе видял достатъчно от маневрената кола. Послушно намали. Последва дълго мълчание.

— Не съм свикнала — заговори най-сетне тя.

— Не си свикнала да се съобразяваш с един мъж ли? Знам. Важи и за двамата. И аз не съм свикнал да изпитвам подобни чувства към жена. С времето и двамата ще се научим да се справяме.

Последва ново дълго мълчание, защото и двамата се замислиха чак докато Филомена паркира поршето на алеята пред къщата на семейство Айкън край езерото. Тя изключи мотора и огледа смълчана останалите паркирани коли.

— Не забравяй, че си ми длъжник.

— Не съм забравил — отвърна той.

Филомена отново замълча.

— Май семейство Айкън са поканили цял Галънт Лейк тази вечер.

Трент отвори вратата и слезе.

— Не се притеснявай, тази рокля ще направи много повече впечатление от бялата.

Тя огледа прасковената рокля, намръщи се и слезе от колата.

— Защо го каза?

Той ѝ се усмихна широко.

— Просто предполагам, но имам чувството, че повечето от старите ти приятелки от гимназията слушат от доста време за дрехите ти. Сигурно са отишли и са си купили най-дръзките тоалети, за да се опитат да те конкурират тази вечер. Като се появиш с нещо скромно, с изчистени линии, те ще изглеждат безкрайно прости.

Филомена избухна в смях.

— Откога стана такъв експерт по женска психология?

— Уча бързо. — Хвана я за ръката и я поведе към отворената врата на къщата.

Тя почти веднага разбра колко права е била, когато предположи, че почти цял Галънт Лейк ще присъства на партито на семейство Айкън. Холът бе пълен с народ, също и кабинетът, и кухнята, и терасата. Навсякъде имаше храна, а Тод Айкън бе подредил бар с невероятен избор край вратата. Отначало почти никой не забеляза новодошлите. Имаше толкова много гости, че бе трудно да се разбере кой идва и си отива.

— Ще донеса по нещо за пиене — предложи Трент. — Не мърдай от тук.

Филомена кимна и го загледа, докато отиваше към бара. Бе толкова висок, че веднага се открояваше сред множеството.

— Фил! Ето те и теб. Защо се забавихте толкова много с Трент? Тъкмо се канех да се обадя вкъщи и да проверя какво става. — Шари

се появи сред гостите и се усмихна на сестра си. Бързо огледа скромната прасковена рокля. — Виждам, че съм била права. Накарал те е да си смениш роклята.

— Трент не ме е *накарал* да си сменя роклята — уведоми я Филомена. — Обсъдихме въпроса и след като преценихме аргументите си, реших да не позволя да изглежда като някой безхарактерен слабак.

Шари се заля от смях и неколцина от застаналите наблизко гости се обърнаха.

— Това е просто невъзможно. — В този момент Трент се върна с чаша вино за Филомена и халба бира за себе си.

— Здравей, Шари — поздрави я дружелюбно той. — Къде е Джим?

— Обсъжда плюсовете на противогрипната ваксина с майката на един от пациентите си. Тъкмо питах Филомена защо се забавихте толкова и чак тогава забелязах, че е с различна рокля.

Филомена прецени, че повече няма да издържи.

— Ако още някой каже и дума за това, че съм си сменила роклята, кълна се, че ще се съблека чисто гола наред сред хола на семейство Айкън и тогава вече ще има какво да обсъждате. Ясно ли се изразих?

— Да не си казала и дума повече, Шари — посъветва я Трент. — Аз лично ѝ вярвам.

— О, аз също — побърза да отвърне Шари. — Мога да се шегувам с нея, докато не изригне огън и жупел.

Преди да продължат, ги прекъсна непознат глас. Привлекателна тъмнокоса жена, приблизително на възрастта на Филомена, висока почти колкото нея, се промъкна през тълпата.

— Фил! Ето те и теб. Разбрах, че ще дойдеш тази вечер. Откога не сме се виждали. Господи, изглеждаш чудесно. Всички така казваха!

— Здравсти, Лиз. За малко да не те позная — засмя се Филомена на старата си позната. — И ти също изглеждаш чудесно. — Не бе виждала Лиз Сойър от гимназията. Лиз бе две години по-голяма от нея, ала бяха почти еднакво високи.

— Обзалагам се, че ще познаеш дрехите, нали? — Лиз се завъртя, за да демонстрира пъстрия пуловер и копринена пола. — От „Кромуел и Стърлинг“ са, разбира се. Обожавам ги. Гардеробът ми е пълен с твои дрехи. Страхотно стоят.

Филомена ѝ благодари доволно и я представи. След малко около тях се скупчи весела група млади жени и Филомена заразказва за пътуванията си до Таити и Индия, докато търсела екзотични платове. За момент вдигна поглед, когато Трент я докосна по ръката, за да ѝ каже, че ще отиде да потърси баща ѝ.

— Добре — отвърна с усмивка тя. — Ще се видим по-късно.

Той я целуна нежно по челото и тръгна да търси приятеля си по риболов. Лиз и останалите се загледаха любопитно след него, но отново насочиха вниманието си към Филомена и я заразпитваха за предстоящите модни тенденции.

След известно време тя усети, че се забавлява. За пръв път, откакто се бе върнала в Галънт Лейк, не мислеше какво да направи, за да впечатли жителите на града и да им даде да разберат, че вече води съвършено различен начин на живот. Вместо това се отпусна и с удоволствие заговори със старите познати.

Животът ѝ в Галънт Лейк навремето съвсем не бе лош, мислеше си Филомена. Освен нея имаше още много млади жени, които не бяха приети за мажоретки и които не бяха поканени от нито едно момче на абитуриентския бал. Повечето се бяха справили доста успешно в живота, не по-зле от нея.

Когато цигареният дим и топлината станаха нетърпими, тя се извини и отиде да си вземе нова чаша студено бяло вино. Поговори няколко минути с домакина, докато той оставяше нови бутилки на малкия бар, и реши да излезе навън, за да подиша чист въздух на терасата.

Огледа се за Трент, преди да излезе, и го забеляза в другия край на стаята да разговаря с баща ѝ и с други двама мъже. По сериозните им изражения предположи, че обсъждат вероятността да избухне трета световна война или най-малко местата по езерото, които си струват за риболов. Понякога мъжете не умееха да живеят, помисли си Филомена с усмивка.

Лек бриз я посрещна, когато пристъпи през плъзгащите се врати. Стана ѝ приятно, щом забеляза, че бе сама на терасата поне за малко. Трябваша ѝ няколко минути, за да си поеме дъх след веселата шумотевица вътре. Стиснала чашата в ръка, Филомена отиде в далечния край на терасата и се облегна на перилата, загледана в блесналото под луната езеро.

За пръв път тази вечер можеше да се наслади на самотата. Веднага се замисли за Трент Равиндър.

Нямаше да смени бялата рокля заради друг мъж, каквото и да станеше. Тази мисъл я отрезви. Странно, как дребните неща се оказват толкова важни и значими.

— Фил?

Гласът на Брейди Пакстън прекъсна мислите ѝ.

— Здравей, Брейди — отвърна Филомена вяло. Дори не се обърна към него. Остана облегната на парапета, хванала небрежно чашата в едната си ръка.

— Търсех те — призна веднага той и се приближи до нея. — Трябва да поговорим.

— Няма да стане, Брейди.

Той застана до нея и също се облегна. Бризът разрошваше косата му и тя усети аромата на афтършейва му. Намръщи си и си каза, че тази миризма никак не ѝ допада.

Брейди въздъхна дълбоко.

— Добре, отначало бях по-бавен, ала всичко вече ми е ясно. Умееш да се изплъзваш, Фил, не мога да го отрека. Не съм вярвал, че ще се справиш.

Филомена почука с нокът по кедровия парапет.

— С какво да се справя, Брейди?

— Нищо чудно, че не искаше да се споразумееш с мен и не прие комисионата, която ти предложих онзи ден. Имала си свои планове, нали? Сигурно добре си се посмяла за моя сметка и на петте процента комисиона.

— Не бих казала — отвърна сухо тя и се зачуди накъде ли ще ги отведе този разговор. — Как е жена ти? Тук ли е тази вечер? Защо не я поканиш при нас?

— Забрави за Глория — сопна се той. — Двамата с теб говорим за бизнес.

— Аз не говоря за бизнес. Излязох да подишам свеж въздух.

— Доста си трудна, Фил. Кой да предположи, че тъкмо ти ще се окажеш такъв костелив орех? Беше такава миличка преди девет години.

— Искаш да кажеш, че съм била глупава преди девет години, нали, Брейди? Кажи го направо, че съм била тъпа. Е, на някои от нас

ни трябва повече време да пораснем, отколкото на другите. Само че аз най-сетне пораснах.

Той я погледна с пламнал напрегнат поглед.

— Не си забравила, нали? Все още ме желаеш. Виждам го. Под цялото това перчене прикриваш желанието си към мен.

Бавна подигравателна усмивка плъзна по устните ѝ, когато се обърна към него.

— Ако наистина го мислиш, значи си по-голям глупак от мен на деветнайсет. Не бих те приела дори някой да те поднесе като подарък.

Настроението му веднага се смени. В очите му проблесна гняв и Брейди изкриви устни.

— Защото се надяваш на нещо по-добро ли? Въобразяваш си, че си хванала на въдицата онзи Равиндър. Я си помисли пак. Той е едра риба. За него не си нищо повече от едно лятно увлечение. Ако имаш ум в главата, ще го използваш за информацията, която ни трябва и на двамата. Не се заблуждавай, че има сериозни намерения към теб.

— Както едно време се излъгах с теб ли? — попита тя небрежно.

Дори в сумрака успя да забележи руменината, плъзнала по страните му. Погледът му стана по-напрегнат.

— Преди девет години трябваше да взема решение. Ако ще те успокои, платих скъпо и прескъпо за това решение. Не съм щастлив с брака си, Фил. Има толкова много ноци, в които лежа и се чудя какво щеше да се случи, ако двамата с теб бяхме останали заедно. Единствената причина, поради която не съм се развел с Глория, е, че баща ѝ ще развали партньорството.

— А не те ли интересува, че имаш две деца? Това не е ли от значение за решението ти да не поискаш развод? Май пет пари не даваш кого ще нараниш. Но затова пък бизнес споразумението не е за изпускане. Мога само да ти кажа, че преди девет години си взел правилното решение. Искрено се радвам, че не се ожени за мен. Съпругата ти и децата ти са за съжаление.

— Не ми пробутвай тези приказки, Фил — продължи Брейди с дрезгав глас. — Не съжеляваш нито тях, нито някой друг, защото си прекалено заета да се правиш на номер едно. Разбрах го веднага. Мен не можеш да ме заблудиш.

— Нима? — попита подигравателно тя. — И какво, според теб, съм намислила?

— Имаш връзка с Равиндър. Целият град го знае.

— Сериозно?

— Всички знаем, че си заминала с него за Портланд. По дяволите, Глория веднага ми съобщи, щом се прибрах от работа същия ден. Искаше да ме увери, че не си нищо повече от една малка уличница и че се мотаеш из Галънт Лейк, за да ме прелъстиш. Каза, че си набелязала по-едра риба. Тогава разбрах какво си намислила.

— Според мен е по-добре да не казваш нищо повече, Брейди.

Той не обърна никакво внимание на думите ѝ.

— Мислиш си, че знаеш какво правиш, ала ще си навлечеш големи неприятности, ако не ме послушаш. Знам, че си започнала връзка с него, за да разбереш какви са намеренията на „Асгард“. Само че не можеш нищо да направиш с тази информация, освен ако не си сътрудничим. Аз притежавам най-добрите земи около езерото. Рано или късно ще ти се наложи да започнеш да работиш с мен. Дори съм готов малко да покача комисионата ти.

— Зарежи я тази работа, Брейди.

— Добре, ще работим като партньори, ако това ти е целта.

— Казах ти да престанеш, Брейди.

Той се вбеси от тихо изречения ѝ отказ.

— Ти на кого си въобразяваш, че ще продадеш информацията, ако не на мен? Нямах никакъв избор, мътните го взели!

В този момент Филомена изгуби търпение. Завъртя се рязко и се изправи срещу него.

— Брейди Пакстън, ти си глупак, дори да притежаваш най-хубавите земи около езерото. Първо, „Асгард“ не се интересуват да строят курорт тук. Второ, дори компанията да проявява интерес и аз да знаех кои терени са набелязали, нямаше да ти кажа, независимо какви пари ми предлагаш за информацията. Искаш ли да знаеш защо?

— Защото си въобразяваш, че Равиндър е влюбен в теб. Това ли е?

— Защото знам, че аз съм влюбена в него — поправи го рязко Филомена. — И което е най-важното, ще се омъжа за него. Ако си въобразяваш, че ще предам мъжа, за когото възнамерявам да се омъжа, заради някаква скапана сделка с недвижими имоти, тогава само ще ти кажа, че изобщо не ме познаваш. Защо сега не изприпкаш вътре и не потърсиш съпругата си? Сигурна съм, че вече те търси.

— Малка мръсница!

Брейди вдигна ръка и се извиси над Филомена. Тя не отстъпи, но стисна чашата с вино, готова да я запокити по него в самозащита. Така и не се стигна до насилие. Трент заговори от вратата и гласът му проряза мрака като леденостуден огън.

— Ако посмееш да я докоснеш, Пакстън, ще те разкъсам на парчета и никой няма да ти помогне.

ОСМА ГЛАВА

Филомена се завъртя рязко и видя Трент да пресича терасата с бърза крачка. Въздъхна облекчено, остави чашата си на парапета и се втурна към него. Той я прегърна с дясната си ръка и я притисна до себе си. Веднага се почувства спокойна и защитена до него. Беше толкова едър и силен и от него лъхаше на безопасност, мислеше си тя. Имаше моменти, когато едрото му тяло я успокояваше.

— Съжалявам за всичко това — прошепна Филомена до сакото му.

Трент я притисна нежно.

— А аз не. — След това повиши глас. — Май е време да се връщаш вътре, Пакстън. Няма смисъл да продължаваш да тормозиш годеницата ми. Няма да ти продаде информацията, която ти трябва, дори да я имаше, а тя я няма. Сигурно вече сам си успял да разбереш, че няма да си позволи да се заплете в любовна авантюра с теб. Само че след като не успяваш да разбереш нещо толкова простичко, тогава се вслушай в думите ми и си набий в главата, че ако се приближиш до нея още веднъж, ще те смачкам. Разбрахме ли се?

Брейди го заобиколи, лицето му бе изкривено презрително, докато минаваше към плъзгащите се врати.

— Фил е царица на игричките, Равиндър. Ако си толкова умен, колкото си мислят хората, няма да се оставиш да бъдеш заблуден. Признавам, че се е превърнала в готино парче, ала определено се цели доста нависоко. Не го забравяй, ако те интересува кое...

Брейди така и не довърши изречението. Филомена усети как тялото на Трент се напрегна за момент, а след това той се стрелна напред с такъв мощен замах, сякаш бе роден хищник. Едва й остана време да разбере, че вече не бе притисната в прегръдката му, когато чу зловещ удар и въздухът изсвистя от гърдите на Брейди.

— Господи — възкликна тя, шокирана от бързината, с която се бе случило всичко, както и от насието. Остана загледана в превитото

тяло на Брейди. Той се надигна на лакът, задъхан, и погледна обезумял извисилия се над него Трент.

— Сега по-ясно ли ти е? — попита Трент.

— Копеле гадно, твоя е! — Брейди се изправи с усилие, изтупа нервно дрехите си и с леко олюляване влезе в къщата.

— Ами ако подаде жалба? — попита тихо Филомена, изказвайки първото, което ѝ дойде наум.

— Можеш да си сигурна, че няма да го направи. — Трент я погледна и поклати глава, когато забеляза изписалото се по лицето ѝ притеснение. — Няма да може да обясни как се е стигнало до това — обясни той. — Ще бъде много унижително.

— А-ха. — Тя прехапа долната си устна и се замисли над възможността. — Много унижително, нали? А Брейди не може да понася униженията.

— Именно.

Филомена го погледна със страх.

— Не ме дръж в напрежение. Каква част от разговора чу?

В първия момент той замълча.

— Достатъчно. Мен ме интересува единствено онази част, когато каза, че ще се омъжиш за мен.

— Точно от това се страхувах — въздъхна тя и отново се подпря на парапета. — Извинявай, Трент. Думите сами се изплъзнаха. Не мислех, честна дума. Опитвах се да убедя Брейди, че той изобщо не ме интересува, а пък той каза, че съм имала любовна авантюра с теб и така тръгна всичко. — Филомена взе чашата вино и отпи голяма глътка за кураж. — Понякога върша нещата импулсивно. Просто стар навик.

— Това чувство ми е познато. — Той небрежно потри кокалчетата на ръката си и пристъпи към нея. Очите му блестяха на лунната светлина. — Понякога и аз постъпвам импулсивно. Но това не означава, че съжалявам за решенията си. Ами ти?

Пръстите ѝ се свиха около чашата, докато го наблюдаваше с ясен открит поглед.

— И аз не съжалявам за нещата, които съм направила импулсивно. Предполагам, че в повечето случаи изобщо не могат да бъдат наречени импулсивни. Понякога са продиктувани от подсъзнанието и истината излиза наяве без предупреждение.

Погледът на Трент омекна, макар очите му да продължаваха да блестят. Повдигна ръка и я погали по бузата.

— Разкажи ми за тази истина, която изскочи без предупреждение — настоя той.

— Аз... Ами аз току-що разбрах... Докато говорех с Брейди, че съм влюбена в теб.

Трент докосна косата ѝ с устни.

— Не мога да повярвам.

— Знаем, че е неочаквано — побърза да каже тя. — Ама, виж...

Аз...

Той я накара да замълчи, като постави пръсти на устните ѝ.

— Всичко е наред, мила. Всичко е наред. Не се оплаквам, повярвай ми. Просто нещата се случиха толкова бързо. Още съм шокиран.

— Толкова бързо ли?

Трент се усмихна.

— Влюбих се в теб няколко часа, след като се запознахме, елфическа кралице.

— Наистина ли, Трент?

— Наистина. Отдавна знам какво искам и все си повтарях, че ще успея да те привлека. Честно казано, мислех си, че ще ти трябва много повече време, за да го разбереш. Ти изобщо не се интересуваше от брак и аз реших, че ще са необходими много повече усилия от моя страна, за да те отведа пред олтара.

Филомена му се усмихна.

— Разочарован ли си от лесната победа?

— Ти шегуваш ли се? Искрено съм ти благодарен, че се осъзна толкова бързо. Спести ми много работа. Нямам никакво намерение да подлагам на изпитание късмета си.

Тя го прегърна с копнеж.

— Толкова се радвам, Трент. Не мога да повярвам! — възкликна Филомена, обзета от щастие. — Нямах представа докъде ще стигнат нещата между нас. Трябва да съм била сляпа. Господи, никога не съм изпитвала подобно нещо към друг. Защо не го разбрах по-рано?

Той се засмя тихо и я притегли по-близо до себе си.

— Беше прекалено заета да стоиш далече от мен, докато демонстрираше успехите си пред Галънт Лейк. Не видя дървото,

защото гледаше цялата гора.

Тя се засмя до ризата му.

— И то такова голямо дърво. Значи ме заведе в Портланд, за да привлечеш вниманието ми, така ли?

— След това всичко си дойде на мястото.

— Ти си много умен мъж — призна Филомена.

— Знам.

— И скромен.

— Трудно е да си скромен, когато си толкова умен, но аз се старая — съгласи се смирено Трент.

Очите ѝ танцуваха от щастие, когато вдигна глава, за да срещне погледа му.

— Да ме накараш да се влюбя в теб е едно, а аз казах на Брейди, че ще се омъжа за теб. Това вече е нещо друго. Достатъчно умен ли си да ме задържиш, докато се опитваш да се измъкнеш от брака?

— Нямам никакво намерение да се измъквам от брака — каза ѝ той страстно и я целуна отново. Когато най-сетне вдигна устни от нейните, Филомена тръпнеше цялата. Погледна я със задоволство и се усмихна. — Ти сама ми се вриче. Каза на Брейди, а това означава, че всички на партито вече са научили.

— Доста страшна мисъл.

— А-ха. След няколко минути семейството ти ще пристигне, за да поиска потвърждение.

— Не ми се струваш нервен.

— Защото не съм — отвърна Трент. — Ами ти?

Тя поклати убедено глава.

— Не съм — прошепна. — Тъкмо това искам. Никога нямаше да се сетя сама, ала това е, което искам. Трент, има толкова много неща, за които да поговорим. Толкова много ни предстои да обсъждаме. Искам да знам...

— Филомена! Трент! Какво, по дяволите, става? — прогърмя гласът на Еймъри на терасата.

Трент се обърна, както бе прегърнал Филомена. Еймъри бе повел всички след себе си. Зад него бяха Мег и Шари и ухиленият Джим Девор. Чичо Джордж и леля Агнес пристъпваха най-отзад. Джордж размахваше бутилка шампанско и подвикваше на другите гости да

донесат чаши. Следваха ги още хора, които дори не криеха любопитството си.

Трент огледа множеството лица.

— Много е трудно да се запази тайна в такъв малък град, нали?
— отбеляза той.

На следващия следобед Филомена се бе облегнала на Трент, отпуснат на дънера на дърво близо до водата. Беше я прегърнал с една ръка, а с другата подхвърляше камъчета в езерото.

— Сигурен ли си, че знаем какво правим? — попита лениво и весело Филомена.

— Спокойно. Аз ще се погрижа за всичко.

— Може би трябваше да почакаме да мине сватбата на Шари и чак тогава да обявим годежа си. Не искам да открадна вниманието. За нея това е изключителен момент.

Той се усмихна широко.

— Не се притеснявай. Шари бе очарована, както и всички останали от семейството ти. Нямахте да е честно, ако вземеше решение да се омъжиш преди нея, но никой няма да каже и дума за годежа.

— Сигурен ли си?

— Убеден съм. Вече имахме дълъг разговор с баща ти по този въпрос — уведоми я Трент.

— Какво? — Тя се отгласна от него и го погледна право в очите.

— Какво значи това, че сте имали дълъг разговор? Какъв беше този дълъг разговор? Аз защо не присъствах?

— Не присъстваше, защото не стана в пет и половина сутринта, за да дойдеш с нас на риболов.

— Ако знаех, че ще обсъждате нещо важно, щях да направя усилие — измърмори Филомена.

— То беше мъжки разговор — обясни снизходително той.

— Ами? И какво точно си говорят двама мъже?

— Главно, че всички са много доволни, че ще се ожения за теб. Останалите от семейството могат да престанат да се тревожат за теб. Годиците си текат, нали не забравяш? Много е хубаво да си известна и преуспяваща, ала близките ти мислят, че до теб трябва да има мъж, който да те обича. Много са доволни, че аз съм съгласен. Всъщност

дори мога честно да кажа, че бяха повече от доволни. Останах с впечатлението, че са истински облекчени.

Тя избухна в смях и започна да барабани с юмруци по гърдите му.

— Арогантен, нетърпим, егоистичен мъжкар. — Малките й юмруци бързо го нападаха.

Трент се намръщи и я стисна за китките.

— Така ли трябва да се държиш с мъжа, който ще ти бъде господар?

— Ти май се вживя прекалено много, а? — обвини го Филомена с блеснали очи. — Нямах представа, че с такова нетърпение очакваш да станеш съпруг.

Той бързо стана сериозен.

— И аз нямах представа, че толкова ти се иска да станеш съпруга.

— Не ми се е искало — призна тя и също стана сериозна. — Животът ми беше чудесен. Мислех си, че имам всичко, от което имам нужда.

— И щом си помислеше за брак, се сещаше как си се натъкнала на Пакстън и Глория в леглото преди девет години — довърши Трент вместо нея.

Филомена кимна.

— Май е така. Не беше само, че ги заварих заедно. Не че ми стана приятно. Целият град разбра за двайсет и четири часа. Когато Брейди развали годежа и обяви, че ще се жени за Глория, имам чувството, че ще умра от унижение. Искаше ми се да избягам и никога повече да не се показвам. — Тя замълча за момент. — Бях още толкова млада и неопитна.

— Подобна сцена би травмизирала всеки. — Той сплете пръсти в косата й. — Особено някой като теб, любима.

— Какво искаш да кажеш?

Трент се усмихна.

— Можеш да се преструваш колкото си искаш с модерните дрешки и непрестанно бърбене, ала дълбоко в себе си ти все още си невинна. — Филомена понечи да възрази, но той вдигна ръка. — Това ти е вродено и така ще бъде до края на живота ти, така че не си прави труда да спориш.

— Ти откъде знаеш? — попита тя.

— Знам всеки път, когато те притисна до себе си.

— Не долавям ли някакъв шовинизъм? — попита предупредително Филомена. — Колко типично за един мъж да си мисли, че знае всичко за една жена просто защото се е любил с нея няколко пъти.

Тези думи не му направиха никакво впечатление.

— Не знам всичко за теб, ала най-важното ми е ясно.

— Какво по-точно?

Погледна я нежно. Докосна леко гърдата ѝ, а след това я притисна с длан и усети как зърното се втвърдява под гащеризона на тропически цветя, с които бе облечена днес.

— Знам, че много си внимавала да не се обвържеш с мъж през последните няколко години, но когато ми се отдаде на мен, го направи с цялото си сърце. Накара ме да се чувствам по-желан от когато и да било през живота ми. Това нямаше да се получи, ако беше егоистка или се преструваше.

Тя си пое дъх и потръпна под настойчивия му поглед.

— И аз знам някои неща за теб — успя да го предизвика.

Той изви устни.

— Нима?

Филомена побърза да кимне.

— Ти си добър човек, честен човек, човек, на когото може да се има доверие. В някои отношения си доста труден, дори ставаш прекалено строг, ала предполагам, че бракът ще посмекчи характера ти.

— Мислиш ли?

— Ммм. — Тя се замисли. — Единственото, в което не съм сигурна, е защо искаш да се ожениш за мен.

Трент леко я целуна по устните.

— Неувереността ти пак надига глава. Шари беше прави. Още не си преодоляла онова, което Пакстън е сторил, когато си била на деветнайсет. А пък през последните години си се натъквала на мъже, които са искали „Кромуел и Стърлинг“ колкото и теб. Нищо чудно, че се чувстваш несигурна, когато става дума за мъже. аз ще се справя с този проблем.

Филомена изви очи.

— Значи така! Обсъждал си ме със сестра ми ли?

— Според мен всеки проект трябва да се проучва основно.

— Следващия път, когато имаш въпроси, попитай мен, ясно ли ти е?

— Напълно.

— Добре, кажи ми сега защо искаш да се ожениш за мен? — настоя тя.

— Защото си умна, секси и е много лесно човек да те обикне. Какви други причини искаш да чуеш?

— Ивлин Рийс каза, че през последната година си търсил жена, както търсиш терени за „Асгард“. Тя бе останала с впечатлението, че си се отказал от намеренията си, докато най-сетне си попаднал на мен.

Снизходителната му усмивка угасна и веждите му се извиха неодобрително.

— Вие двете с Ивлин доста добре сте си поприказвали в тоалетната на ресторанта.

Филомена го гледаше търпеливо.

— Сега вече знаеш какво е да те обсъждат зад гърба ти.

— Ще го имам предвид. — Очевидно той не бе доволен от нещата, които Филомена бе научила зад гърба му.

— И така?

— И така какво? — отвърна Трент.

— Търсил ли си някоя, за която да се ожениш през последната една година?

В очите му проблесна недоволство и той се опита да го скрие.

— Искаш да знаеш какво съм правил праз последната година ли? Добре, ще ти кажа. Прецених, че моментът е дошъл.

— Дошъл е моментът да се ожениш ли? Просто така ли реши? — попита тя, разкъсвана между недоверие и смях. — Сега вече разбирам. Великият изпълнителен директор решава да се жени и подхваща преговорите за брак, както се прави с всяка сделка за земя. Прекрасно. Много ми допада стила ти.

Трент изръмжа нещо за чувството ѝ за хумор, а след това продължи да обяснява.

— Мила, аз съм на трийсет и шест години. Посветих живота си на кариерата. След ужасния първи брак нямах намерение отново да попадам в същия капан. Мислех си, че имам достатъчно време, за да си

намеря друга жена и да създам семейство, но ето че един ден се събудих и разбрах, че важните неща в живота ми се изплъзват неусетно. Нямах толкова много време, колкото си мислех. Май винаги става така. Кариерата ми бе важна за мен, ала имаше и други важни неща. Исках още някой в живота си. Исках да имам до себе си жена, която да ме обича както у дома, така и в леглото. Исках жена, при която да се прибирам вечер, с която да споделям радостите и тревогите. Това странно ли ти се вижда?

— Не.

— Защо тогава се опитваш да сдържиш смеха си? — попита недоволно той.

— Просто си представих как се заемаш да си намериш съпруга с типичната за теб последователност и внимание. — Усмихна му се. — От една страна е много симпатично.

— Симпатично, значи?

— Симпатично — потвърди убедено Филомена. — Трогателно и невинно. Хайде, кажи ми къде се объркаха нещата. Ивлин каза, че си изоставил търсенето.

— Когато се върна в Портланд, ще обсъдя с Рийс склонността на съпругата му да разпространява клюки.

— Я не се прави на глупак — каза с много обич Филомена. — Ивлин просто се опитваше да бъде мила. Кажи ми най-накрая какво се обърка в голямото търсене.

Трент сви рамене.

— Не открих нито една, за която да искам да се оженя. Може би насилвах нещата. Не знам. Може би се притеснявах прекалено много дали ще намеря някоя, която да ме иска заради мен самия, не заради поста ми в „Асгард“. Каквато и да беше причината, нищо не се получи. Отказах се и се върнах към обичайното си ежедневие. След това си казах, че наистина имам нужда от дълга почивка. Дойдох тук, ти пристигна със скоростта на светлината в поршето и нещата много бързо си дойдоха по местата.

Изглеждаше толкова доволен от себе си, че тя отново избухна в смях. Ръката му се плъзна върху гърдата ѝ и смехът ѝ се превърна в тих стон на удоволствие. Той я положи на леглото от борови иглички.

— Трент?

— Ммм? — Той бе зает да разкопчава гащеризона ѝ.

— Кога искаш да се оженим? — попита колебливо Филомена.

— Колкото е възможно по-бързо. — Вече бе разкопчал горната част и се бе заел с широкия колан. Намръщи се леко и я погледна. — Защо? И ти ли искаш голяма сватба като на Шари?

— Не.

— Добре. Тогава няма проблем да организираме нещо малко за няколко седмици, нали?

Тя се усмихна и поклати глава.

— Не.

— Мисля, че ще ми бъдеш чудесна съпруга, Филомена Кромуюел.

— Защо реши така?

— Знаеш кога да кажеш не и кога да кажеш да. — Наведе се и пое едното зърно в уста.

Тя пъкна пръсти в косата му и го привлече към устните си за целувка.

— Да — прошепна с мек гърлен глас. — О, да, Трент.

Толкова обичаше да чува това „да“ от нея, каза си той, когато се изгуби в топлината и сладостта на тялото ѝ. Никога нямаше да ѝ се насити, докато беше жив.

Част от него все още не можеше да повярва на невероятния си късмет. Връзката между тях двамата с Филомена стигна до естествения си край толкова неочаквано, че Трент все още се чувстваше като замаян. Когато годеницата му решише нещо, тя действаше бързо. Но пък толкова дълго го бе отблъсквала, че той прие съгласието ѝ предпазливо.

Като умен мъж Трент не поставяше под въпрос късмета си, когато го спохождаше. Филомена бе в прегръдките му и бе готова да се омъжи за него. Това бе най-важното.

Два дни по-късно сватбата на Шари премина като по ноти, нещо, което не учуди никого, защото всички познаваха организаторския талант на Мег Кромуюел. Бе поканен почти целия град. Тържеството се състоя в кънтри клуба с богата шведска маса, на която непрекъснато сервираха нови хапки за множеството гладни гости.

Час след началото на тържеството Филомена остана за няколко минути с майка си, която обръщаше внимание на всички с

неизчерпаема енергия.

— Всичко е свършено, мамо. Направила си чудеса. Шари и Джим са страхотни заедно, нали?

Мег кимна доволно и погледна с много обич слабата си висока руса дъщеря в центъра на малка групичка.

— Невероятни са. Великолепна двойка. Толкова са щастливи. Джим ще бъде чудесен съпруг на Шари.

Филомена отпи от шампанското си.

— Струва ми се, че си права.

— И Трент ще ти бъде чудесен съпруг, мила. Толкова се радвам, че между вас се получи. Трябва да ти призная, че отначало малко се притеснявах.

— Че няма да излезе нищо ли? — усмихна се Филомена над чашата.

— Ами — обясни направо Мег, — ти като че ли полагаше всички усилия, за да го държиш на разстояние.

— Той ме притесняваше — обясни Филомена.

— Притеснявал ли те е? Че как, за Бога, може да направи подобно нещо? — Мег бе искрено шокирана.

— Не съм сигурна. Може би защото дълбоко в себе си съм знаела, че няма да мога да го държа на разстояние достатъчно дълго, не и ако той реши да скъси разстоянието помежду ни.

— И добре, че Трент го направи — отвърна Мег. — Иска ми се вие двамата да не прибързвате с церемонията. Само си помисли колко добре ще се справя с една втора сватба, след като вече съм понатрупала опит.

Филомена се разсмя.

— Говори с Трент. Той е този, който не иска да чака.

— Май го разбирам. Чакал е достатъчно, нали? Ти също. Крайно време беше да се обвържеш. Животът тече толкова бързо, че ние понякога забравяме важните неща и се заблуждаваме, че имаме достатъчно време.

— И Трент каза нещо подобно.

— Защото е така. Колкото повече остаряваш, толкова повече разбираш. Трент е добър човек, Фил. Нямахте да намериш по-добър от него.

— Знам. — Тя замълча и продължи предпазливо. — Има една такава мания за честност. Ти знаеше ли това? В някои отношения е непреклонен.

— Е, и? Значи предпочиташ мъж, който не е толкова последователен? Някой като Брейди Пакстън ли? — попита остро Мег.

— Не, разбира се. — Филомена прецени, че бе време да смени темата. — Май всички са дошли. Дори Брейди и жена му. Учудвам се, че са тук.

Мег остана изненадана от тези думи.

— Че защо да не дойдат? Щеше да се получи неловко, ако не бяха дошли. Хората щяха да говорят и семейство Пакстън го знаят.

— Знаеш, че хората вече говорят за нас с Брейди.

— Не ставай смешна. Тези клюки пресекнаха в мига, в който двамата с Трент обявихте годеежа си. Всъщност спряха преди това. Не бях чула и дума за вас с Брейди, откакто замина за Портланд с Трент. Добре че този човек пое юздите в свои ръце. Както вече ти казах, бях силно притеснена.

— На твоето място щях да се тревожа повече за чичо Джордж и леля Агнес. — Филомена кимна многозначително към роднините си, които забавляваха огромна група в другия край на ресторанта и говореха все по-високо.

Глория Пакстън, облечена в прекалено впитана плетена рокля, бе в същата група. Също и Трент. Очевидно това, което Джордж разправяше, го забавляваше.

Обзета от моментно притеснение, Мег се завъртя, за да види какво правят Джордж и Агнес.

— Какво ли са намислили тези двамата? Кълна се, Фил, че ако направят някоя поразия днес следобед, лично ще ги убия.

— Май станаха доста шумни. Очевидно добре се забавляват.

— Господи, отивам да озаптя Джордж, преди да му хрумне да се качи на някоя маса. Трябва да поговоря с баща ти да му спре шампанското. — Мег се шмугна сред гостите и моравата ѝ официална рокля се развя бойно след нея.

Филомена остана загледана след майка си и след това се обърна усмихната към масата, за да си вземе още нещо за хапване. Смехът на чичо Джордж се носеше над масата. Утихна едва когато Мег Кромуюел отиде при тях. Филомена никак не завиждаше на майка си, че все на

нея се падаше задачата да озаптява чичо Джордж. Той бе едър шумен мъж и когато бе в такова настроение, всички около него го разбираха.

Филомена отхапваше от сандвичите със сирене и скариди, когато чу чичо ѝ да говори нещо за зестра. Спря, сандвичът остана недояден и се заслуша учудена, а след миг учудването се превърна в шок.

— Не искам никой тук да си мисли, че сме оженили двете си племенници без приличен сватбен подарък — заяви високо чичо Джордж. Ухили се първо към съпруга на Шари, а след това и на Трент. — Дватамата с Агнес запазихме подаръка в тайна, за да бъде изненада. Аз купих добри земи на брега преди години. Не струваха кой знае колко. Разправях аз на Агнес, че това е страхотна инвестиция и се оказах прав. Както обикновено. Сега ще ви кажа, че и двата парцела струват добри пари. С Агнес ще подарим на племенниците си по един парцел като сватбен подарък. Какво ще кажете? — Джордж и Агнес огледаха тълпата в очакване да видят реакцията на хората.

Не останаха разочаровани. Всички се надпреварваха да ги поздравяват. В ресторанта бяха подети възторжени коментари и се разнесоха пожелания. Филомена чу как Шари възкликна удивена. Съпругът ѝ бе силно изненадан, но му стана приятно. Родителите на Филомена клатеха глави развеселени.

В един миг Филомена срещна погледа на Трент и усети как се смразява.

Той я наблюдаваше над главите на хората между тях. В очите му нямаше нищо весело, нямаше я и радостта, че Шари и годеницата му са такива късметлийки. Напротив, у него бе стаен едва прикрит гняв. Тя никога не бе виждала подобно изражение в очите му и никога не бе изпитвала толкова силен страх.

Обзе я чувството, че предстои да се случи нещо лошо.

Трент погледна към терасата и после отново към нея. Смисълът на този поглед ѝ стана ясен веднага. Поглед ли, та това бе заповед, каза си Филомена. Той искаше да говори с нея на терасата. Тя кимна едва забележимо и бавно се опита да си проправи път през множеството.

Само че край отворената врата към терасата я чакаше не Трент, а Глория Пакстън. Лицето ѝ бе поруменяло и бе очевидно, че бе пила повече шампанско, отколкото можеше да понесе. Очите ѝ блестяха с опасни искри.

— Здравей, Глория, надявам се да прекарваш добре.

— Забавлявам се чудесно, след като вече получих отговорите на някои много важни въпроси.

— Браво. Би ли ме извинила? Искаше ми се да избягам за малко от шума. — Филомена се опита да я подмине. Глория я остави да се измъкне навън, ала я последва незабавно.

— Гледам, че не си сложила някои от онези предизвикателни роклички, дето ги измисля приятелката ти. — Глория огледа презрително дискретната жълта копринена рокля. — Колко благоразумно от твоя страна да не предизвикваш сцени на сватбата на сестра си. Очаквах да се появиш в дрехи като за някой харем или пък по бански. Само че годеникът ти не би одобрил, нали?

Филомена бавно преброи до десет и си обеща да не блъска Глория Пакстън в басейна, докато Шари и Джим не си тръгнат от тържеството. Поне това дължеше на сестра си.

— Ако нямаш нищо против, Глория, предпочитам да остана няколко минути сама. Следобедът беше доста изморителен.

— Не следобедът, а цялата ти ваканция, нали, Фил — подметна злобно Глория. — Доста работа си свършила, нали? Първо се пробва при Брейди. Само че май не се получи, а? Той никога не те е искал, Фил. Винаги е желал мен, още от самото начало. Просто си е убивал времето с теб преди девет години.

— Глория, според мен е по-добре да прекратиш този разговор, преди да стане прекалено неприятен.

— Неприятно ли ти е, Фил? Не мога да повярвам. Последния път, когато ми се стори, че ти беше неприятно, беше когато ни завари двамата с Брейди. Никога не съм ти казвала, че аз планирах тази сценка. Знаех, че си тръгнала към Брейди. Обадох се у вас, за да проверя. Само че отидох у тях първа и уредих набързо нещата. Получи се като по ноти. Брейди се чудеше как да се отърве от годежа, а след като ти ни завари заедно, той вече можеше да действа.

Филомена въздъхна.

— Всичко това щеше да има значение едно време, но сега вече ми е все едно.

— Никога няма да забравя изражението ти. Приличаше на куче, изритано от господаря си. Само че си станала доста костелив орех след това. Сега си много по-умна, отколкото едно време. Дошла си, за да видиш дали не можеш пак да се докопаш до съпруга ми, ала след това

реши да лапнеш по-голям залък и си накарала Трент Равиндър да ти предложи, нали?

— Глория, не съзнаваш какво говориш. Предлагам ти да спреш да се наливаш с шампанско.

— Ти не се притеснявай за мен. Притеснявай се за себе си, защото ми се струва, че този път си отхапала повече, отколкото можеш да преглътнеш. Равиндър не е глупак, а сега, след като открие как си го изиграла, едва ли ще остане много доволен. Сигурно ще ти извие врата.

Филомена тъкмо се канеше да се обърне и да се върне в претъпкания ресторант, спря и я погледна втренчено, удивена от думите ѝ.

— Какви ги говориш? — попита тя. Само че вече знаеше какво се кани да каже Глория.

— Не се прави на глупава и невинна. Същия тъп израз съм го виждала по лицето ти преди девет години. Не можеш да се отървеш от него. Ти си голямо момиче и знаеш какво правиш. Вече не е никаква тайна. Всички чухме какво каза щедрият ти чичо Джордж. Нещата са повече от ясни, Фил. Знам много добре какво си намислила.

— Нима? — Филомена пристъпи към Глория. Гласът ѝ беше тих, но Глория изглежда не разбра защо. — И какво точно си въобразяваш, че съм намислила?

— Очевидно е. — Глория замахна с ръка и шампанското се разплиска извън чашата. — Решила си да намериш начин да вземеш земите на леля си и чичо си, които те смятат да ти дадат, когато се ожениш. Чичо ти обясни всичко много ясно. Толкова бе трогателно, когато Джордж и Агнес поднесоха подаръка си изненада за теб и Шари, двете прекрасни племенници, които са им като родни дъщери. — Глория изви грозно устни.

— Май нямаш представа какво говориш.

Глория не обърна никакво внимание на разпалените думи на Филомена. Злобният ѝ поглед се премести от Филомена към мъжа, който се появи на вратата. Усмихна се мрачно на Трент.

— Ти какво ще кажеш, Трент? Не беше ли малко учуден, че Филомена ще получи като подарък тази скъпа земя на брега? А единственото условие е да се омъжи. Трябва да призная, че съм доволна от брака ви. Ако теб те нямаше, щеше да продължи да

преследва Брейди. Защото очевидно ѝ трябва мъж, за да си осигури земята.

Лицето на Глория се сгърчи в някаква комбинация от ярост и сълзи. Хвърли чашата с шампанско и изтича тронаво покрай Филомена и Трент. След миг влезе в препълнения ресторант.

Филомена се обърна бавно към мрачния Трент. Опита се да намери някаква следа от забавление по изражението му, ала така и не успя. Изумруденозелените му очи бяха неразгадаеми. Наблюдаваше я така, все едно че беше непознат вид. Тя усети, че ѝ прилошава.

— Трент, не ме гледай по този начин, моля те — прошепна.

— А как да те гледам, Филомена?

Тя поклати глава.

— Защо думите на чичо ми те разстроиха толкова?

— Откога знаеш за тази земя, Фил?

Тя го погледна безпомощно.

— Знаех, че чичо и леля притежават много имоти, но нямах представа, че смятат да ги използват като сватбени подаръци за нас с Шари. Какво значение има? Какво не е наред? За какво мислиш?

— Мисля си, че отчаяно ти трябва една хубава сума, за да финансираш амбициозното разрастване на „Кромуюел и Стърлинг“. Спомням си колко разочарована беше, когато Глена се обади, за да ти съобщи, че от банката са отказали да ви отпуснат заем.

Филомена пребледня.

— Трент, нали не мислиш сериозно, че...

— Спомням си, че веднага след като разбра за банката, най-неочаквано заяви, че ще се омъжиш за мен. Сега вече знам, че има напълно логично обяснение за това твое решение по въпроса на любовта и брака. Тогава се чудех защо си променила мнението си толкова бързо. Трябваше веднага да се сетя, че победата е била прекалено лесна.

— Трент!

— Така че ти ми кажи какво не е наред, Филомена — продължи остро той. — Кажи ми защо така изведнъж си промени мнението за брака, след като девет години си твърдяла, че нямаш желание да ставаш съпруга?

Тя се опита да си поеме дъх и за пръв път усети, че краката ѝ се подкосяват. Това бе още по-лошо от момента, когато завари Брейди и

Глория заедно. В гърдите ѝ се надигна панически страх. Вече знаеше какво ще се случи. *Това не бе възможно.* Не можеше да се случи между тях с Трент.

— Знаеш, че не мога да докажа нищо — прошепна с мъка Филомена. — Леля и чичо винаги пазят изненадите си за последния момент. Знаем за инвестициите им в земи от години.

— Цели девет години си се интересувала повече от кариерата си, отколкото от брак. И ето че едно лято се оказва, че ти трябва много пари за важните ти бизнес дела. Отказват ти банков заем, обаче ти си прекалено горда и независима, за да помолиш един мъж да ти даде пари. Защо обаче да не помислиш за бъдещето? Тази земя на брега един ден ще бъде твоя така или иначе. Защо да не я вземеш сега и да не я продадеш незабавно? Може да си била забравила за тази земя, защото не си била готова да се обвържеш, за да я получиш. Сега обаче тези пари отчаяно ти трябва. А бракът може да не се окаже толкова лошо нещо. На двамата с теб ни беше добре в леглото, имаме много общи неща и семейството ти ме одобрява. Ако не се получи, какво толкова? Нали затова са измислени разводите.

— Престани, Трент! Престани веднага. Не казвай нито дума повече. — Тя притисна ушите си с длани в напразен опит да спре неизбежното.

Той пристъпи към нея, стисна я за китките и свали ръцете ѝ от страни.

— По дяволите, Филомена, ти наистина ме имаш за глупак.

Тя избухна, както не ѝ се бе случвало от години. Този път резултатът бе шокиращ, защото Филомена вложи силата и яростта на жена, не на младо момиче.

— Пусни ме веднага! — сопна се тя и се дръпна рязко. Трент така се стресна от тази рязка необузданост, че я пусна. Филомена отстъпи от него. — Как е възможно да си толкова нагъл, арогантен тип? Изискваш всички да ти вярват, включително и аз. Настояваш всички да уважават думата ти. И си толкова горд с последователността си, само че не си готов да проявиш и капка доверие в честта на другите. Не и в жената, която твърдиш, че обичаш. Аз трябва да ти вярвам сляпо, ала очевидно ти на мен не ми вярваш, когато се случи нещо. А, не. Аз трябва да ти представя доказателство, че съм на ниво.

— Филомена... — Той понечи да пристъпи към нея, но тя вдигна ръце, за да го спре.

— Спри където си, Трент. Не се приближавай. Знам много добре какво се каниш да ми кажеш.

— Мислиш ли? — отвърна разярен той.

Филомена кимна гордо.

— О, да. Много добре знам какво следва. Ще прекратиш годежа, естествено. Такъв мъж на честта и гордостта няма да си позволи да се ожени за една лъжлива малка негодница като мен. Ясно ми е. Не се притеснявай. Няма да направя сцена. Вече съм преживяла един развален годеж, ще преживея и втория. Само че този път нещата ще бъдат по-различни. Чу ли ме добре?

— Филомена, няма ли да млъкнеш? — изсъска Трент през зъби. — Имам да ти кажа още няколко неща.

— Само че аз не искам да ги чуя. Вече знам какво се каниш да кажеш. Можеш да почакаш, докато приключи сватбата на сестра ми. Разбра ли ме? — Тя се изправи гордо. — Всъщност можеш да почакаш, докато се махна от този град. Няма да изтърпя същото втори път. Няма да позволя отново да ме унижават през целия Галънт Лейк както стана преди девет години. Веднъж вече го преживях и няма да допусна още един мъж да ми причини същото. Знам, че ще развалиш годежа. *Само че ще мълчиш, докато се махна от града!*

— По дяволите, Филомена!

— Дължиш ми го, Трент — напомни му тя. — Нали не си забравил. Дължиш ми го за случая, когато си смених роклята. След като си мъж на честта и думата, сигурна съм, че няма да се отметнеш. Искам да мълчиш за разваления годеж, докато си събера нещата и се върна в Сиатъл.

В този момент той посегна към нея, ала Филомена вече си бе тръгнала, изплъзна се между пръстите му, преди да успее да я задържи.

Трент остана сам.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Трент Равиндър се разкъсваше между жарка ярост и студен потискащ страх. Никога през живота си не бе изпитвал подобна комбинация от чувства и сега усещаше, че не може да помръдне. Стоеше близо до гостите, малко отстрани, стиснал чашата шампанско, и наблюдаваше как Филомена танцува с всеки, който я поканеше.

Не бе свободна дори за момент. Прехвърляше се от един мъж на друг с опасно блеснали очи и неестествено лъчезарна усмивка. Червената ѝ коса се стелеше като огнен пламък по гърба, докато се носеше по дансинга. Златната пола на роклята ѝ шептеше около краката, а сребърните сандали на високи токове искряха на светлината.

Бе недосегаема, нямаше как да се доближи до нея дори когато един от партньорите ѝ я притисна прекалено близо до себе си. Тя бе блестяща елфическа кралица, вълшебно създание, жена, която привличаше погледите, палеше интереса, а никой мъж не успяваше да я улови.

За съвсем кратко той бе успял да я хване и да я задържи до себе си, напомни си Трент. Сега обаче Филомена се опитваше отново да се отскубне. Усещаше, че се кани да изчезне завинаги.

Побесня, когато тя го обвини, че той възнамерява да развали годежа. Истината бе, че дори не бе мислил по този въпрос. Беше се вбесил, когато реши, че се е съгласила да се омъжи за него единствено за да получи земята. Само че гневът му не го отведе по-далече от желанието да се изправи пред нея и да я накаже по някакъв начин, задето се бе опитала да го измами.

Бе не по-малко разярен, когато му се наложи да изслуша лекцията за доверието и последователността. Кой би си помислил, че Филомена ще каже всички онези неща? Не беше ли тя тази, чиято етика бе под въпрос? Беше решила преди девет години, че няма да се омъжва, а ето че изведнъж бракът се бе превърнал в много удобна стъпка.

Трент присви очи, когато друг мъж я завъртя на дансинга. Прииска му се да я разтърси. Прииска му се да ѝ се разкрещи. Прииска му се да я научи, че не може да го използва, нищо че се разтапяше като мед в ръцете му. Желаше я отчаяно и нямаше да я остави просто така. Веднъж Шари го бе предупредила, че Филомена може да се опита да прави каквото пожелае. Нямаше да ѝ позволи да се отнася към него като към удобна играчка. Елфическата кралица трябваше да се научи, че магията ѝ не се простира навсякъде.

Докато си казваше, че трябва да ѝ даде урок, Равиндър се чудеше на мъката и отчаянието в очите ѝ, когато го помоли да не разваля годежа, докато тя не си замине от града.

Най-много се ядоса, защото Филомена си мислеше, че той ще я подложи на подобно унижение на сватбата на сестра ѝ. Би трябвало да го познава по-добре. Тази работа със земята беше между двамата и не биваше да намесват други.

В момента, в който Трент я бе нападнал, ядосан, готов да запрати обвиненията си, тя веднага бе решила, че я изоставя. Освен това бе сигурна, че смята да го направи веднага, пред целия Галънт Лейк, Орегон.

Точно както бе постъпил Брейди Пакстън преди години.

Тази мисъл вледени Трент. Никога не би я наранил по този начин. Обичаше я. А когато Филомена разбереше какво бе важно за нея, щеше да осъзнае, че и тя го обича. Нямаше обаче да ѝ позволи да се ожени единствено защото така ѝ беше финансово изгодно. Бе чакал твърде дълго, бе търсил прекалено дълго, а и бе много влюбен в госпожица Кромуел, за да ѝ позволи да постъпи по този начин.

Трент овладя обладалия го гняв и си изработи план. Щеше да се ожени за Филомена, но той щеше да определи условията. Щеше да се сбогува със сватбения подарък на леля си и чичо си или да го остави за децата им. Пет пари не даваше какво ще прави с него, стига да не го използва, за да разшири дейността на „Кромуел и Стърлинг“. Тя трябваше да му докаже, че се жени за него по любов.

Филомена бе на дансинга отново и пърхаше като изящна пеперуда в прегръдките на друг мъж. Трент инстинктивно направи крачка напред. Искаше му се да я изтръгне от ръцете на новия ѝ партньор. Не можеше да понесе да гледа как я прегръща друг, нищо че

това бе само танц. Имаха много неща, които да обсъдят, и не можеше да ѝ позволи да го избягва по този начин.

Поколеба се, вбесен и нервен, когато двамата с партньора ѝ се завъртяха далече от него. Ако отидеше при нея сега, щеше да предизвика сцена и сигурно да се превърне в една от местните легенди. Тя никога нямаше да му го прости.

Побеснелият Трент остана на мястото си. Тържеството нямаше да продължи вечно. Така му се искаше да се сбие с някого, ала се налагаше да изчака до края, ако искаше да притисне Филомена в ъгъла.

Половин час по-късно, когато булката и младоженецът заминаха, Филомена тръгна с тях. Когато Трент разбра, че я няма, бе прекалено късно. Върна се във вилата и откри, че бе напуснала града.

Той влетя в стаята ѝ и видя, че вътре не бе останало нищо, освен един сребърен сандал, който се бе скрил под леглото и тя не го бе забелязала в бързината.

Трент остана в средата на празната стая, стиснал в ръка сандала, и си каза, че изобщо не се чувства като красивия принц след бала.

Три дни по-късно Филомена се прибираше, натоварена с покупки от пазара „Пайк Плейс“. Телефонът започна да звъни, докато тя се бореше с дълга франзела и плик едри праскови, боровинки и пресни равиоли.

Филомена се заслуша със страх в настойчивия звън, докато бе пред вратата на апартамента, и се опитваше да си извади ключовете. Нямаше никакво желание да се обажда. Ако имаше късмет, който и да беше, щеше да се откаже, преди да си отключи. Всеки път, откакто се върна от Галънт Лейк, щом телефонът звъннеше, тя бе сигурна, че това са майка ѝ или баща ѝ, за да ѝ кажат, че са шокирани от разваления годеж.

Нямаше никакво желание да слуша как се оплакват, въпреки че рано или късно щеше да ѝ се наложи. Все си казваше, че ѝ трябва още малко време, за да си възвърне спокойствието, но истината бе, че не се справяше успешно. Настроението ѝ се менеше от безразличие и депресия до настървена ярост, която нямаше никакво намерение да утихне.

През първите двама и четири часа след завръщането си от Галънт Лейк Филомена не вдигна телефона нито веднъж. Беше се скрила на сигурно място в апартамента си също както някое дребно животинче се крие в дупката си, щом зърне сянката на преминаващ хищник.

На следващия ден се бе възстановила и се ядоса на себе си заради проявеното малодушие. Тя не беше никакво наивно уязвимо деветнайсетгодишно момиче. Бе зряла, самоуверена жена, постигнала успехи, и нямаше да позволи на нито един мъж да ѝ причини това, най-малко на онзи нахален, арогантен лицемер, който бе искал да се ожени за нея единствено защото бе преценил, че бе крайно време да се сдобие със съпруга.

Тя избърса последните си сълзи и излезе на разходка. Не беше кой знае какво, ала поне бе някакво начало. Поне излезе от апартамента. Когато се върна, събра смелост и започна да се обажда. Никой, който знаеше за фиаското в Галънт Лейк, не я потърси. Чудеше се защо родителите ѝ мълчат, но реши, че трябва да е благодарна. Мълчанието на Трент Равиндър бе ясно. Предположи, че той не желае повече да разговаря с нея.

Мръсник.

Телефонът зазвъня отново и Филомена пъкна ключа, за да отвори. Продължаваше да звъни и след като тя остави пакетите и грабна червената слушалка.

— Ало? — Гласът ѝ прозвуча предпазлив, ала уверен.

— Фил? Ти ли си? Какво има? Звучиш доста странно.

Филомена си отдъхна.

— Здравсти, Глена. Откъде знаеш, че съм се прибрала?

— Обадох се в къщата на родителите ти в Галънт Лейк. Майка ти каза, че сигурно си тук, в Сياتъл. Какво става? Мислех, че поне още две седмици ще прекараш в онзи рай.

— Онзи рай започва да те отегчава след известно време. Как вървят нещата?

— Добре. Обаждам се, за да ти кажа, че съм пуснала още две молби за заеми, обаче ми трябва подписът ти, за да ги занеса в банката. Щях да ги пращам с бърза поща в Галънт Лейк, ала след като си тук, няма проблем.

Филомена погледна към часовника си.

— Днес вече е прекалено късно. Ще мина в офиса утре и ще ги подпиша. Благодаря ти, че подготви документите, Глена.

— Няма проблем. Първият заем, който си осигурихме, беше най-трудният. Вече съм по-обнадеждена, отколкото преди няколко дни, когато ни отказа първата банка. Сигурно така е в бизнеса. Има и лоши, и добри моменти.

— Така мразя да разчитам на банките — измърмори Филомена.

— И аз. Само че още не сме спечелили от лотарията и нямаме друг изход. Как иначе да намерим достатъчно пари, за да разширим дейността?

— Добър въпрос — отвърна нещастно Филомена. Сигурно Трент щеше да намекне нещо гадно по този въпрос. — Ще се видим утре сутринта в пълна бойна готовност.

— Става. — Глена затвори.

Филомена остави бавно слушалката. Остана загледана през прозореца на ъгловия си апартамент, без да вижда нищо навън, и се зачуди колко ли време още ще ѝ трябва, преди да се върне старият ѝ ентузиазъм към плановете на „Кромуюел и Стърлинг“. Днес ѝ бе трудно да прояви ентузиазъм към каквото и да било.

Едва когато се насочи към кухнята, за да подреди покупките, усети, че не бе сама в апартамента. Твърде късно си спомни, че не бе затворила вратата в бързината да се обади по телефона. Обзе я ужасен страх, когато се обърна рязко към натрапника.

На вратата бе застанал Трент Равиндър. Бе облечен в същите дрехи, с които бе в Галънт Лейк — джинси, карирана риза и ниски ботуши. Бе скръстил ръце на гърдите си и я наблюдаваше, без да трепва. Изумена, че го вижда, тя остана безмълвна няколко секунди.

— Не бива да оставяш вратата отворена, когато се прибиращ, Филомена — отбеляза студено той. — Никога не се знае кой може да те последва.

— Вече ми е ясно — изрече тя, въпреки че устата ѝ бе пресъхнала. — Какво искаш, Трент?

Той влезе и затвори.

— Не е ли очевидно? Дойдох да довърша разговора, който започнахме на тържеството след сватбата. Ти избяга, преди да успея да кажа каквото трябва.

Обзе я напрежение, което измести горчивината и се превърна в заслепяващ гняв.

— Няма какво повече да си кажем. Ти каза всичко. — Филомена погледна голите си ръце и отново вдигна поглед към него. — Дори не бяхме купили пръстени, така че не ти дължа нищо.

— Сигурна ли си, че искам да прекратя годежа? — Трент пъхна ръце в задните си джобове и пристъпи към нея.

На Филомена не ѝ стана приятно, че той оглежда всичко с огромно любопитство, сякаш бе дошъл, за да разбере тайните ѝ. Стори ѝ се огромен в стаята и мебелите сякаш се смалиха.

— Разбира се, че предположих, че искаш да прекратиш годежа — сопна се тя. — Защо ти е да се жениш за една пресметлива алчна жена като мен? И защо не си казал на родителите ми, че всичко е приключило?

Той спря, за да огледа причудливия еднокрак стол пред плота, който всеки момент щеше да падне.

— Не съм казал на родителите ти, защото още не сме приключили.

Филомена си пое дълбоко дъх, за да се успокои.

— Не те разбирам, Трент.

— Знам, че не разбираш. Толкова си заета да мислиш как да се справиш, ако си изоставена, че дори не забеляза, че не съм те изоставил аз.

— Поне не го направи пред всички на тържеството след сватбата на сестра ми — отвърна с горчивина тя. — Поне за това мога да ти благодаря.

— Не го направих тогава, няма да го направя и сега, защото за мен ние сме все още сгодени.

— Тук смисълът ми се губи, Трент. Защо искаш да се ожениш за мен? Убеден си, че те използвам, за да се добера до лесни пари, нали?

Той не откъсваше поглед от нея, зелените му очи мрачни и помръкнали.

— А така ли е?

— Не, по дяволите! Не съм те използвала. Нямах представа, че леля и чичо ще ни направят такива ценни сватбени подаръци. Съгласих се да се омъжа за теб, защото така исках. Няма друга причина.

— Докажи го.

Филомена го погледна, без да го разбира.

— Моля?

— Мислих много, Филомена — заяви студено Трент. — Готов съм да те оставя да докажеш, че си била искрена.

— Господи, каква почтеност — изсъска в отговор тя. — И как, според теб, да го направя?

— Много просто. Или откажи подаръка, или остави тази земя за децата ни. Пет пари не давам какво ще правиш с нея, стига да не я използваш, за да финансираш разширяването на дейността на „Кромуел и Стърлинг“.

Филомена не можеше да повярва на чутото. В гърдите ѝ отново се надигна ярост, силна както и преди три дни.

— Как смееш? — прошепна тя. — Как смееш? Не съм длъжна да ти доказвам нищо, тъп, арогантен овен такъв. Ако някой трябва да доказва нещо, то това си ти. Ти си този, който няма доверие на жива душа. Какво те кара да мислиш, че ще се омъжа за мъж, който има толкова малко вяра в мен или че ще тръгна да ти доказвам каквото и да било?

— Преди три дни ми каза, че ме обичаш.

— Това беше преди три дни. Сега съм по-голяма с три дни и помъдра.

Той пристъпи към нея, лицето му сурово на късната следобедна светлина.

— Така ли? Толкова ли лесно разлюбваш хората? Тогава защо беше толкова притеснена да не съобщя за края на годежа ни, преди да се измъкнеш от града? Ако не си ме обичала, защо изобщо се притесняваше, че няма да има сватба?

Филомена се отдръпна, но Трент отново пристъпи към нея. Чувстваше се напълно объркана. Искаше ѝ се да се разкреци и в същото време да заплаче. Всичко това ѝ идваше прекалено много. Той нямаше право да ѝ причинява това.

— Нямах желание още един мъж да ме унижава пред хората от Галънт Лейк. Нима не разбираш?

— Не съм те унижавал. Ти си тази, която щеше да ме унижи, като използва сватбата ни, за да осъществи бизнес плановете си. Ако ще говорим за унижение, защо не погледнем на нещата от моя гледна точка?

— Твоя гледна точка ли? Да ти кажа ли как изглежда от моя гледна точка? Струва ми се, че просто си взел разумното решение, обмислено последователно и логично като сделка, че тази година ще се ожениш, защото ти е дошло времето да си имаш жена. Аз се появих в подходящия момент и, докато се усетя, вече бяхме сгодени. Как да го разбирам? Май не прилича на любовната история на годината. По-скоро е едно много удобно делово споразумение.

— Ти си тази, която спомена за годежа, или вече си забравила колко весело обяви пред Пакстън, че ще се омъжиш за мен? Струва ми се, че се проявих като истински джентълмен, когато подкрепих думите ти, след като се бе забъркала в тази каша.

— Ти не си нищо повече от един безчувствен неандерталец! Нали ми каза, че ме обичаш?

— И какво от това? И ти ми каза, че ме обичаш.

— Наистина те обичах. Иначе нямаше да се съглася да се омъжа за теб — фучеше тя. Все още отстъпваше, ала вече нямаше накъде. Беше се подпряла на плота, който разделяше кухнята от хола. В очите ѝ пареха сълзи; ядът и болката се бяха смесили с нажежен пламък. Филомена протегна ръка, стиснала стойката за салфетки.

— Стой далече от мен.

— Защо да стоя далече от теб? Ние сме любовници. — Пристъпи още една крачка.

— Вече не сме.

— Нима ще ми кажеш, че си ме разлюбила? Само за три дни?

— Не ми приписвай думи, които не съм казала. — Тя запокити по него стойката. Трент се наведе, за да избегне удара. Зад него салфетките с прасковен цвят се разпиляха по белия килим.

— Каж ми, че си спряла да ме обичаш — настоя той и пристъпи още по-близо. — Каж ми, че вече не ме желаш. Каж ми, че искаш да прекратим годежа.

— Никога не съм казала тези неща. Ти ги каза. — Филомена плъзна ръка по плота и напипа малка кошничка, пълна с шишета витамини. Запрати кошничката по главата му. Трент нетърпеливо я отби настрана. Шишетата се пръснаха по пода.

— Не съм казвал подобни неща — напомни ѝ той, докато приближаваше застрашително. — Ти реши, че ще ги кажа и затова се

опита да изчезнеш. Само че не се получи, елфическа кралица. При мен тази магия с изчезването не върви.

— Махай се от дома ми. — Притисната до плота, тя се опитваше да открие ново оръжие. — Говоря сериозно, Трент. Нямах право да нахлуваш така, след всичко, което ми каза в Галънт Лейк.

— Имам всичкото право на света. Сгодени сме. — Той стисна китката ѝ тъкмо когато Филомена се канеше да хвърли по него несесер с моливи. Притисна я до плота. — Освен това, все още си влюбена в мен. Просто трябва да си дадеш сметка кое е важно за теб. Мислех, че съм привлякъл вниманието ти след онази нощ в Портланд, но май все още има неща, които не те оставят на мира, нали, Филомена? Все още мислиш и за други неща, освен за мен. Според мен, дълбоко в себе си ти ме обичаш и ще го докажеш и на себе си, и на мен.

— Самочувствието ти е направо невъзможно! Защо да ти доказвам каквото и да било, нагъл тип такъв? — Опита се да му се изплъзне, ала се оказа невъзможно. Трент не беше груб и въпреки това тя не успяваше да помръдне. Задържа я със сила, но без да я наранява.

— Забрави всичко, Филомена — нареди тихо той. — Забрави страха, че ще бъдеш изоставени, забрани плановете за разширяване дейността на „Кромуел и Стърлинг“, забрави всичко за доверието и просто ми кажи истината. Обичаш ли ме?

— Теб какво те интересува? — изплака тя.

— Интересува ме — отвърна протичко Трент и наведе глава, за да улови устните ѝ.

Филомена се опитва да отблъсне властната целувка в продължение на цяла една минута, ала се оказа безсмислено. Единственото спасение бе да се отпусне в ръцете му, но и това не се получи. Собствените ѝ чувства се бяха разгорели прекалено силно и тя не успя да се сдържи. Бе прекалено възбудена, прекалено притеснена, защото той будеше опасни чувства в нея. Трябваше да реагира по някакъв начин и единственото бе направо, съвсем физически.

Не можеше да се бори с него. Трент я бе притиснал прекалено близо до себе си. Набъбналият гняв и отчаяние се превърнаха в страст и тя цялата потръпна.

— Точно така, любима — въздъхна доволно той. — Покажи ми истинските си чувства.

— Арогантен огромен, тъп...

— Тихо — посъветва я Трент и сведе устни над нейните, за да е сигурен, че ще го послуша. — Не говори. Сега не му е времето. Ще поговорим по-късно.

— Ммм. — Филомена усети зъбите му на долната си устна, когато той я пое на ръце и тръгна през антрето към спалнята. Тя се притисна до него, усетила лумналия във вените си огън и стегнатите мускули на гърдите му. Опита се да мисли трезво, ала не успя. Вече нищо нямаше значение, освен че Трент бе тук и ѝ показваше колко я желае.

Той я отнесе в спалнята в светло тюркоазено и бледорозово и я положи в центъра на голямото легло. Преди още Филомена да помръдне, Трент се отпусна върху нея и я притисна. Така нямаше да може да избяга.

— Покажи ми — прошепна до гърлото ѝ той. — Покажи ми, че нищо между нас не се е променило.

Тя извика тихо, прошепна името му, а след това го повтори отново, докато Трент събличаше ризата и панталоните ѝ с уверени властни ръце. Само след минутка Филомена остана гола и се изви нетърпеливо в ръцете му, а той се надигна, за да свали и своите дрехи.

— Толкова си сладка и мека — призна в почуда Трент и погали заобленото ѝ бедро. — След като човек премине през бодлите, остава само коприна и кадифе. Всеки път, когато те видя да влизаш някъде, ме обзема желание да те докосвам. Искан ми се да прокарам пръсти през косата ти, да усетя как тръпнеш и се извиваш към мен. Искан да видя усмивката ти, как се протягаш към мен и тогава нищо повече няма да има значение. Разбираш ли ме?

— Разбирам те. — Тя наистина го разбираше, защото изпитваше същото към него. Докосна го нежно, прокара пръсти по гърдите му и стигна чак до голото бедро. Той бе силно възбуден и натежал от желание. Когато Филомена колебливо премести ръка към мъжеството му, Трент простена и прошепна жарки думи на желание до ухото ѝ.

— Стига толкова, любима. Още малко и ще се взривя. Желая те толкова много. Полудях през последните три дни.

— Защо тогава не дойде веднага... След като ме желаеш толкова много? — попита тихо тя.

— Прецених, че и двамата имаме нужда от време, за да се охладим. — Докосна нежно връхчето на гърдата ѝ и усети как зърното се втвърдява. След това сведе глава и го пое с уста.

Филомена изскимтя и вдигна единия си крак, за да обхване с него бедрото му. Прегърна го през врата и потри приканващо бедра в него.

— О, Трент...

— Знам, любима, знам. В това отношение никога не съм имал съмнения. — Не изчака тя да му отговори. Вместо това обсипа гърдите ѝ и стомаха с горещи целувки. Когато Филомена заби нокти в него, той изпъшка. След това тя усети зъбите му от вътрешната страна на бедрото си. Притисна го по-силно и го помоли да не я измъчва повече.

— Сега — помоли го Филомена, — люби ме сега, Трент.

— Ще го сторя, мила. Покажи ми колко силно ме желаш. И ти ми липсваше.

Тя се подчини, протегна ръце и го притисна към себе си. Той се намести върху нея. В следващия момент проникна в тялото ѝ и всичко ѝ се стори невероятно.

— Трент...

— Кажи го — прошепна дрезгаво той, докато се движеше бавно и сигурно в нея. — Кажи ми, че ме обичаш.

— Обичам те.

— Кажи го отново.

— Обичам те, Трент. О, Трент, как е възможно да си се съмнявал...

Той не отговори на въпроса ѝ. Потъна дълбоко в нея и изчака миг, за да свикнат и двамата един с друг. Филомена усещаше силната му възбуда. Когато ноктите ѝ се впиха в бедрата му, Трент изстена и забърза ритъма.

— Покажи ми колко силно ме желаш, елфическа кралице. Никакви игри, никакви лъжи, никакви бягства повече. Покажи ми, че ме желаш...

Тя се отдаде на опияняващото чувство, на спиралата от желание, завихрила и двамата. Обичаше го, въпреки че му бе ядосана. *Филомена го обичаше.*

Нещо започна да се стяга в нея и заплашваше да я разкъса, а след това кулминацията на страстта я връхлетя също като прииждаща

вълна. Тя извика отново и зашепна името му, докато напрежението в нея се пръсна на хиляди блестящи парченца. Чу как той също мълви името ѝ и настъпи тишина.

След доста време Филомена се размърда под приятно тежкото му тяло. Трент все още бе отпуснат върху нея. Щом усети движението ѝ, повдигна глава от гърдата ѝ и я погледна със задоволство.

— Дотежах ли ти?

Тя се усмихна.

— Не си ми дотежал. Ти си роден тежък.

— Чувствам как цял живот ще има шеги по въпроса за ръста и теглото ми. Наричала си ме и бивол, и динозавър, и овен. — Целуна я по върха на носа. — Имаш късмет, че не се обиждам лесно.

Усмивката ѝ се стопи.

— Не бих казала. Побърза да се обидиш на сватбата на сестра ми, когато разбра за подаръка на леля и чичо.

Той сви рамене.

— Тогава беше различно. Най-важното е, че вече разрешихме въпроса, нали?

Филомена забеляза предизвикателството в погледа му и събра сили.

— Да — съгласи се тя, — разрешихме го. Наистина го разрешихме.

— Как ще стане? Ще оставиш земите за децата или ще кажеш на леля си и чичо си, че няма да приемеш подаръка?

— Ще опростя нещата. Първо, няма да се омъжа за теб.

— Филомена! — Шок и гняв просветнаха в очите му. Пръстът му, който нежно масажираше ръката ѝ, се впи в плътта ѝ.

Тя се намръщи при този натиск, но погледът ѝ не трепна.

— Не се притеснявай, Трент. Няма да ни лиша от физическото удоволствие...

— Това пък какво трябва да означава? — попита той рязко, без да крие, че всеки момент бе готов да избухне.

Филомена преглътна и се насили да обясни.

— Предлагам да продължим връзката си, докато преценим колко сериозно се отнасяш ти към любовта и брака, а и да не забравя доверието. Нали искаше да докажа любовта си? Добре. Готова съм. Само че по моя начин.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — попита напрегнат Трент.

— Ти не си единственият, който има нужда от доказателство — отвърна тихо тя. — След сцената на сватбата на Шари аз също имам нужда от доказателства. Искам да съм сигурна, че ще се омъжа за човек, който ще се отнася към мен със също толкова доверие, колкото иска да получава. Искам мъж, който да ми вярва. Освен това искам да съм сигурна, че не се жениш за мен единствено защото съм се оказала най-подходящата в даден момент от живота ти, по-точно, когато си решил, че ще бъде много удобно да си намериш съпруга. Искам да съм сигурна, че не съм разрешението за кризата на средната възраст, в която си изпаднал.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Две седмици по-късно Трент се бе настанил в удобен стол и стискаше чаша бира, докато мрачно наблюдаваше бившата си годеница в другия край на масата. В заведението около тях бе пълно с обичайните за петък вечер служители, излезли да пийнат по нещо преди уикенда. Той току-що бе приключил четиричасовото си пътуване с кола от Портланд, слушаше ентусиазирания ѝ разказ и реши, че в живота едва ли има нещо по-трудно от връзка с Филомена Кромуел.

Трябва да е бил луд, когато се остави тя да го въвлече в тази смехотворна ситуация. Като се замисли, все още не бе сигурен как стана така, затова започваше да подозира, че основният проблем бе гордостта.

Женската гордост на Филомена се бе оказала също толкова непоклатима, колкото и неговата мъжка гордост. Трябваше сам да се сети, каза си начумерен Трент. Тази жена имаше опит да използва гордостта си като бариера срещу униженията и неуспехите. Освен това имаше достатъчно богат опит да държи мъжете на разстояние.

Тази вечер бе весела и жизнерадостна, доволна от резултатите след срещата с бизнес консултанта, при когото Трент ги изпрати двете с Глена през седмицата. „Кромуел и Стърлинг“ очевидно щяха да се заемат с по-прости чък и по-малко амбициозен план за разрастване, благодарение на съветите на консултанта.

— Той ни обясни всичко много разумно, Трент. Очевидно бе обърнал внимание на финансовите ни отчети и прекара доста време с двете ни с Глена, за да обсъдим какво точно искаме да постигнем. След това ни накара да седнем и да направим петгодишен план. Настоя да бъде реалистичен и да обмислим и фактори, на които до този момент не сме обръщали внимание. Съгласи се с диагнозата ти, че на този етап на развитие „Кромуел и Стърлинг“ е много уязвима. В момента не можем да си позволим прекалено много рискове. Една погрешна стъпка може да ни съсипе. Имаме нужда да се разраснем, да се

стабилизираме, а не да скочим и да паднем право в пропастта. — Тя му се усмихна. — Двете с Глена сме ти много благодарни, че ни уреди среща с господин Хендъл. С неговите съвети ще сме в много по-добра форма, когато подадем новите молби за заем в банките.

— Радвам се, че се е получило. — Той трябваше да го каже бързо, преди Филомена да се бе прехвърлила на друга тема. Искрената ѝ благодарност бе неочаквана за него. Поне помогна да му се оправи настроението.

— Много бях впечатлена от проучването, което бе направил за модния бизнес преди срещата. Знаеше много повече, отколкото очаквах, и беше наясно колко бързо се развива производството на дрехи в Сиатъл напоследък. Изглежда е консултирал и друга фирма за спортни облекла преди няколко месеца.

— Чудесно.

Тя изобщо не обърна внимание на сарказма му и продължи да описва в най-големи подробности петгодишния план, който двете с Глена бяха съставили за промените и модификациите под ръководството на Хендъл.

Трент отговори на няколко пъти през следващите двацет минути и реши, че Филомена дори не бе забелязала, така че прецени, че няма нужда да се обажда. Беше все така през последните две седмици, от онзи следобед в спалнята ѝ, когато заяви, че няма да се омъжи за човек, който не ѝ вярва.

Сега, когато и да бяха заедно, тя се държеше весело, небрежно и много често го дразнеше. През повечето време бе отново недосегаема, пускаше стръвта, отдръпваше се и му се изплъзваше всеки път, когато той се опитваше да я притисне. В някои отношения връзката им наподобяваше на ранните дни в Галънт Лейк, разликата бе, че сега спяха заедно.

Това не го успокояваше, защото връзка като тази означаваше, че можеше да се вижда с любимата си само в края на седмицата и рядко през останалото време. Това съвсем не бе намерението му. Искаше я за своя съпруга и Филомена го знаеше. Струваше му се, че любимата му нарочно постъпва така, за да му покаже какво губи. Нямахше нужда да си прави труда. Всяка нощ през седмицата, когато си легнеше сам, много добре виждаше какво е загубил.

Въпреки това не разбираше какво се обърка, но си даваше сметка, че бе трябвало да обърне повече внимание на гордостта на Филомена и на желанието ѝ да му отмъсти. Сега тя го караше да плати за всичко, което настоя да направи с проклетото парче земя, дето леля ѝ и чичо ѝ искаха да ѝ подарят.

Трент се надяваше, че след като Хендъл убеди „Кромуюел и Стърлинг“ да намалят темпото на разрастване, Филомена щеше да разбере, че тази земя не ѝ трябва. Ала дори и да го разбереше, това нямаше да му помогне. За съжаление тя сега се защитава по принцип.

Той също.

— Май големият банков заем вече не ти е необходим — успя да вмъкне Трент, когато най-сетне Филомена замълча за няколко секунди.

— Не, поне не ми е необходим в момента. Хендъл ни убеди, че прибързваме с плановете да отворим собствени магазини.

Той си пое дълбоко дъх.

— Значи въпросът със сватбения подарък от леля ти и чичо ти вече не е важен.

Тя го погледна остро.

— Не съм казала, че „Кромуюел и Стърлинг“ не се нуждаят от допълнителен капитал. Все още си имаме планове за разрастване, Трент, макар и да не са толкова амбициозни, колкото преди. Ще продължим напред и ще започнем линия за жени, които са от другата страна на стандартните дами.

У него лумна нетърпение.

— Значи все още искаш да получиш онази земя, така ли?

— Какво лошо има в това, да бъдеш практичен?

— Ти причиняваш разрыв между нас с тази твоя практичност.

— Ти си този, който го превърна в трагедия.

Той едва успя да се овладее. Знаеше, че Филомена му бе заложила капан и се подразни, че умееше толкова бързо да го накара да замълчи.

— Какви са плановете ти за нас?

Тя го погледна над чашата с вино.

— В момента нямам планове. Защо питаш?

— Защото искам да се оженим. — Остави халбата бира на масата доста шумно. Някои от посетителите се обърнаха да го погледнат.

Трент не им обърна никакво внимание. Приведе се напред и прикова в нея поглед. — Много добре го знаеш. Нарочно ме измъчваш и се опитваш да ме накажеш, защото съм имал нахалството да те помоля да не приемаш подаръка от леля ти и чичо ти.

— Нямам намерение да се женя за мъж, който ми няма доверие. Този път беше въпрос за пари. Какво ли ще бъде следващия път? Ами ако е друг мъж, Трент? А? Какво ще направиш, ако заподозреш, че има друг? Как ще ме накараш да докажа невинността си? Може би ще ме принудиш да легна в легло от жар? Забрави тази работа!

Мисълта за Филомена с друг мъж го накара да се стресне и той усети хлад в гърдите си. Приведе се още по-близо и изговори ясно следващите думи.

— Ако си мислех, че ме правиш на глупак, като се виждаш с друг мъж, жарта щеше да е последният ти проблем. Веднъж вече ти казах, че много ме бива в отмъщението. Освен това умея добре да пазя това, което е мое.

Тя бързо се отдръпна и го загледа внимателно. След това изглежда реши, че Трент не бе толкова опасен, колкото ѝ се струваше.

— Не ме заплашвай, Трент — заяви дръзко.

— Не те заплашвам. Уведомявам те.

Филомена махна с ръка, очевидно преценила, че бе по-добре разговорът им да тръгне в друга посока.

— Ще имам връзка с теб, докато ти пожелаеш, но докато не се убедя, че ми имаш пълно доверие, няма да се омъжа. Сега, ще вечеряме ли? На „Фърст Авеню“ има нов ресторант. Близо до пазара „Пайк Плейс“. Искаш ли да го пробваме?

— Да не си посмяла да променяш разговора по този начин. Говорим за нашето бъдеще.

— В момента единственото бъдеще, за което искам да мисля, е вечерята.

— Всичко това става заради проклетата ти гордост — заяви той.

— Според мен тук става въпрос за твоята гордост, не за моята — отвърна разпалено тя. — Ако не беше избухнал така в момента, в който чу за земята, нямаше да се озовем в тази каша.

— Можеш ли да ме обвиниш, че съм си помислил, че си решила да се омъжиш за мен заради земята? Всички ме уверяваха, че не се интересувах от брак, а след това, след броени дни изведнъж тръгна да

разправяш на гаджето си от едно време, че ще се женим. Трябва да признаеш, че това е доста бърза промяна за една дама, която се държи като заклет ерген.

— Влюбих се в теб!

— Вярвам ти.

— Не ми вярваше обаче онази вечер на тържеството след сватбата на сестра ми.

— Не е вярно — изсъска Трент. — Вярвам, че и тогава си ме обичала. Просто не бях сигурен, че това е причината, поради която искаше да се оженим. Не бях сигурен, че ти самата знаеш, че ме обичаш.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че не знам какво мисля и какво искам?

— Исках да съм женен истински, а не заради собствеността, която щеше да си осигуриш покрай брака.

— Значи все пак твоята гордост причинява проблемите между нас — отвърна разпалено Филомена, — не моята.

Последваха няколко секунди напрегнато мълчание, докато двамата се наблюдаваха един друг през масата.

— Единият от нас — каза най-сетне той напълно спокойно и логично, което го изуми, — ще трябва да отстъпи, иначе и двамата ще се побъркаме. Нещата не могат да продължават така.

— Чудесно. Ще се съглася да се омъжа за теб, стига да не повдигаш въпроса за земята, която ще ми подарят леля и чичо.

— Нямах нужда от тази земя. Нали сама го каза.

— Имам нужда от доказателство, че ми имаш доверие, че наистина ми имаш доверие. Искам да си сигурен, че се женя за теб, защото те обичам, а не защото ми е изгодно. Бързаш да настояваш другите да ти имат доверие. Разправяш, че думата ти на две не става. Е, в такъв случай и аз имам право да искам. Трябва да съм сигурна, че нямаш съмнения в любовта ми, когато имаме някой проблем.

— Не се съмнявам в любовта ти, а в здравия ти разум. Как можеш да причиняваш и на двама ни това, Филомена? И двамата сме нещастни. Не поисках от теб чак толкова много, когато те помолих да се отървеш от земята. По дяволите, та на теб ти трябват пари. аз съм готов да ти ги дам.

В очите ѝ блесна ярост, а в следващия момент тя се почувства много уморена от тази разправия. Искрите изчезнаха и Филомена се отпусна. Промяната у нея го притесни. Трент разбра, че не бе свикнал да я вижда да се предава по този начин. Притесни се.

— Ти дори не си даваш сметка какво искаш. Искаш аз да доказвам любовта си. Разбираш ли колко си нагъл, Трент?

Той си пое дълбоко въздух и за момент затвори очи.

— Както представяш нещата, аз наистина изглеждам арогантен. — Когато отвори очи, забеляза, че тя го гледа с обезоръжаваща надежда. В очите ѝ вече нямаше предизвикателство, ала щом забеляза, че Трент отваря очи, изражението ѝ се промени. Тази госпожица бе достоен противник. Той се усмихна подигравателно, разбрал какво ѝ минава през ума.

— И така? — подтикна го тихо Филомена.

Трент отпи бира.

— И така какво?

— Ще пречупиш ли гордостта си, за да махнеш изискванията за земята?

— Не — отвърна спокойно той, успял да се овладее отново. Извади портфейла си да плати, след като забеляза, че тя го наблюдава шокирана. Не го познаваше достатъчно добре, след като си въобразяваше, че ще спечели толкова лесно.

— Защо не? — попита Филомена и изражението ѝ отново стана дръзко. — Не можеш да загърбиш гордостта си и затова ни въвлече в тази разправия.

— Защото — отвърна Трент, докато оставяше банкнотите, — резултатът от тази разправия, както ти я наричаш, е много важен за мен. Хайде да пробваме онзи нов ресторант, който ти предложи. — Той стана и протегна ръка към нея.

— Трент, почакай малко!

— Спокойно, Филомена. Когато се запознахме, си казах, че ще ти оставя достатъчно време, за да разбереш какво искаш. Ще ти оставя цялото лято, ако пожелаеш. Все още имаме няколко седмици. В момента съм гладен. Да вървим да похапнем.

— Трент, искам да поговорим за това.

— Преди малко не искаше. — Той я стисна за ръката и я поведе към вратата.

— Одеве беше различно.

— Някога да ти е минавало през ума, че винаги говориш наопаки? — попита я мило Трент.

— Сигурно върви с червената коса — отвърна предизвикателно тя.

— Това — заяви грубо той — не е извинение.

Към края на уикенда Трент си каза, че има причина да е горд. Битката с Филомена съвсем не беше приключила, но поне бе успял сраженията да се водят по неговите правила.

Тя се опита още няколко пъти да го въввлече в разговор, за да му изтъкне, че ѝ няма доверие. Той избягваше битките, като променяше темата. Сдържаше собственото си нетърпение с надеждата Филомена най-сетне да се примири и да не ѝ останат сили за бой.

Тя му играеше по нервите през целия уикенд, дразнеше го, закачаше се с него, предизвикваше го, търсеше начини да го накара да оттегли това, за което настояваше. Трент се преструваше, че не забелязва тактиката ѝ и ѝ отмъщаваше в леглото. Това бе единственото място, където Филомена не се опитваше да се бори с него. Когато ставаше дума за страстта във връзката им, тя му се отдаваше с такова желание и толкова жар, че той забравяше за победите и загубите. Приемаше всичко, което Филомена предлагаше, радваше ѝ се и ѝ отвърщаше със същата всеотдайност.

В неделя следобед се приготви да тръгва за Портланд и му стана ясно, че тя няма намерение да отстъпи. Лицето, достойно за кралица на елфите, бе решително както обикновено, очите ѝ блестящи и дръзки. Целуна го за довиждане и го прегърна с толкова страст, че усети как тялото му отново реагира. Отдръпна се и го погледна.

— Трент, моля те, помисли какво правиш. Беше прав, когато каза, че не е нужно да се измъчваме така. Трябва да уредим този въпрос или той ще ни раздели.

Притеснен от напрежението в долната част на тялото си, Трент въздъхна и стисна лицето ѝ между дланите си. Когато Филомена му се усмихна неуверено и очите ѝ блеснаха в очакване, той бавно поклати глава.

— Ако искаш да прекратим, ще трябва да ми дадеш дума, че ще се отървеш от земята. — Когато тя понечи да възрази, Трент я накара да замълчи с властна целувка. — Направи го, любима — нареди тихо той.

— Защо да го правя? — изплака Филомена.

— Защото аз ще спечеля тази битка. Винаги печеля, когато нещо е важно за мен.

— Няма да се омъжа за човек, който настоява да му докажа любовта си — заяви тя. — Няма да се омъжа за човек, който ми няма доверие.

— А пък аз няма да се ожения за жена, която не желае да ми докаже, че за нея съм по-важен от един имот. — Наведе се и я целуна отново, а след това тръгна към вратата.

Не беше лесно.

Три вечери по-късно Трент седеше сам в тъмния си хол в Портланд, загледан в светлините на града. Пиеше бира, потънал в мрачни мисли, и се чудеше дали не бе притиснал Филомена прекалено много.

Тя ставаше безразсъдна, когато някой я притиснеше в ъгъла. Освен това бе решила да отстоява решението си до самия край. Не бе постигнала толкова много в бизнеса с прекомерна предпазливост и срамежливост.

Когато станеше въпрос за мъже, Филомена нямаше причина да бъде доверчива или да доказва каквото и да било. Причината бе неприятният ѝ опит с Брейди Пакстън. Според Шари, след възхода на „Кромуел и Стърлинг“, сестра ѝ се бе натъквала и на няколко алчни за пари ухажори. Като знаеше миналото ѝ, сигурно имаше право да иска мъжът да ѝ докаже любовта си пръв.

Освен това бе отмъстителна. Бе го забелязал през онези трескави седмици, когато не я изпускаше от очи в Галънт Лейк. Ако я бе притиснал още, нямаше представа какво можеше да направи тя.

Трент се замисли над въпроса, докато си допиваше бирата.

В четвъртък сутринта Филомена седеше с Глена и пиеха кафе близо до брега, като тя отчаяно се опитваше да се съсредоточи над работата. Двете с Глена трябваше да обсъдят моделите за новата колекция спортни облекла, като се съобразят с прекрасните тъкани, които Филомена бе донесла при последното си пътуване до Италия. Бе купила огромно количество плат и го бе изпратила в Щатите, въпреки че навремето не бе сигурна какво ще го правят. Глена се влюби в плата още щом го видя и веднага се зае да създаде модели, които да го подчертаят.

— Според мен, да направим поли и блузи от този плат и да използваме изумруденозелена и коралова коприна за контрастните части от комплектите — предложи ентузиазирания Глена и подаде някои от скиците на Филомена. — Какво ще кажеш?

Филомена огледа веревната пола, разкроена на коленете, и блузата с паднали рамене.

— Чудесни са, Глена. Какво ще кажеш за сако, което да отива и на поли, и на панталони? Може би дори нещо, което става и за официални случаи, нещо с метален отблясък.

— Добра идея. Да знаеш обаче, че рискуваме с тези нюанси на кораловото и зеленото. Прекалено екзотични са. Следващия сезон може и да не стават за нищо, ако всички се нахвърлят на бежово и мораво.

— Ние сме си създали слава с екзотичните дрехи за дребни жени. Приключенският им дух се събужда в нашите дрехи. Не искам да се отказваме точно сега.

Глена, висока едва един и петдесет и шест, се усмихна.

— Съгласна съм. Добре. Заемам се. — Тя взе чашата капучино и отпи. Веселото изражение се стопи от очите ѝ. — Като говорим за екзотика...

Филомена изви вежди.

— Какво за нея...

— Чудех се как вървят работите с онзи огромен екземпляр, който си доведе от Галънт Лейк.

— Не ме питай.

— Защо не? — попита съчувствено Глена. — Имах чувството, че този път е много истинско.

— Ти си неизлечима романтичка, Глена.

— А ти не си ли? Хайде, кажи ми какъв е проблемът. Нали не продължавате да се разправяте заради онази земя, която леля ти и чичо ти се канят да ти дадат като сватбен подарък?

— Напротив.

— Фил, ти пет пари не даваш за земята и го знаеш много добре.

— Не е там работата — отвърна търпеливо Филомена. — Трябва да знам, че Трент ми вярва. Когато подскочи, щом чу за плановете на леля и чичо, знаех, че ни предстоят страхотни проблеми.

— Искаш да кажеш, че е тропнал с крак и те е предизвикал. — Глена поклати глава. — Не знам, Фил. Доста упорит ми се струва.

Филомена изви очи към тавана с недоволна гримаса.

— Не си единствената, която го е казала — измърмори тя и си спомни думите на сестра си. — Защо всички мислят, че аз съм тази, която трябва да отстъпи? Защо всички решават веднага, че Трент е този, който ще постигне своето?

— Може би има нещо общо с факта, че може да те вдигне с една ръка и да те преметне през рамо, ако го ядосаш.

— Както вече съм изтъквала пред Трент в миналото, със сила не се постига всичко.

— Фил, имам чувството, че той няма да се откаже.

— Тук не става въпрос дали Трент ще се откаже, или не! Идеята ми е да се научи да ми има доверие. Той е толкова противно властен и арогантен и си мисли, че всичко се върти около него, Глена. Направо не е за вярване. Сигурно ще повика на дуел всеки, който се усъмни в честта му, ако изобщо такова нещо е възможно. Трент е непреклонен, когато става въпрос за неговия собствен морален кодекс. Всичко на този свят е черно и бяло. Не познава нюансите на сивото.

— Значи земята, която леля ти и чичо ти искат да ти подарят, е някаква сива зона, така ли?

Филомена кимна.

— Не че просто се съмнява в мен, иска да се отърва от нея. Представяш ли си колко е нагъл! Да иска от мен такава жертва.

Глена я погледна замислена.

— Добре, аз разбирам защо не си очарована от идеята да му се доказваш, ала тук има и още нещо, нали? Ти го обичаш. Веднага се вижда. Никога не си се държала така с друг, откакто те познавам. Защо не отстъпиш?

Филомена си пое отчаяно дъх.

— Да ти кажа ли истината? Страхувам се да отстъпя, Глена. Страхувам се да се омъжа за човек, който настоява да доказвам честността и искреността си. Този път говорим за един имот. А следващия път какво ще бъде? Колко пъти ще трябва да му се доказвам? Какво ще стане първия път, в който не мога да представя доказателство?

Глена разбра и очите ѝ се разшириха.

— Май разбирам какъв е проблемът. Ами ако... Ами ако реши, че му изневеряваш с друг или нещо такова?

Филомена кимна нещастно.

— Именно. Рано или късно ще се натъкнем на случай, когато Трент просто няма да приеме думите ми за истина. Трябва да ми има доверие. Не съм сигурна, че е способен на това. Толкова е бил зает да се доказва в службата си, че така и не се е научил да вярва на хората.

— Каква каша, Фил!

Филомена не откъсваше поглед от дъното на чашката с кафе.

— Знам.

— Само че сегашното положение може да продължи безкрайно дълго. Рано или късно някой от вас ще трябва да отстъпи.

— Знам — кимна Филомена.

— Ти колко време ще издържиш да се бориш с него, за да го накараш да ти има доверие?

— Не знам.

Когато в четвъртък вечерта телефонът в апартамента на Трент звънна, той веднага се хвърли към него. Кой знае защо бе сигурен, че е Филомена. Не беше тя. Обаждаше се Глория Пакстън и се задъхваше през сълзи.

— Той отива при нея — крещеше истерично Глория. — Тръгна днес следобед. Отначало не можех да повярвам, но сега вече всичко ми е ясно. Тази малка уличница. Най-сетне победи. След всички тези години, най-сетне победи. Беше такава смотла като момиче. Една нула в училище. Скапано същество, което на нищо не приличаше, нямаше стил, нито пък гаджета. През повечето време бе истинска нещастница.

Никой не я канеше на срещи. Как, по дяволите, можа да се превърне в такава... В такава разрушителка на бракове? — Тя изхлипа нещастно.

Трент стисна телефонната слушалка като в менгеме.

— Успокой се, Глория, и ми кажи какво точно става.

— Нали ти казах, Брейди ме напусна. Отиде при нея. Тя го е примамила в Сиатъл, за да си отмъсти и на двамата. Дори не го иска. Единственото ѝ желание е да докаже, че може да ми го отнеме, както аз направих с нея едно време.

— А ти защо реши, че съпругът ти е отишъл в Сиатъл? — попита остро Трент.

— Оставил ми е бележка — промълви Глория. — Казва, че всичките тези години са били грешка, че е било грешка, като се е оженил за мен, а не за нея. Пише, че се задушавал тук, в Галънт Лейк. Искал да промени живота си. В бележката ми казва, че отивал при нея, защото двамата се обичали и... И... О! — Тя отново захлипа истерично.

— Глория, стегни се — посъветва я Трент с глас, който използваше, за да укроти изпълнителните директори по време на преговори. Глория изобщо не се впечатли.

— Тя ще го направи, да знаеш — продължи съкрушено Глория. — Нали я видя как през всичкото време се развяваше из Галънт Лейк полугола, надуваше фръцливата си кола по пътищата и се перчеше пред целия град. Тя иска отмъщение. Ще го прелъсти единствено за да ни покаже на какво е способна, а след това ще го изхвърли на улицата. Тя не го иска. Може да си намери някой много по-добър от нея и го знае. Само че никога не ми прости нито на мен, нито на Брейди за нещата, които се случиха преди толкова много години и сега ще си го върне.

Трент погледна неспокойно часовника.

— Кога е тръгнал съпругът ти?

— Не знам. Не съм сигурна. По някое време днес следобед. Прибрах се, след като бях ходила на пазар и намерих тъпата бележка. — Чу се разкъсване на хартия, когато Глория очевидно разкъса листа на малки парченца. — Обадох ти се, защото според мен трябва да знаеш какво е намислила малката уличница. Пет пари не дава кого наранява, нали? Може би си мисли, че ще може да прелъсти Брейди, да си отмъсти, а ти така и няма да разбереш. Май ѝ провалих плановете.

— Годеницата ми няма да прелъсти съпруга ти — отвърна съвсем спокойно Трент. — Поне за това можеш да не се притесняваш.

Убедените му думи не направиха особено впечатление на Глория.

— Как е възможно да си толкова сигурен? Тя иска отмъщение, слушай ме какво ти казвам.

— Сигурен съм, защото съм сигурен във Филомена — отвърна студено Трент. — Тя ми е годеница и жената, за която ще се ожена.

— И какво от това? Брейди също беше сгоден за нея, когато се влюби в мен и започна да спи с мен! И да сте женени, пак няма да има значение.

Трент ставаше все по-неспокоен.

— Глория, ти просто не разбираш, затова нямам намерение да ти обяснявам. Просто приеми думата ми. Съпругът ти няма да прекара нито тази вечер, нито която и да било друга вечер с Филомена.

Глория изведнъж замълча. Уверените думи на Трент най-сетне й бяха повлияли.

— Ама... Ама ти сигурен ли си?

— Убеден съм. Имаш думата ми. Лека нощ, Глория. — Той затвори, преди тя да успее да му отговори. След това вдигна телефона и набра номера на Филомена.

Никой не се обади, затова Трент набра летището и се оказа, че има късмет. Самолетът за Сиатъл излиташе след трийсет минути.

Филомена се прозя леко, когато слезе от асансьора и пое по коридора към апартамента си. Обичайната ежемесечна вечеря с Глена и още няколко жени, приятелки по служба, бе много приятна, времето бе отлетяло неусетно и тя се чувстваше приятно уморена.

Зачуди се дали Трент се бе опитвал да й се обади тази вечер. Беше забравила да му каже, че ще излиза. Заслужаваше си го, да звъни и да не я намери. Не искаше той да си мисли, че тя седи вкъщи по цяла вечер и мисли за него.

Бръкна в малката си чанта, за да извади ключовете. В този момент едър мъж се отдръпна от една от вратите и пристъпи към нея.

— Крайно време беше да се прибереш. Май напоследък водиш доста бурен живот, а Фил? Не е като едно време. Равиндър знае ли къде ходиш и с кого се срещаш вечер?

— Брейди, какво, за Бога, правиш тук? — Филомена бе толкова стресната, че изпусна ключовете на мокета. Преди да успее да се наведе, Брейди ги бе вдигнал. Пъхна ключа с неуверени потреперващи ръце. Пил е, каза си тя.

— Напуснах Глория — съобщи надутото той, отвори вратата и влезе.

— Ти какво си мислиш, че правиш? Не съм те поканила, Брейди. Това е моят апартамент и искам да си тръгнеш. Веднага. — Филомена забърза след него и остави вратата отворена.

Той се отпусна тежко на един стол и я погледна през присвити очи. В погледа му блестеше нещо диво и опасно. В този момент тя си даде сметка колко по-едър бе от нея. Странно, помисли си Филомена. Никога не бе мислила, че Брейди може да бъде опасен. Тази вечер обаче не бе сигурна. Всеки мъж, който се надвесваше по този начин над нея, бе потенциална опасност.

— Добре ли прекара тази вечер, Фил? Май си свикнала доста да скиташ.

— Ти пил ли си? — попита тихо тя.

— Пийнах няколко в един бар долу, докато те чаках да се прибереш — отвърна той и сви небрежно рамене.

— Брейди...

— Мина много време, Фил. Направих най-голямата грешка в живота си, като се ожених за Глория, вместо за теб. Най-сетне го разбрах. Само че грешките се поправят. Аз ще оправя тази. Зарязвам всичко, Фил. И Глория, и децата, и бизнеса. Всичко. Започвам наново. Ще преоткрия себе си. С теб.

— Нямах никакъв шанс — отвърна студено Филомена. — Вече ти казах, че не се интересувам, Брейди.

— Защото си измисли онзи годеж с якия от „Асгард Дивелъпмънт“. Забрави го, Фил. Това си беше само бизнес уговорка и аз знам, че е така. Чух всичко за земята, която получаваш от леля ти и чичо ти, когато се омъжиш. Дълбоко в себе си знаеш, че обичаш мен. Така и не си преодоляла чувствата си към мен. Ако се оженим, пак ще получим тази земя. Като знам какъв е чичо ти, сигурно е първокласен парцел. Нямам търпение да го видя.

— Май си пийнал повечко — каза Филомена и посегна към телефона. — Ще ти повикам такси.

— Не — заяви той. — Няма да си тръгна. Дойдох да остана при теб, Фил. Смятам да открия колко си научила за мъжете през изминалите няколко години.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Искам и аз да опитам от това, което даваш на Равиндър напоследък, Фил — продължи да фъфли Брейди. — Искам да ми дадеш шанс да ти покажа какво ти е липсвало без мен.

— Нищо не ми е липсвало, Брейди, и двамата го знаем — отвърна тихо Филомена. Ръката ѝ бе на телефона.

— Желаяш ме. Знам, че ме желаяш. *Все още ме желаяш.* Напуснах Глория заради теб. Трябва да ме желаяш. — Той удари с юмрук облегалката на стола и се намръщи. Натрапчивият агресивен мъжки гняв се стопи, заменен от гняв, самосъжаление и разочарование.

— Глория те желае, Брейди. Така е още откакто беше на деветнайсет и нищо не се е променило досега. Ако имаш ум в главата, ще се върнеш при нея.

— Не я искам. — Думите му прозвучаха по детски капризни.

— Едно време я искаше, Брейди. И то много. Достатъчно, че да спиш с нея, докато беше сгоден за мен.

— Тя ме прельсти!

Филомена поклати глава.

— Не ми пробутвай подобни извинения. Беше по-стар от нея. Беше завършил колеж. Тя бе завършила гимназия само преди година, също като мен. Трябва да поемеш отговорността за всичко, което се е случило между вас. Само че теб никак не те бива да поемаш отговорности, нали, Брейди? Винаги си предпочитал да мине всичко по-лесно. Поел си по този път и сега ще го следваш.

— Обичах теб, Фил. През всичкото време желаех теб.

— Обичал си ме — отвърна остро тя. — Ти изобщо не знаеш значението на тази дума. Затова по-добре не я използвай, особено пред мен. Познавам те прекалено добре, Брейди.

— Вече я напуснах, Фил, нима не разбираш? Напуснах Глория.

— Това си е твой проблем, не мой. — Филомена започна да набира номер, който винаги стоеше до телефона. Насили се да говори с

категоричен глас, за да достигнат думите ѝ до замъгления му от алкохола ум. — Ще ти повикам такси. Когато дойде, ще се качиш в него и ще се махнеш от мен.

— Няма!

— Тогава ще се обадя в полицията.

Той скочи от стола, докато тя набираще поръчка на таксита. Филомена инстинктивно отскочи назад, но столът ѝ попречи да се дръпне. Препъна се в него и падна на колене, тъкмо когато Брейди се опитваше да я прегърне. След секунда той се стовари върху нея. Тежкото му тяло я притисна болезнено.

Не за пръв път ѝ се случваше да проклина факта, че голяма част от хората, особено мъжете, бяха значително по-едри от нея. Опита се да го изблъска с всички сили, ала така и не успя да го помръдне.

— Махни се от мен — извика тя и го блъсна в ребрата.

— Ау! Фил, моля те, позволи ми да ти покажа колко хубаво може да ни бъде. Трябва да те целуна...

— Опитай и ще повикам ченгетата вместо такси. — Филомена престана да се опитва да го избута и реши да се измъкне постепенно. Не бе чак толкова трудно. Брейди бе едър и тежък, но не бе особено предвидлив. Тя използва юмруците си отново и когато той изпъшка и се помести, успя да му се изплъзне.

— По дяволите, Фил! — Брейди се преобърна по гръб и отпусна ръка върху очите си, обзет от отчаяние. — Защо не ни дадеш шанс...

Задъхана от усилието, Филомена не му обърна никакво внимание и се изправи на колене. Оправи дрехите си и отново посегна към телефона. Монотонното бръмчене по линията ѝ подсказа, че диспечерът отдавна бе затворил. Тъкмо се канеше да набере отново, когато усети, че двамата с Брейди не бяха сами в стаята.

Тя стреснато се извърна към вратата. Там бе застанал Трент, подпрял се с едната ръка на касата, докато спокойно оглеждаше смачканите ѝ дрехи и проснатия на пода Брейди. Филомена замръзна на място. По-зле от това не можеше да бъде, каза си тя и се почувства безпомощна. Остана коленичила, загледана в него, докато се чудеше защо бе била толкова глупава, че да се бори с него заради някакъв имот. Ако бе отстъпила, сега той нямаше да си извади погрешното заключение.

Само че Филомена не се бе предала и сега Трент щеше да си помисли най-лошото.

— Здравей, Трент — каза тя агресивно, въпреки че съвсем не се чувстваше така. — Сигурно се чудиш какво става тук, нали?

— Това е моята Филомена — отвърна нежно той, влезе и пристъпи към Брейди. — Умна и дръзка до последния момент. Не мога да отрека, че си много смела в тази ситуация. Но пък на теб смелост никога не ти е липсвала. — Той застана до Брейди и го погледна така, сякаш в краката му бе някаква буболечка. — За сведение на всички, не се чудя какво става тук. Знам отлично какво става. Глория ми се обади. Беше така любезна да ми обясни.

— Тази кучка... — Брейди свали ръка от очите си, бавно се надигна и погледна вбесен Трент. — Няма никакво право да ти звъни.

— Пакстън — подзе Трент, наведе се и изтегли Брейди на крака, като го стискаше за ревера, — започна да ставаш прекалено досаден.

Брейди бе обхванат от паника и използва единствения логичен изход. Кимна към Филомена.

— Тя е виновна. Обвинявай напудрената си годеница. Тя ме покани тук. Искаше да ме прелъсти.

Филомена не смееше да помръдне и сдържаше дъха си. Трент бавно отпусна реверите на Брейди.

— Така ли е? — попита той развеселен. — И защо ѝ е да го прави?

Брейди отстъпи назад и се помъчи да си оправи ризата. Погледна ядосан Трент.

— А ти как мислиш? Беше влюбена в мен, а сега иска да се съберем отново.

Трент се усмихна бавно и страшно.

— Пакстън, тъпак такъв, ако вярваш на това, значи си много по-глупав, отколкото мислех в началото, а аз никога не съм имал много високо мнение за теб.

— Истина е!

Трент поклати глава.

— Знам, че една жена може много да повлияе на самочувствието на мъжа, но в случая се страхувам, че си се объркал. Тя не иска да има нищо общо с теб, Пакстън.

На Брейди му дойде много.

— Откъде си толкова сигурен? — изкрещя той, силно разочарован.

— Защото е сгодена за мен — отвърна тихо Трент. — А Филомена никога не би се забъркала с друг мъж зад гърба на годеника си, дори и за отмъщение. — Той се обърна към любимата си. — На кого се опитваше да звъниш?

— На такситата — едва успя да каже тя. — За Брейди.

— Какво чакаш? Звъни! — Филомена изви вежди при тази команда, ала реши, че сега не бе моментът да спорят за склонността му да раздава заповеди на всички и набра номера на диспечерите. — Ела с мен, Пакстън — подкани го Трент, докато тя даваше адреса. — Искам да се уверя, че си слязъл, без да паднеш някъде по стълбите или в шахтата на асансьора.

Брейди погледна Трент с открит страх.

— Чакай малко — започна притеснено той.

— Всичко е наред, Брейди — обади се Филомена и премести поглед от телефона. — Трент ще се увери да не паднеш *случайно*, нали така, Трент...

— Имай ми доверие — каза Трент и се усмихна злокобно. Побутна Брейди към вратата. Побутването не беше много силно, но Брейди прелетя през прага и изскочи в коридора. Блъсна се в отсрещната стена и сграбчи сака, който Трент му подхвърли.

След миг вратата се затвори зад двамата мъже. Филомена затвори телефона и се загледа в празния си хол. Имаше нещо много странно в цялата ситуация.

Трябваше Трент да бълва огън и жупел. Вместо това той се оказа леко раздразнен от сцената, която завари. А и показа на Брейди, че познава Филомена добре и знае, че тя няма да му изневери с друг мъж.

Колкото повече мислеше, толкова повече се убеждаваше в едно. Трент може и да се инатеше заради земята, ала вярваше в нея, когато ставаше дума за важни неща.

Филомена въздъхна облекчено и се изправи.

Когато след няколко минути Трент отвори вратата и влезе, тя го чакаше с огромна халба бира.

Той остави сакото си на близкия стол и пое халбата от нея.

— Има ли други обожатели под леглото или в гардероба?

— Няма, Трент.

— Добре, мисля, че се наситихме на Пакстън. Ако го открия тук още веднъж, наистина ще го хвърля в асансьорната шахта.

— Съжалявам, че го завари тук — отвърна Филомена. — Не съм го канила.

Той я погледна.

— И аз така си помислих.

— Радвам се — отвърна тя и изведнъж усети как ѝ олеква. Очите ѝ се навлажниха. — Благодаря ти, че ми имаше доверие, Трент. Не всеки мъж би проявил подобно разбиране. Знам, че сигурно ти се е сторило ужасно.

— А на теб?

— И на мен. Кой знае какво си помислил, когато ти се е обадила Глория. Когато те видях на вратата, бях ужасена, че ще си помислиш най-лошото.

— Признавам, че започна да ми омръзва да те отървавам от Брейди Пакстън.

Филомена се намръщи.

— Кажи ми честно, нали не вярваш, че съм го поканила тук?

— Знам, че не си.

Убедеността, с която говореше, я притесни.

— Откъде си толкова сигурен?

— Защото не би ми причинила подобно нещо — отвърна протичко той. — Ти си малко дива, прекалено независима, имаш склонност към необмислени постъпки и на моменти си досадна, но се биеш честно, елфическа кралице.

— Благодаря. Мисля, че си прав.

— Пак заповядай.

— Трент, ако си мислиш, че съм примамила Брейди тук, за да си отмъстя, защо дойде да ме спасиш?

— Не съм си помислял, че си поканила Пакстън. Ала не се и усъмних, когато Глория ми каза, че той сигурно е тръгнал към теб. Знам, че ще ти прозвучи старомодно и много мъжкарски, но реших, че имаш нужда някой да ти се притече на помощ. Много си малка и нежна, елфическа кралице. Пакстън тежи поне двайсет и пет — трийсет килограма повече от теб. Навивал се е седмици наред и се е чудил какво е пропуснал, като те е зарязал.

— Ти си се притеснявал за мен?

— Да знаеш само как ме беше подразнила. Ако не беше такъв инат през последните седмици, изобщо нямаше да се стигне до това положение. Вече щеше да си женена за мен.

Тя се усмихна.

— Ти наистина ли искаш да се ожениш за мен? След всички неприятности, които ти причиних?

— Не знам по какъв друг начин ще се почувствам спокоен. — Трент вдигна халбата към устата си. — Добра е — отвърна доволен той след първата дълга глътка. — Истинска е, не е някоя лека глезотия.

— Опитвам се да ти доставя удоволствие — измърмори Филомена и си спомни, че веднъж Трент ѝ бе казал същите думи.

— Въпросът е колко сериозно се опитваш.

Тя се усмихна неуверено.

— Не знам. Ти ми кажи. Между другото, забрави за разправията във връзка с подаръка от леля и чичо. Никога не ме е интересувала. Въпросът беше принципен, но мисля, че вече не е важно. Отказвам се, ти спечели. Предавам се.

Той остана да я гледа дълго със замислено изражение.

— Прекалено късно, аз се отказах пръв.

Очите ѝ се разшириха.

— Моля?

— Нали ме чу. Запази земята, продай я или отглеждай коледни елхи на нея. Не ме интересува какво ще правиш с имота.

— Наистина ли? — попита Филомена, неспособна да повярва на думите му.

— Наистина.

— Трент, не можеш да ми причиниш това. Аз бях намислила да те впечатля — обади се тя през смях, очите ѝ пълни със сълзи на облекчение. *Той не се интересуваше от земята.*

— Знам — отвърна сухо Трент. — Много те бива да правиш впечатление, нали? Само че този път аз те надминах. — Той отпи нова глътка бира и остави халбата на близката масичка. — Крайно време беше някой да го направи.

За част от секундата Филомена се поколеба, след това се хвърли в ръцете му.

— Трент, ти сериозно ли говориш? Наистина ли имотът не те интересува?

Той я прегърна и зарови лице в косата ѝ.

— Когато Глория ми се обади, за да ми съобщи, че Брейди се е отправил на север към Сиатъл, разбрах, че наистина този имот не ме интересува. И за мен въпросът беше принципен. Дълбоко в себе си се интересувах единствено как да те обвържа със себе си законно, емоционално и завинаги. Имам ти доверие, Филомена, сладката ми елфическа кралица. Сигурно ще ме побъркаш през следващите шейсет години, и въпреки това ти имам доверие.

— О, Трент, обичам те толкова много. Когато влезе тук одеде и завари Брейди, се страхувах какво ще си помислиш. Бях готова да го убия, че се появи по този начин.

— И на мен ми мина тази мисъл, докато го придружавах до входа — призна Трент.

— Че ще убия Брейди ли?

— Не, че аз ще го убия. После реших, че не си струва.

— И аз стигнах до този извод малко след като ги заварих двамата с Глория в леглото — призна Филомена.

— Не е ли чудесно да се омъжиш за човек, с когото имате толкова много общи неща? — Той повдигна брадичката ѝ и я целуна с толкова жар, че не остана място за съмнения.

Две седмици по-късно Трент се отпусна на възглавниците в огромното хотелско легло и погледна нетърпеливо към часовника, оставен на нощното шкафче. Бяха изминали десет минути, откакто погледна за последен път. Филомена още не бе излязла от банята. Стоеше там вече четирийсет и пет минути.

Трент затвори очи и си наложи да прояви търпение. Това бе първата брачна нощ на Филомена. Имаше право да остане сама, за да се приготви. Само защото той усещаше тъпа приятна болка в слабините не означаваше, че има право да нахлуе в банята и да доведе болката си в леглото. Тя щеше сама да избере момента.

Моментът на елфическата кралица.

Пръстите му барабаняха забързано по леглото до него. Отвори очи и отново погледна към часовника. Това бе смешно. Отново се опита да бъде търпелив и се помъчи да си припомни как само преди

няколко часа Филомена пристъпваше към него по пътеката в църквата. Вълшебен спомен, щеше да го пази до края на живота си.

Малката сватба се състоя тази сутрин. Присъстваха щастливото семейство на съпругата му и очарованите служители във вилата. Трент се усмихна широко и си спомни облекчението, което забеляза в топлите усмивки по лицата на присъстващите. Като накара Филомена да се оженят, сякаш смъкна огромен товар от плещите на всички, и на Еймъри и Мег Кромуел, както и на леля Агнес и чичо Джордж. Шари и Джим се бяха приближили тайнствено до Трент по време на тържеството след церемонията и му бяха пожелали не само късмет, но и много смелост.

— Не забравяй, че продажбата е окончателна — заяви весело Еймъри. — Никакво рекламации не приемаме.

Трент знаеше, че не един и двама в малкия параклис очакваха с притаен дъх появата на Филомена, за да видят какво бе облякла за собствената си сватба. Това бе тайна, в която бе посветена единствено Шари. Мег Кромуел въздъхна дълбоко, когато голямата ѝ дъщеря пристъпи на пътеката в скромна рокля като на балерина, дълга до прасците, която подчертаваше колко бе фина и приличаше на елфическа кралица, облечена за таен среднощен танц. Червената ѝ коса се стелеше по гърба под булото и стилната малка шапка. Трент бе забелязал смеха в очите ѝ, когато го погледна изпод периферията на шапката, и благодари на щастливата си звезда, че не бе избрала огненочервено или черно. Елфите бяха непредсказуеми.

Течащата в банята вода изтръгна Трент от спомените му. Отново погледна часовника си. Водата спря, ала вратата на банята остана затворена. Отново настъпи тишина.

Той изчака нови петнайсет минути и усети, че търпението му бе на изчерпване. Да я остави за малко на спокойствие преди първата им брачна нощ бе едно, а продължилото необяснимо дълго отсъствие на елфическата кралица от брачното ложе бе съвсем друго. Трент пресече стаята гол, обут само в слипове, и почука на вратата на банята.

— Филомена? Какво става там, мила?

— Нищо.

Той присви очи.

— Сигурна ли си?

— Разбира се, че съм сигурна.

— Добре ли си?

— Разбира се.

Трент замълча за момент.

— Да не би да имаш намерение да прекараш цялата ни първа брачна нощ в банята?

— Не.

Ново мълчание. Значи имаше друго обяснение. Той продължи с въпросите.

— Защо се бавиш толкова?

— Обличам се.

— Филомена, това е първата ти брачна нощ. Би трябвало да се събличаш — рече най-сетне Трент, изпълнен с отчаяние.

— Булките обличат пенъоари. Може би никога повече няма да имам извинение да облека пенъоар, така че искам да се насладя на усещането.

По гласа ѝ позна, че се забавлява и реши, че това бе вече прекалено. Ако имаше намерение да го тормози, поне да бъде в леглото. Трент постави ръка на дръжката и натисна. Не беше заключено.

Вратата се отвори и той видя застаналата в средата Филомена пред високо огледало. Лицето ѝ бе скрито зад облак прасковенорозова коприна, която тя тъкмо обличаше. На пода в краката ѝ имаше още няколко захвърлени копринени пенъоара. Имаше и нощници, от ярко изумруденозелено до блестящо сребърно, покрили като килим пода на банята.

— Трент! — Когато чу, че вратата се отваря, Филомена се опита бързо да се отърве от прасковеното творение. — Какво правиш тук? Приготвям се за леглото.

Той скръсти ръце и се облегна на стената. Видя как двете ѝ зърна се скриха зад прасковената дреха. След това нежната тъкан прикри и останалата част от тялото ѝ.

— Не се приготвяш за леглото — реши Трент. — Опитваш се да правиш модно ревю.

Тя се усмихна мило.

— Не можех да реша коя да взема, затова сложих всички в багажа. Опитвам ги една след друга, за да реша коя ми стои най-добре.

Той пристъпи напред и се протегна към булката си, преди тя да успее да отстъпи и да го избегне.

— Учудваш ме, елфическа кралице — заяви нежно Трент. — Не очаквах да се притесниш от първата си брачна нощ.

— Не съм притеснена — заяви надменно Филомена, когато ръцете му се отпуснаха на раменете ѝ. Погледна го, без да усеща, че в очите ѝ се крие безпокойство.

Той се усмихна.

— Сигурна ли си?

— Сигурна съм.

— Ами ако ти призная, че аз съм малко нервен?

Очите ѝ се разшириха.

— Наистина ли? — Тя посегна към лицето му, пръстите ѝ нежни и меки на кожата му.

— Не, но си казах, че няма да е зле, ако ти призная, че не си единствената, която се притеснява. — Трент се засмя и я пое на ръце.

— Трент, пусни ме — писна Филомена, гласът ѝ пълен със смях, докато той я понесе към леглото под ръка. — Оставах ми само още три.

— Ако си мислиш, че ще прекарам първата си брачна нощ, като гледам модно ревю, имаш още много да учиш за мен, любима. — Трент я изправи на крака и стисна прасковената дреха. Свали я с едноединствено движение и я пусна на килима. — Така е по-добре. — Ръцете му се плъзнаха към голия ѝ кръст и той я привлече към гърдите си. — Много по-добре.

Тя въздъхна и обви врата му с ръце.

— Тогава ще пробвам нощниците някой друг път.

— Да, да... — Вече не мислеше за нищо, обзет от силно желание. Усещаше малките ѝ гърди, притиснати до него, и веднага бе обзет от възбуда. — Не мога да повярвам, че най-сетне си моя, елфическа кралице. Къде беше през целия ми живот?

— Чаках те — отвърна простичко Филомена. Притисна устни към гърдите му и го дари с топли целувки по сгорещената кожа.

Трент вмъкна бедра между краката ѝ, за да я подготви за докосването си, и усети надигащата се у нея жар, която накара кръвта да закипи във вените му.

Филомена прошепна името му и устните ѝ продължиха да се движат по кожата му, докато се притискаше в него. Отвори очи и го погледна с обич и копнеж, когато той я повдигна и настани на леглото.

За момент погледите им се срещнаха с разбиране и преданост.

— Обичам те — каза най-сетне Трент, гласът му дрезгав от желание.

— Обичам те... — Тя докосна рамото му и се намести под него. Кракът ѝ се обви около мускулестото му бедро.

— Знам, любима, знам... — Той сведе глава и пое устните ѝ, сигурен, че магията вече бе намерила място в неговия свят.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.